

YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

BİRİNCİ BÖLÜM

Adam iriyarı, güçlü ve ürkütücüydü – Sally Herrick, onu görür görmez anladı bunu. Ama onun kim olduğunu bilmiyordu hiç değilse o an için bilmiyordu. Gerçeği birkaç gün sonra öğrenebildi. O zaman da iş işten geçmişti.

Sally uçak biletini alırken Onun uzaktan kendisine baktığını ve bütün hareketlerini izlediğini gördü. Az sonra da bankoya yanaşıp bilet satan kızla konuşmaya başladığını görünce, kendisinden söz ettiklerini sezindi. Sally hiç orali değilmiş gibi görünmeye çalışarak başını dikti, apronda bekleyen uçağa doğru yürüdü. Dönüp arkasına bakmamak için de kendini zor tuttu. 'Sanki çok umurumda!' diyordu' kendi kendine. 'Onca badireyi atlattıktan sonra, adamın biri gözünü dikip de baktı diye paniğe kapılacak değilim ya.' Sally böyle düşünerek fırın gibi kızmış uçağa girdi, hareket saatini beklemeye koyuldu. İki saat sonra Alistair amcanın yanına varmış olacaktı. Orada dinlenecek, güneş banyosu yapacak ve yüreğindeki sızıyı unutmaya çalışacaktı. Altı hafta sonra Londra'ya döndüğünde de nişanlısı daha doğrusu eski nişanlısı – Simon Raines'i unutmuş olacaktı.

Sally bunu düşününce soluğu kesilecek gibi oldu. Unutmak böylesine kolay olabilecek miydi acaba? Kendi kendine, 'Olması gerek,' diye söylendi. Kimse 'Sally Herrick'e kalleşlik edip, sonra da' bir şey olmamış gibi elini kolunu sallayarak çekip gidemezdi. Simon da şu ya da bu biçimde ödeyecekti yaptıklarının hesabını. Herkesin girmeye çalıştığı çevreden insan nasıl sıkılmış limon, gibi fırlatılıp atılmış, Simon görecekti bunu. Oysa Sally o çevrenin gözbebeği' olmaya devam edecekti. Herkes, onun Londra'da canı sıkıldığı için amcasının adasına gittiğini de anlayacaktı. Güneşte yanmış, daha da güzelleşmiş olacaktı çünkü. Ve yine herkes, onun nişanlısından da bıktığını görecekti. Böylece kimse Sally'ye acımayacak, bir kenara atıldığı için simon'a acıyacaklardı...

Sally kendi kendine gülümsedi. 'Yürek, yakan' lakabıyla tanınan Sally, gerekli zamanlarda gerekli yerlerde bulunmasını, hafta sonlarını sayfiyede yine gerekli evlerde, gerekli çevrelerde! geçirmesini bilen yüksek sosyetenin bir parçasıydı. Aklına eseni yapardı.. Yaşamın kaymağını almak üzere yetiştirilmişti ve şimdi o kaymağı kaşıkla bile değil, kepçeyle yiyordu. Kumral saçlarını eliyle düzeltti. Şimdiye dek yolculuğu rahat ve olaysız geçmişti. Bundan sonra da' böyle devam edeceğe benziyordu. Alistair amca Rolls Royce arabasıyla onu karşılayacak, Adalene tepesindeki villasına götürecekti ve ikinci karısı Rosa yengeyle tanıştıracaktı. Sally, Alistair amcasını hep parmağında oynatmaya alışkındı. Oysa şimdi evde bir başka kadının varlığı, durumu değiştiriyordu. Bu yüzden de Sally, yengesinden peşinen hoşlanmamıştı.

Gerçi amcası, yengesini öve öve, bitiremiyordu mektuplarında ve karşılaştıklarında. Ama Sally onun eskisi gibi kendisine armağanlar yağdıran, Londra'ya, her gelişinde bütün ilgisini yeğenine hasreden güleç, 'sevimli amcası olarak kalmasını yeğlerdi..Sally, 'Her şey benim istediğim gibi olmuyor bir türlü' diye düşündü. Amcası onu kaç kez çağırmişti. Bu sefer telgraf çekip geleceğini bildirince de, amcası hemen telle, «Bekliyorum,» diye cevap vermişti.

Bu uçak ne diye kalkmıyordu? Sally kolundaki pırlantalı saate baktı. Dakikalar ilerliyordu durmadan. Üçü on geçiyordu. Oysa tam üçte havalanmaları gerekiyordu. Uçakta kendisinden başka dört kişi daha vardı. Bir karı-koca, bir de kucağında çocuğuyla bir kadın. Karı-koca birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Dışarıdan bir traktör sesi geliyordu. Bunun dışında her yan büyük bir sessizlik içindeydi. Sally arkasına

yaslandı, gözlerini yumdu. Beş dakika daha sabredecek, sonra uçaktan indiği gibi soluğu bankonun önünde alacak ve onlara günlerini gösterecekti...

Bir kapı, çarpıldı. Sally dönüp baktı: İki kişi binmişti, uçağa. Biri, ufak tefek çelimsiz, kabin memuruydu, öteki ise az önce gördüğü adamdı.

Çelimsiz kabin memuru herkesi gülümseyerek, selamladıktan sonra pilot kabinine girdi. Sally 'Aman Tanrım, pilot bu mu?' diye düşündü. İriyarı, güçlü ve ürkütücü görünüşlü adam ise Sally'ye şöyle bir bakıp bir sıra öndeki boş koltuğa oturdu. Hoparlörden pilotun sesi, duyuldu. ..Sayın yolcular,bir dakika sonra havalanıyoruz. Lütfen, kemerlerinizi bağlayın.» Bir sessizlik, ardından motorların, gümbürtüsü. Uçak sarsıldı ve ilerlemeye başladı. İriyarı adam, blucininin cebinde, bir defter çıkardı, açıp içindeki notları okumaya koyuldu. Sally kendini tutamıyor, sürekli bakıyordu. 'Yapılacak başka bir şey "yok da ondan, üstelik her an parçalanıp dağılabilecek uçakta korkudan bayılmamak için bir şeylerle oyalanmam gerek de ondan,' diye kendini avutuyordu. Ama adama bakmasının bunlardan kaynaklanmadığını da pekâlâ biliyordu. Onun sadece profilini görebiliyordu. Bu kadarı da yetiyordu.

Biletini alırken adamın uzun boylu olduğunu görmüştü. Ama ne kadar güçlü kuvvetli bir yapısı olduğunu, kalın boynunu, adaleli kollarını ve omuzlarını o zaman fark etmemişti. Saçları kısıydı. Güneşten rengi açılmıştı. Ama kaşları ve ensesindeki saçları koyu renkti. Kollarındaki tüyler de öyle. Sert çizgili bir çenesi, etli dudakları, bıçak gibi inen bir burnu vardı. Adam sanki seyredildiğini sezmiş gibi bir an dönüp arkasına bakınca, Sally gözlerinin masmavi olduğunu görerek şaşırdı. Adam, ona hiç bakmadan arka tarafa bir göz attıktan sonra, yeniden notlarını okumaya koyuldu. Sally az önceki duyguyu yeniden duydu. Ürkütücü ve tehlikeliydi bu adam. Bunu nereden anladığını bilemiyordu, ama böyle olduğuna da kuşkusu yoktu hiç. O anda ikinci bir şey dank etti kafasına. Adam da onun gittiği yere gidiyordu. Alistair amcanın bunca yıldır oturduğu adaya. Peki, amcası neden ondan söz etmemişti hiç? Hiç kuşkusuz, turistin biri olduğu için amcası tanımıyordu onu. Sally adamı düşünmemek için kendini zorlayarak gözlerini yumdu ve amcasıyla karşılaşınca neler anlatacağını düşünmeye başladı. Amcasına gerçeği söylemeyecekti. Arkadaşlarının çoğuna anlattığı yalanı amcasına da tekrarlayacak, Londra'da canının sıkıldığını, nisanın kasvetli havasından kurtulup biraz değişiklik aradığını, hepsinden çok da sevgili amcacığını özlediğini söyleyecekti.

Hiç değilse bu son düşündüğü, işin doğrusuydu. Sally'nin yüreğinde Alistair Herrick'in bambaşka yeri vardı. Sally hafifçe içini çekti. İşte bu kadar. Simon'un hayali gözlerinin önünden kaybolmaya başlamıştı bile. Hatta 'Belki onu gerçekten hiç -sevmedim de, iş olsun diye âşık olduğumu sandım,' düşüncesi ön plana çıkıyordu. Ve o anda, Sally gerçeği yakalayiverdi. Kırılan, yüreği değil, sadece gururu olmuştu. Yüreği ise her zaman olduğu ve olacağı gibi kabuğunun içinde, el değmemiş duruyordu...

Çocuğun ağlamasıyla gözünü açınca, içinin geçmiş olduğunu fark ederek şaşırdı. Uçak iniş hazırlığındaydı. Pencereden baktı. Aşağıda yeşil ağaçlar, evlerin çatıları ve bembeyaz bir kumsal ile koyu yeşil deniz uzanıyordu. Sally hoşnutlukla içini çekti. Londra'daki yaşamına yeniden dönünceye kadar burası onun için iyi bir değişiklik olacaktı gerçekten. Çantasını açtı, pasaportunu, para çantasını yokladı. Başını kaldırıncı, adamla göz göze geldi. Ama bu rastlantısal bir göz göze geliş değildi. Adam dikkatle, onu süzüyordu. Bu gibi durumlarda, insan ya başını çevirir, ya da başka tarafa bakardı. Oysa adam hiç orali olmadı. Gözünü dikip bakmaya

devam etti. Sally başını eğip gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Bu ne küstah adamdı böyle! Üstelik bu bakışta, alışık olduğu hayranlık da yoktu. Sally kendisini hayranlıkla süzenlere şöyle bir tepeden bakar, onları hizaya getirirdi. Ama bu kez bunu yapabileceği bir durumla karşılaşmamıştı v,e bu onu tedirgin ediyordu. Bu adam kendini ne sanıyordu? Önce havaalanında, şimdi' de, burada gözünü dikip dikip bakıyordu, öyle! Sally, bakışlarıyla adamı terslemek üzere başını kaldırıncaya, onun çocuklu kadınla konuştuğunu gördü ve bozuldu.

Beş dakika sonra uçak yere inince, adamı unuttu. Pencereden alana baktı. Birkaç kulübe, park edilmiş bir iki araba ve yolcularını karşılamaya gelenler' görünüyordu. Sally amcasına el salladı. Sonra yanındaki ufak tefek, siyah saçlı kadını gördü, dişlerini sıktı. El ele tutuşmuşlardı. Ne kadar gülünç olduklarının farkında değiller' miydi acaba? Elli beş yaşında bir adam ve yanında daha otuzunu bulmamış bir kadın... iseli gençler gibi el ele durmakla gülünç oluyorlardı iyice. Sally sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Önce uçaktaki adam, şimdi de bu görüntü sinirlerini bozmuştu. Oysa Sally her zaman' serinkanlı ve kontrollüydü. Kendini toparlamak için sadece birkaç dakikası vardı ve mutlak bunu başarmak zorundaydı. Uçağın kapısı açılınca, çantasını alıp doğruldu. Uzun boylu adamdan başka herkes alana indi. Adam ise pilot kabinine girdi.

Sally kendisinin de inmesi gerektiğini düşündü. Biraz daha bekleyecek olursa, 'adam onu beklediğini sanabilirdi. Uçaktan, iner inmez amcasının kollarına atıldı. Raya boğucu sıcaktı. Amcası onu yanaklarından öptü.

"Hoş geldin, Sally, yavrumsun. Bak; bu da yengen Rosa.- Amcası 'ufak tefek kadını elinden tutarak yanına çekti.

Sally ikisine de dikkatle baktı. Alışlagelmiş nezaket cümleleriyle kadına selam verdi. Kadın esmer, kısa boylu ve çok gençti, olsa olsa Sally'den, beş yaş 'kadar büyüktü. Salıy, ilk bakışta Rosa'nın sıradan bir kadın olmadığını sezindi.

Sally'ye bakan gözleri bir anda her şeyi açık seçik söylüyor gibiydi. 'Beni hiç korkutmuyorsun, şekerim,' diyordu bu gözler. Belki bu sözler hiç bir zaman açıkça dile gelmeyecek, gelemeyecekti, ama bakışlar bunu aktarmaya yetiyordu. Sally, Alistair amcasının gözbebeği olmaktan çoktan çıkmış olduğunu anladı. Amcasının gözünde artık varsa yoksa bu kadın vardı. _

Alistair, Sally'nin koluna' girerek, "Hadi eve gidelim,» dedi. "Şöyle soğuk bir duş yapmak istersin herhalde.» Sally başını çevirdi, uçağa baktı, ama görünürde kimseler yoktu. Eğer Rosa yanlarında olmasaydı, Sally uçaktaki adamdan söz ederdi,' ama o varken bunu yapmak istemedi. Zaten önemi de yoktu. Adam belki adaya turist olarak gelmişti. Ama turist olsa, ne diye pilot kabinine girip de pilotla konuşacaktı ki...

"Ne dedin, duymadım?»

"Pek daldın. İşte geldik dedim, hadi bin bakalım.»

Ama ortada Rolls Royce yoktu. Hiç değilse önlerinde duran köhne Morris'in Rolls Royce'la uzak yakın ilgisi yoktu. Sally yutkundü. Bir an hala uçakta ve düş görüyor olup olmadığını düşündü.

Alistair zeki adamdı, onun neler düşündüğünü sezerek güldü. «Kusura bakma canım, Rolls Royce yok artık. Bu araba daha ekonomik oluyor.»

Sally çevresine bakındı. Sıcağın buğusu içinde sise bürünmüş gibi görünen uçağı, çevrede dolaşan birkaç kişiyi, ilerdeki kulübeleri süzdü. Burası hiç de umduğu gibi çıkmamıştı. Amcası da çok değişmişti. Sally, 'Bir gariplik var, ne olduğunu bilmiyorum, ama bundan tedirgin oluyorum,' diye düşündü. Fazla düşünenecek zaman

da yoktu. Arabaya binmek üzereydiler. Üstelik sıcak dayanılır gibi değildi. Sally bir an Rosa ile göz göze geldi ve bu gözlerde kendisini uyarıcı bir anlam sezdi. Sally'nin kendine olan sonsuz güveni biraz sarsılır gibi oldu. Sonra 'Buraya tatile geldim, sinirlenmeye gerek yok,' diyerek kendini topladı. 'Tatilin keyfini çıkarmaya kararlıyım,' diye düşünürken, kendisini bekleyen yeni sürprizlerden haberi yoktu. Kırmızı kiremitli, tek katlı bungalov son derece yalın görünüşteydi. Beyaz sıvası, her yanını saran renk renk çiçekleriyle iç açıcı bir hali vardı. Ama buna villa denemezdi. Sally'nin daha önce fotoğraflarda gördüğü evle hiç ilgisi yoktu. Alistair, Sally'nin bavullarını indirirken, «Buraya taşındık. Sana yazmamıştık, öyle değil mi?» dedi.

Eve girdiler. İçerisi serindi. Rosa donuk bir sesle, "Sana odanı göstereyim,» diye öne geçti. «Alistair, bavulları burada bırakiver. Ben şimdi gelip alırım. Hadi gel, Sally.» Koridorun dibindeki odaya yürüdüler. Rosa sade, ama çok sevimli döşenmiş odanın kapısını açtı. İçeri girdikleri zaman Rosa kapıyı hemen kapadı. Alçak sesle, ama kararlı bir tavırla konuşmaya başladı.

«Şaşırdın, değil mi?» Hafifçe gülümsüyordu. Ancak, Sally'ye dikilmiş bakışları soğuk ve sertti.

Sally de ona dik dik bakınca, bir an bakışları çatıştı. Sally, karşısındaki kadının hiçbir şeyden yılmayacak bir yaradılıştan olduğunu iyice anladı.

«Evet, şaşırdım,» dedi. «Her şey... Öylesine başka ki...»

Rosa başını salladı. «Evet öyle. Haklısın. Villa gitti, Rolls Royce gitti. Çok ufak bir gelirle geçiniyoruz... O' da benim param. Bunu sana daha sonra anlatırım, şimdi başka bir şey söyleyeceğim. Amcan 'pekiyi değil, daha doğrusu çok hasta. Bunu kendisi bilmiyor. Eğer bana kalsaydı, seni buraya çağırmazdım. Hakkında çok şey biliyorum ve bu bildiklerim hiç de hoşuma gitmiyor. . Ama ne yaparsın ki, Alistair benim kocam ve onu çok seviyorum. Seni görmek onu mutlu edecekse, bana göre hava hoş!» Rosa soluk almak için durduğu zaman da Sally konuşmadı. Çünkü kendisiyle bu tarzda konuşulmasına alışık değildi, şaşkına dönmüştü.

Rosa, «Söylediklerimi anlayıp anlayamayacağını bilmediğim için çok yalın anlatıyorum,» diye devam etti. «Şayet amcanın canını sıkacak en, ufak bir şey yaparsan, ne olduğunu anlamadan kendini kapının dışında bulursun. Bunu kafana iyice yerleştir.»

Gülümsedi. «Buraya gelirken benden hoşlanmamaya hazırlıklıydın, biliyorum.

Amcanı senden 'çalmıştım', öyle değil mi? Ama sen daha dünyanın farkında değilsin. Aklına estiği zaman Londra'daki sosyetik arkadaşlarını bırakıp keyfinin istediği yere gidebileceğini, istediğini yapabileceğini sanıyorsun...»

Sally yatağın kenarına ilişti. Nedense... dizlerinin bağı çözülmüştü. Rosa onun oturmasını bekledikten sonra sözünü sürdürdü:

«Benim de Londra'da arkadaşlarım var. Şaşırdın mı buna? Senin orada ne biçim bir yaşantın olduğunu çok iyi biliyorum. Senin hakkında sandığından çok daha fazla bilgim var. Şimdiye kadar hiç karşılaşmamıştık, ama seni görünce tam düşündüğüm gibi biri olduğunu anladım.»

Bir an sessizlikten sonra Sally kendini toparlayıp konuşabildi. «Ne demek istediğini açık seçik söyledin. Evet, haklısın, senden hoşlanmayacağımı düşünerek geldim buraya. Yalnız, yanıldığın bir nokta var. Alistair amcamın canını sıkacak hiçbir şey yapmam ben. Hasta olduğunu söylüyorsun, bunu bilmiyordum.. Nesi var?"

Rosa'nın yüzü yumuşadı. "Bundan Söz etmek istemiyorum... Hiç değilse şimdilik. Amcan yattıktan sonra konuşuruz. Her gece saat dokuzda yatması gerek. Bunu da

bilmiyorsun tabii. Nereden bileceksin?

Sally ellerini yüzüne kapadı. Müthiş sarsılmıştı. Şimdiye kadar başına böyle bir şey gelmemişti. Zemin ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Tutunacak güvenccek dalı kalmamıştı sanki. Rosa daha yumuşak bir tonla konuşmaya başladı:

"Sana sert davrandım. Bunu da bile yaptım, çünkü..." Rosa susunca, Sally başını kaldırıp merakla baktı.

"Evet, çünkü?"

"Çünkü, senden korkuyordum.,.

Sally güldü. «Benden mi korkuyordun? Aman 'Tanrım, asıl sen beni korkuttun... Birden aralarındaki gerginlik gevşeyiverdi. Rosa geldi' Sally'nin karşısında durdu. «Evet, seni korkutmak zorundaydım, dedi.

"Senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum, ama Alistair'i öylesine çok seviyorum ki, her şeyi göze aldım. Onun dışında hiçbir şeyin önemi yok. Bu sana tuhaf mı geliyor? Onun ikinci karısıym, ondan yirmi beş yaş küçüğüm. Bütün bunlara karşın, ben varken, Alistair'in kılına zarar gelmesine izin veremem. Senin böyle bir şey yapacağından kaygı duyduğum için, nasıl bir insan olduğunu bildiğim için gelmeni istemiyordum. Ama seni gördükten sonra, artık korkmuyorum. Sadece sana acıyorum."

Bu sözler odayı kaplayıverdi. Her köşeden yankılanıyor gibiydi. Sally ayağa kalktı. Rosa'dan daha uzun boyluydu. "Acımana gerek yok," diye mırıldandı. "Neden acıyorsun?"

Rosa gülümsedi. "Nedenini sen de biliyorsun sanıyorum. İtiraf etmesen de biliyorsun." Sonra döndü, bir kapıyı açtı. "Duş burada. Sen banyo yaparken bende bavullarını getireyim. Yemek yarım saate hazır olur." Bunu söyledikten sonra odadan çıktı.

Sally birkaç saniye olduğu yerde kaldıktan sonra banyoya girdi. Karşılaştığı şeylerden daha beteri olacağını hiç sanmıyordu. Düşünüp kendini toparlamak için zamana gerek vardı. Oysa her şey daha yeni başlıyordu.

Ertesi sabah, Sally annesine telgraf çekip sağ salim geldiğini haber vermek için köye indi. Bir akşam önce olanlar gözlerinin önünden gitmiyordu. Amcası yattıktan sonra Rosa ile konuşmuşlardı. Rosa, amcasının altı ay, en çok bir yıl ömrü kaldığını söylemişti. Amcası durumu bilmiyor, dinlenmekle geçecek basit bir kan dolaşımı olduğunu sanıyordu. Bütün parasını da yıllar önce kumarda batırmıştı. Sally buna şaşırılmamıştı. Amcası hep kumar oynardı, ama eskiden şansы yaver giderdi. Sally'yi asıl yıkan şey, onun hastalığı ve ölmek üzere oluşuydu. Rosa, bu konuyu annesine bile açmayacağına dair söz almıştı Sally'den.

Sally yatağa girdikten sonra bütün bunları yeniden düşünmüştü. Rosa'yı gözlerinin önüne getirmişti ve 'Rosa benim hiçbir zaman olamayacağım kadar güçlü ve iyi bir kadın' diye karar vermişti. Sabah uyandığında gözlerinde kurumuş yaşlar, dudaklarında gözyaşlarının tuzu vardı ve Sally'nin güvenli dünyası bir daha geri gelmemek üzere yıkılmıştı.

Köylülerin kendisiyle konuşmasında ve bakışlarında bir tuhafılık vardı. Ya da ona öyle geliyordu. Sanki köylüler ondan bir şey saklıyorlardı. Sally bu tavırdan tedirgin oldu. Biraz kendini toplamak için rhtımdaki banklardan birine oturdu. Tedirginliğinin kaynağını kesin olarak saptayamıyor, ama tedirgin olmaya da devam ediyordu...

Postanedeki kadın memur, "Buraya tatile mi geldiniz?" diye sormuştu. "Güzel yer, değil mi?"

"Evet, gerçekten çok güzel."

Kadın gözlerini süzerek, "Ah, bir de 'Düşler Adası'nı görseniz," demişti. "Çok güzeldir, turistler bayılır."

"Olur, giderim." Sally kapıdan çıkarken kadının birisiyle fısıldaştığını duymuştu. Biraz sonra limonata içerken de, pastanenin garsonu "Buradayken sakın adaya gitmemelik etmeyin," demişti.

"Ada mı?"

"Düşler Adası canım! Mutlaka gidin, çok güzeldir."

'Evet, gideceğim' diye düşündü Sally. 'Acaba bana kaç patlayacak?' Belki de bu adamlar adaya gönderdikleri her turist için komisyon alıyorlardı. Ancak, Sally eve dönüp bundan Rosa'ya söz edince, daha büyük bir sürprizle karşılaştı. Mutfaktaydılar. Rosa salata yapıyordu. Amcası da terastaydı. Sally ada sözünü eder etmez, Rosa birden döndü.

"Oraya mı?" Gözleri donuklaştı. "Sakın Alistair'e bundan söz etme."

"Neden?" Sally, Rosa'nın bu tepkisine anlam veremedi.

"Çünkü o ada 'Luke Vilis' diye birindir. Eğer o adam olmasaydı, amcanın villası da, parası da elinden gitmezdi."

"Yani amcamı dolandırdı mı?"

"İstersen dolandırdı diye kabul et. Bu adam öylesine insafsızdır ki... Sakın bu evde onun adını ağzına alma."

"Peki. Bu Luke denilen adam bu adada mı oturuyor?"

"Arada bir burada kalır. Bütün dünyayı dolaşır. Keşke bir saha buraya ayak basmasa. Onu öldürebilirim." Rosa'nın gözleri dolu dolu olmuştu. "Oraya hiç gitmesen iyi edersin!"

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 17, 2007, 12:53:23 ÖS

İKİNCİ BÖLÜM

Ne var ki, Sally'ye söylenecek söz değildi bu. Şimdiye dek kimse ona ne yapıp yapmaması gerektiğini söylemeye cesaret edememişti. Şimdi tutupta Rosa'nın sözünü dinleyecek değildi ya. Alistair'in yanındayken birbirlerine nazik davranıyorlardı. Ama bu görünürdeki nezaket ve yakınlığın ötesinde, birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Sally, Alistair amcasının nefret ettiği bu Luke Vilis'ten kendisinin nefret etmesi gerektiğine karar verdi. Ama bu adamın adasına gitmeyi de kimse engelleyemez, çocukmuş gibi ona yasaklar koyamazdı. Zaten kimsenin ruhu bile duymazdı. Rosa, ona canının istediği gibi gezip tozabileceğini, isterse bütün gün yüzüp güneşlenebileceğini söylemişti.

Sally pencerenin önüne gitti. Denize baktı. Uzakta, sisler arasından hayal meyal mavi bir karaltı gibi görünüyordu 'Düşler Ada'sı. 'Ne tuhaf ad' diye düşündü Sally. Filmlerdeki gibi romantik bir yakıştırmaydı bu. Sahibinin adı da kulağa yabancı geliyordu. Üstelik bu adam, Alistair amcanın parasını ya kumarda kazanmış, ya da dolandırmıştı. Rosa bu konuda bilgi vermektен kaçınmıştı. Konuyu değiştirmiş ve Sally'nin sorularını cevapsız bırakmıştı. Ama Sally meraklıydı. Adamı merak ettiği yoktu sadece adayı görmek istiyordu. Adamı gözünün önüne, orta yaşlı, saçı seyrelmiş, büyük olasılıkla sarkık bıyıklı biri getiriyordu.(sen öyle san ;D) Rosa, 'oraya gitmesen iyi edersin' demişti. Rosa'nın Sally'den hiç hoşlanmadığı belliydi. Ama oraya gidecek olsa, Rosa'nın haberi olmazdı. Tabii Alistair amca da bilmezdi durumu. Zaten Sally adayı şöyle bir görüp gelecekti. Oraya gitmiş olmak için gitmeyi istiyordu.

Sally her zaman aklına koyduğunu yapardı. Adaya nasıl gideceğini planlamaya koyuldu.

Ertesi sabah amcasıyla yengesine akşama kadar gelmeyeceğini söyledi. Yanına birkaç sandviçle bir şişe su alacağını, sonra ıssız bir yer bulup güneşleneceğini anlattı. Amcası "peki canın sıkılmaz mı?" diye sorunca da, ona sarılıp öperek yelkenleri suya indirtmeyi başardı.

"Londra'ya döndüğüm zaman bir güzel yanmış olmak istiyorum," diye bir kahkaha attı. "Bütün arkadaşlarımı hasetten çatlatacağım."

Sally bunu söylerken, Rosa'nın bıyık altından güldüğünü gördü, ama hiç oralı olmadı. Rosa'nın ne düşündüğü umrunda değildi. Kendisine acıyıp acımamasına da önem vermiyordu.

Saat onbire doğru köye indi. Teknelerin demirli olduğu rıhtıma yürüdü. Limana bir gemi gelmişti. Turistler dükkanlara dalmışlar, hediyelik eşyalar alıyorlardı. Sally, turistleri adaya götürebilecek bir tekne olabileceğini düşündü. Ama yoktu. Bunun üzerine rıhtım boyundaki kahvelerden birine oturdu. Kahve kalabalıktı, ama garson yine de onunla çene çalacak zaman ayırabildi. Sanki Sally'nin gelmesini bekler gibi bir hali vardı.

Sally " Beni adaya götüreceğim bir tekne bulabilir miyim acaba?" diye sordu. Kararını bir kez verdikten sonra, bunu gerçekleştirmek için zamanını ya da sözlerini boşa harcamaktan çekinmezdi.

Garson, "Adaya mı gitmek istiyorsunuz?" dedi. Güzel, orayı beğeneceksiniz. Ama ne yazık ki, bugün bütün motorcuların işi var, turistleri gezdiriyorlar." Sonra beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Ama birini biliyorum..." Bir an duraksadı. Oysa Sally'nin kitabından karardan caymak diye bir şey yoktu.

"İyi para veririm."

"Bir dakika bekleyin lütfen." Garson, kahvenin arka bölmesine girdi, birkaç dakika sonra elinde içki kadehleri olan bir tepsiyle çıkageldi. Sally'ye de kola getirmişti.

"Buz ister misiniz? Bu kadar yeter mi? Evet, sizi adaya götüreceğim biri var." Rıhtımın ucundaki beyaz bir tekneyi gösterdi. "Bakın şurada 'Astrid' adlı tekne."

Sally, "Evet," diye başını salladı.

"Tekneye gidin, Lucky'ye sizi adaya götürmesini söylerim."

"Lucky mi? Adamın adı bu mu?"

(Lucky 'şanslı' anlamına gelir)

Garson, "Evet," diye sırtıttı. "Özür dilerim efendim, müşterilere bakmam gerek," diyerek Sally'nin yanından uzaklaştı.

Sally kolasını içerken turistlere bakıyordu. Ne anlamsız bir kalabalıktı. Orta yaşlı çoktan geçmiş bir alay insan, genç görünme hevesinde koşuşturup duruyordu. Göbekli adamlar, saçları boyalı kadınlar... Sally birden her şeyden sıkılıp usandığını hissetti. Simon öyle davranmamış olsaydı, buralarda ne işi vardı? Hep Simon'un yüzünden olmuştu bunlar. Lokantanın ortasında kavga etmişler, sonra Simon onu eve bırakırken, ömründe gördüğü en şımarık, en terbiyesiz şıllık olduğunu söylemişti. Sokak ortasında avaz avaz kavga etmişler, sonra Simon arabayı gazladığı gibi basıp gitmişti. "Bu iş burada biter, yarın sabah Oslo'ya gidiyorum. Ne zaman döneceğimi de bilemem," demişti.

İşte öylece bitivermişti ilişkileri. Sally, en iyi savunmanın, - En azından kendi çevresi için - saldırı olduğunu bildiğinden, hemen birkaç arkadaşına telefon etmiş; Simon'dan bıktığını ve amcasının yanına tatile gideceğini söylemişti. Sonra da amcasına telgraf çekip bavulunu toplamıştı. Alistair amcası çağırmasaydı, başka bir

yere gidecek, çevreden bir süre uzaklaşacaktı. Şimdi de Hint okyanusu'ndaki bu ıssız adadaydı işte. Herkes Simon'un Sally'den tekme yediğini sanacak ve ona acıyacaktı.

Sally, tabağın kenarına bahşış bırakıp kalktı. Kendisine merak ve beğeniyle bakan turistlere aldırış etmeden yürüdü. Hayran bakışlara alıştı. Ama uçakta gözlerini dikip bakan adamı unutmuş gitmişti. Ne var ki, beyaz kumların üzerinde yürürken onu hatırlaması tuhafına gitti. 'Adam şimdi nerededir acaba?' diye düşündü. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

Sally tekneye adım attığında tekne hafifçe sallandı. "Kimse yok mu?" diye seslendi. Kamaradan bir ses geldi: "Evet, bir şey mi istedin?" Son derece çekici, boğuk bir sestti bu.

Sally eğiliğ içeri baktı Ama güneş gözlerini kamaştırdığı için kamaranın içi görünmüyordu.

"Lucky sen misin?" Ayak sesleri duyuldu, ama yine bir şey görünmüyordu.

Gevrek bir kahkaha duyuldu. "Bazen öyle derler. Neden sordun?"

Sally, 'Bir bu soytarı eksikti', diye düşündü. Sonra, "Adaya gitmek istiyordum," dedi soğuk bir sesle. "Lucky götürür dediler, ben mi oraya geleyim sen mi güverteye çıkardın?"

"Sen buraya gel. Benim işim var. Merak etme adam yemem."

"Öyle bir şey düşünmedim... aaa!" Sally kamaranın kapısında duruyordu. Adam da ona doğru dönerken, Sally onun yüzünü gördü birden. Ve gölgede kalmasına rağmen hemen onu tanıdı. Bir an şaşkınlıktan donakaldı. Sonra kendini toparlayıp konuştu. "Özür dilerim. Galiba yanlış tekneye geldim."

"ayıp yanlış tekneye gelmedin. Çok merak ediyorsan söyleyeyim; evet, bazıları bana 'Lucky' der."

Sally duraksadı, "Ama ben..." İçinden bir sürü şey geçiyordu. Adaya gitmek istiyordu gerçi, ama bu adamla değil. Çünkü ondan ürküyordu.

"Fazla pahaliya patlamaz. Zaten benimde işim bitti, gidebiliriz." Adam ona bakarken aklından aklından geçenleri okuyor ve biliyor gibi bir tavır takındı.

Sally "Acaba... yarın gitsek olur mu?"

"Hayır." Adam saatine baktı. "Yarım saatlik yolumuz var. Dur orada." Sally'ye doğru yürüdü. Tekne sallandı. Sally korkudan bağırmmamak için kendini zor tutuyordu. Elini uzattı, adamın koluna dokundu ve çelik gibi adaleleri parmağının ucunda duydu.

"Dur, fikrimi değiştirdim," dedi. Sesi zorla çıkıyor, fısıldar gibi konuşuyordu.

Adam durdu, döndü, kamaranın kapısına öyle bir dikildi ki, Sally'nin dışarı çıkması olanaksızdı.

Ağır ağır, "Hiç anlamadım doğrusu," dedi. "Buraya kendin geldin, teknemi tutup adaya gitmek istediğini kendin söyledin, şimdi de gitmeyeceğim diyorsun. Ne o yoksa seni korkutuyor muyum?"

Sally, yutkunarak, "Hayır... ne münasebet," dedi.

"Belki de önemli bir randevun olduğunu hatırladın, öyle mi?" Alaylı tavrı Sally'ye şamar gibi geldi. Etli dudaklarını bükmüş gülümsüyordu. omzunu silkerek elini iki yana açtı. "Sana gözcülük edecek birisi mi olsun isterdin? Örneğin Rosa yengen?"

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii." Adam gülümsedi. Yüzündeki ürkütücülük kayboluverdi. Tatlı, hoş, kendine güvenli ve keyifli bir hali vardı. "Amcanı da tanıyorum".

Sally'nin içi biraz rahatladı. Kendini gülünç duruma düşürmüştü. Ne de olsa yabancı

bir yerde sayılmazdı. Bu adam da yabancı biri değildi. Uçakta kendisine dik dik baktığı için sinirleri bozulmuştu. Yoksa bu adamın korkulacak bir yanı yoktu. Gülererek, "Beni saçma sapan biri sandın herhalde," dedi. "Zaten biraz da saçmalık ettim. Bugün güneş banyosu yapmaya karar vermişim. Ama köye inice fikrimi değiştirdim. Üstelik amcamlara da söylemek istemiyordum, hani belki onlarda gelmek isterler, istediğim gibi rahatça gezemem diye düşündüm. Anlıyorsun ya..." Sally, bu dediklerinin hiç de inandırıcı olmadığını biliyordu. Oysa adam onun söylediklerine ses çıkarmadı. Güldü sadece.

"Tabii. Hiç merak etme. Ben hiçbir şey kaçırmam ağızımdan. Onlar da adaya gitmek isterlerse, sen daha önce adaya gittiğini söylemeyeceksin, öyle mi?" Tatlı tatlı gülümseyerek merdivenlerden çıktı. Sally kamarada tek başına düşünürken, motorun çalıştığını duydu.

Güverteye çıkınca, az önceki, korkusu yeniden depreşti. Ama artık iş işten geçmiş, tekne kıyıdan açılmıştı. Kıyıya baktı. Sanki kahvenin garsonu el sallıyormuş gibi göründü. Ama belki de ona öyle gelmişti. Adam döndü, ona baktı, sonra gülmeye başladı.

Sally çaresizlik içinde adama bakıyordu. Gülüşü az önceki gülüşüne benzemiyordu. Kendi de değişmişti. Birden iliklerine kadar ürperdi ve havaalanında ilk andaki izleniminin doğru olduğunu sezdi. Nedenini bilmiyordu, ama bu adam ona itici geliyordu. Sally onun tehlikeli olduğunu biliyordu artık. Ama kim olduğunu bilmiyor-du daha.

Kamaradan çıktı, kilipeşteye tutunarak adamın tekneyi Adelana Adası'ndan uzaklaştırarak Düşler Adası denilen yere doğru sürüşünü seyrediyordu. Aklından bin bir düşünce geçiyordu. Kafasındaki düğümleri bir sıraya sokmaya çalıştı. Bu adamı görür görmez itici bulmuştu. Sonra uçakta onun dik dik kendisini süzdüğünü görmüştü. Bu sabah da dost tavırlı bir garson, adamın adının 'Lucky' olduğunu ve kendisini adaya götürebileceğini söylemişti. Ada olsa olsa yarım saat uzaklıktaydı. Ne var ki, yengesiyle amcası oraya gitmesini kesinlikle istemeyeceklerdi.

Oysa Sally'nin, bu konuda herhangi bir tedirginliği yoktu. Kafasındakiler bu kadardı işte... Ve oldukça da mantıklı bir sıra izliyordu düşünce-leri. Ancak, hepsi bu kadar değildi, bir şey daha vardı. Ama Sally o şeyin ne olduğunu bir türlü kestiremiyor, can damarını bulup parmağını basamıyordu...

Adam başını çevirmeden, «Bir şey içer misin? Diye seslendi.

Yok, canım, Sally kendi kendine kuruntu ediyordu, basbayağı, uygar, biriydi bu. İçki isteyip istemediğini sormuştu. Üstelik gülmüyordu da artık. Yüzünde de sinsi bir tavır yoktu hiç. Sally artık kendini toparlaması gerektiğine karar verdi. Tekneyi kiralamıştı. Ne vardı bunda? İçkinin parasını da verecekti. «Evet. Ben alayım mı?.

«Olur. Buzdolabı şurada. İstediyini al. Bana da buzlu bir kola getir lütfen..."

Sally kamaraya indi. Buzdolabını buldu.. Bar-daklara kola ve buz koydu. Sonra dökmemeye çalışarak güverteye çıktı. '

Adam başını çevirmeden bardağı aldı. "Sağ ol. Otur bir yere. Rahatına bak. On beş dakikaya kalmaz varınız adaya..."

Kolasını içtikten sonra ılık çalmaya başladı. Hiç Sally'ye bakmıyordu. Gözünü rotadan ayırmıyordu. Düşler Adası giderek yakınlaşıyor, Adelana Adası ise sisler arasında gözden kayboluyordu. Sally onun sırtına bakıyordu. Adamda bir gerginlik vardı. Bu sadece dikkatini tekneye vermekten gelen bir gerilim değildi. Daha başka bir şeydi. Sally bunun ne olduğunu kestiremiyordu. Ne var ki, tedirginliği yeniden

çökmüştü yüreğine.

'Ben ya aptalım, ya da çıldırıyorum' diye dü–şündü. 'Hangisi olursam olayım, eğer kendimi, böyle kaptırıp gidersem, bütün günüm Ziyen olacak,' diye düşünerek derin bir soluk aldı. Lucky

denen adama arkasını dönüp denizi izlemeye koyuldu.

Sonra başını güneşe çevirdi, gözlerini yum–du. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı; Gerçi bu' kolay değildi, ama Sally'nin çelik gibi iradesi bu zorluğun üstesinden geldi ve bir süre sonra adam,

«Neredeyse yaşayacağız; sıkı tutun, tek–neyi döndürüyorum,» diye bağırınca, Sally, «Olur,» diye rahatça cevap' verebilecek kadar kendini toplamış bulunuyordu. . . Adam usta bir manevrayla tekneyi döndürüp iskeleye yanaştı; Taştan yapılmış bir 'babaya ipi, attı ve tahta iskeleye rampa etti. .

Birden sessizlik oldu. Sally, adada insanlarla karşılaşmayı bekliyordu.. Oysa ne insan vardı görünürde ne de ev. Bembeyaz bir kumsal uza–nıp gidiyordu. Ağaçlar ve denizden başka hiçbir şey yoktu.

Adam, onun iskeleye çıkmasına yardım etti.

"Şimdi ne yapacağız? diye sordu.

Sally, «Adayı gezmek istiyorum, dedi. Sen beni bekleyecek misin, yoksa sonra mı gelip alacaksın?»

Adam tuhaf tuhaf baktı. «Ben de kalıyorum.»

«Şey... Burası kalabalık mıdır? Ama görünür–de...»

"İkimizden başka, kimse yok.. Sally'yi tepeden tırnağa süzdükten sonra gülümsedi. İşte o anda, evet işte o anda Sally onu iyice gördü. Artık kuruntuya filan yer yoktu. Adam karşındaydı ve Sally bu sefer eskisinden de bü–yük bir korkuya kapıldı. Ömründe hiç böylesi–ne bir korku duymamıştı.

Güneş yanığı yüz yakışıklıydı. Etil dudaklar gülümserken bükülüyordu. Gözlerinin çevresinde gülmekten gelen kırışıklıklar vardı. Saçları güneşten açılmıştı. Güçlü, kuvvetliydi ve bu, gövdesinin her yanından, her hareketinden belli olan bir güçtü. Gülümseyişi anlam yüklüydü. Ne var ki, bu anlamlı gülümseme, Sally'ye adada yalnız olduklarını hatırlatmaktan başka bir şey söylemiyordu. Bu da onun ödünü koparmaya yetiyordu.

Boğuk bir sesle, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Adamın mavi gözleri kısıldı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Sana 'Lucky' dediklerinden başka bir şey bilmiyorum." Sally kaçıp gitmek istiyordu, ama nereye kaçabilirdi?

"Evet, 'Lucky' derler bana. Luke'un bir başka söyleniş biçimi."

Sally gözlerini yumdu. 'Aman Tanrım!' diye düşündü. 'Bunun böyle olacağını galiba baştan beri biliyordum'. Sonra yüksek sesle sordu: "Luke... Vilis mi?"

"Evet."

"Ben geri dönmek istiyorum. Hemen şimdi."

"Geri dönmüyoruz. Burada kalacağız."

"Ama... Hiçbir şey anlamıyorum. Neden.. ?"

"Sonra anlarsın." Luke arkasını döndü. "Gel benimle."

Sally, "Ben burada kalıyorum," diye terslendi. "Seninle hiçbir yere gidecek değilim. Ben Adelena'ya dönüyorum."

"Ben seni götürünceye kadar gidemezsin. Benim de bir süre seni geri götürmeye niyetim yok. Eğer benimle gelmezsen, seni kucağıma alıp götürürüm. İstedığın kadar bağırabilirsin, nasıl olsa sesini duyacak kimse yok. Adada bir sen varsın, bir

de ben." Döndü, Sally'nin yüzüne baktı. "Beni Anlıyor musun? Ben dediğimi yaparım."

"Sen çıldırmışsın!"

Luke sırttı. "Olabilir. Öyleyse suyuma gitmen gerek, değil mi?"

"Buraya neden geldiğimizi bilmeden, senin niyetinin ne olduğunu bilmeden, nasıl suyuna gidebilirim? Beni buraya getirdin, şimdi de emir verir gibi konuşmaya başladın." Sally, kendini savunmak için silah olarak kullanabilecek bir şeyler arandı çevresinde. Yanında plaj çantasından başka bir şey yoktu. Sandviçlerin ve su şişesinin durduğu torba hala teknedeydi. Eğer torbayı alabilirse –torbada bir güneş yağı kutusu vardı, onunla adamın kafasına vurabilirdi- Sally döndü, tekneye atladı. Ama adamda aynı anda sıçramıştı güverteye. Sally'nin koluna yapıştı, kendine doğru çevirdi.

Sally, "Bırak beni!" diyerek Luke'ü itti. Tekne devrilecek gibi sallandı. Luke istifini bozmadan güldü. Sally'yi kendine doğru çekti.

"Bırakayım mı dedin? Neden bırakacakmışım? Dene istersen." Luke'un kolları çelik mengene gibi sıkıyordu Sally'nin kollunu. Sally Luke'un elini tırmaladı. Ama boşunaydı bu. Luke onun boştaki elini de tuttu, o kadar.

"Görüyorsun ya," dedi. "Benden kurtulmak için en ufak şansın bile yok. Böyle canını acıtmamı ister misin?"

Sally kendini biraz gevşetti. Bu adamla başa çıkamayacağını biliyordu. Belki de en doğrusunu yapıp, onun suyuna gitmekti. "Pekala, çırpınmayacağım. İsteddiğini yapacağım. Kolumu bırak."

Luke kolunu bıraktı.

"Ama hiç değilse beni buraya neden getirdiğini söyleyebilirsin."

"Onu daha sonra söylemeyi düşünüyordum. Biraz daha sabretmen gerekecek." Luke gülümsedi. Ama hiçte tatlı bir gülümseyiş değildi bu. Üstelik uçaktaki dik dik bakışından da beterdi bu tavır. Sally, o sıcağa karşı titremeye başladı. Adadakilerin kendisine bu adadan nasıl söz ettiklerini, nasıl anlamlı anlamlı bakıp, bıyık altından gülümsediklerini hatırladı.

"Bütün bunları sen ayarladın, değil mi?" diye haykırdı. "Burayı merak etmemi sağladın, bu sabahta adaya gelecek olan tek teknenin seninki oluşu da rastlantı değildi. Yoksa o garson mu telefon açıp haber verdi?"

Luke gözlerini kıstı. "Sandığımdan daha zekiymişsin... Şaşırdım buna. Evet, haklısın. Seni görür görmez kararımı verdim. Ne yapıp edecek, seni buraya getirecektim. İşte getirdim. Ben aklıma koyduğumu yaparım."

"Bunu... Alistair amcam yüzünden yaptın, öyle değil mi?"

Aldığı cevap Sally'yi şaşırttı. "Hayır bunun onunla ne ilgisi olabilir?"

"Çünkü amcam senden nefret ediyor, çünkü amcamı dolandırdın..."

Luke'un kahkahası Sally'nin sözünü kesti. "Sana böyle mi söyledi? Yoksa bunları Rosa mı anlattı?"

İşler sarpa sarıyordu. Sally'nin içindeki o huzursuzluk, kötü bir şey olacakmış duygusu giderek yoğunlaşıyordu... ve ne yapacağını bilemiyordu genç kız.

Başını iki yana salladı, "Aldırma, ben..." sustu. Dokunsalar ağlayacaktı.

Luke kolunu tuttu. "Durma öyle başladığın sözün arkasını getir. Benden korkuyor musun?"

Sally ona dik dik baktı. "Nasıl bir cevap vermemi bekliyorsun? Bu beraberliğimizin her dakikasından büyük zevk duyduğumu mu söyleyeyim? Birisi seni kaçırsa ve nedenini söylemese, ne yapardın?"

Gözleri öfke saçıyordu. Yenilgiyi kabullenmemiştir daha. Ne olup bittiğini bilmiyordu, ama mücadeleye kararlıydı. Gözleri dolunca kirpiklerini kırıştırarak yaşları giderdi. Onun karşısında güçsüzlüğünü göstermemeliydi. Luke başını salladı. "Haklısın. Senin yerinde olsam bende aynı tepkiyi gösterirdim. Daha doğrusu, kendimi bu duruma düşürecek kadar aptal olsaydım demek istiyorum."

"Yani şimdi de aptal olduk, öyle mi?" Sally'nin gözleri öfke saçıyordu. "Eksik olma!"

"Evet hemde çok aptalsın."

Bu sözler bir an boşlukta asılı gibi kaldı. Sonra Luke sözüne devam etti. " Bu anı uzun süredir bekliyordum. Şimdi güzellikle gelecek misin, gelmeyecek misin? Eve gideceğiz."

"Eve mi? Burada ev mi var? Kimin?"

"Benim. Evde kimse yok."

"Benimle alay ediyorsun heralde. Oraya gelecek kadar budalalık..."

Luke onun sözünü kesmek zahmetine bile girmede. Şöyle bir uzandı, onu kucağına alıp iskeleye çıktı. Sally ter ter tepiniyordu.

"Bırak beni! Bu ne cüret..!"

"Yapma." Luke, Sally'nin omuzlarını ve dizlerini öyle bir sıktı ki, genç kız acısından soluksuz kaldı.

"Hey! canımı yakıyorsun."

"Öyleyse rahat dur. Karşı koyman hoşuma gitmiyor... yoksa canını yakarım."

Luke kollarını yeniden sıkınca Sally teslim bayrağını çekti.

"Pekala. Direnmeyeceğim. Amayürümek istiyorum. N'olur, yere indir beni de yürüyeyim."

Luke, onu patates çuvalı gibi bırakıverdi tahta iskelenin üzerine. Sonra elinden tuttu.

"Hadi, yürü öyleyse."

Luke öylesine hızlı yürüyordu ki, Sally ona yetişmek için koşar adım gitmek zorunda kalıyordu. Karabasan gibi bir şeydi bu... ne var ki, düş değil gerçektir ve işin kötüsü, bütün bunların nedenini hiç mi hiç bilmiyordu genç kız. Birden ayağı burkuldu.

Ama Luke, yürüyüşünü hiç yavaşlatmadı. Sally, tek ayağının üzerinde sekerek, "Ay, biraz yavaş, canım acıyor," diye bağırdığı zaman bile istifini bozmadı.

"Merak etme, ölmezsin," dedi. Ama biraz sonra adımlarını biraz yavaşlattı. Kumsalı geçtiler, ağaçlığa girdiler. Ağaçların gölgesi biraz daha serindi hiç değilse. Ama hava alabildiğine nemliydi. Bir süre sonra Sally dayanamayıp haykırmaya başladı.

"Yeter artık! Dayanamıyorum! Gelmeyeceğim, gelmiyorum işte!"

Luke, buna karşılık olarak onu yeniden kucağına aldı. Tepinmesine, yüzünü gözünü yumruklamasına aldırmış etmeden yürümeye koyuldu. Sally, bu adamın karşısındaki güçsüzlüğünü anlayınca korkup ağlamaya başladı.

"N'olursun," diye yalvardı. "Bırak gideyim."

"Hayır. Neredeyse geldik. Bak, ev orada. Güzel, değil mi? Hapishaneye benzer bir yanı da yok."

Ne tuhaf sözlerdi bunlar. Sanki başka bir anlam taşıyor gibiydi. "Beni buraya kapatacaksın, öyle değil mi?"

"Evet. Öyle yapacağım ya." Luke, onu yere indirdi. Sally, acıyan kolunu ovuşturarak eve baktı. Burası gerçekten hapishaneye benzemiyordu. Tam tersine, çok güzel bir villaydı.

Luke, "Hadi içeri girelim," dedi. "Susamışsındır, bir şeyler içmek istersin herhalde."

Kolunu uzatarak önden yürümesini işaret etti. Sally üç basamağı çıktı. İçeri girdiler. İçerisi gölgeli ve serindi. Luke kapıyı kapadı. "Mutfak şu tarafta yürü bakalım." Sally onun peşinden yürüdü. Başka bir seçeneği yoktu. Kaçacak bile olsa, fazla uzağa gidemezdi. Üstelik Luke şu an son derece akli başında görünüyordu. Dahası, Sally, buraya neden getirildiğini öğrenmek için de can atıyordu.

"Otur." Mutfak büyük ve havadardı. Tavanda bir vantilatör dönüyordu. Luke, buzdolabını açtı. Sally, dolabın tıka basa dolu olduğunu görünce, evin bu gelişe hazırlıklı olduğunu düşünerek dehşete kapıldı. Yüksek bir tabureye ilişip bekledi. Çünkü, Luke'un az sonra kendini buraya getiriş nedenini açıklayacağını biliyordu. Luke bir bardağa meyva suyu koyup uzattı. Sally bardağı koklayınca, Luke atıldı: "Merak etme, içine ilaç falan katmadım. Saf ananas suyu."

"Sana güvenmezsem kusura bakmazsın, değil mi?"

Luke, kayıtsız bir sesle, "Seni burada alıkoymak için uyku ilacına gerek yok nasıl olsa kalacaksın."

"Öyle mi? Emin misin?" Sally de Luke kadar serinkanlıydı.

"Buradan kaçamazsın.. Bu kadar basit." Luke omuzlarını silkerek, kendi bardağına rom kattı.

"Şerefe" Sally başını öteye çevirip pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Seni buraya neden getirdiğimi bilmek istersin, öyle değil mi?"

"Beni buraya neden getirdiğini açıklayacak mısın? Vay vay vay!"

Luke, onun alaycı tavrına bıyık altından güldü. "Evet. Senin adın Sally Harrick. Londra'da oturuyorsun. Zenginsin, tuzun kuru, şımarıksın ve hep kendi istediğinin olmasına alışmışsın. Tamam mı?"

Sally, "Öyle diyorsan öyledir," diyerek omuz silkti.

"Evet, öyle diyorum. Kendini dünyanın merkezi sanıyorsun. Dünya dediğinde çevrendeki bir avuç 'önemli' dost. Senin işlern yolunda gittiği sürece, başkalarının başına ne geldiği de umrunda değil. Keyfine bakıyorsun."

Sally esnedi. "Canımı sıkıyorsun".

"Sözümü bitirdiğim zaman canın sıkılmayacak."

Sally ona döndü. "Bana bir takım sürprizler hazırladığından kuşku yok. Hadi, konuş bakalım. Nasıl olsa zorla dinleyeceğim seni. İstersen hakaret bile edebilirsin." Gülümseyerek meyve suyunu içti.

"Serinkanlısın, biliyor musun? Hem de gerçekten serinkanlı kaltağın birisin. Bak bu sözün altını çiz: 'Birinci sınıf, 18 kratlık bir kaltaksın. Ama seninle işim bittiği zaman, suratındaki o kendini beğenmiş gülümseyiş yok olacak. Çünkü sana ömür boyu unutamayacağın bir ders vereceğim. Üç yıldır bugünü bekliyorum."

Üç yıl mı? Ne demek istiyordu bu adam? Bilmece gibi konuşuyordu. Ve kafası karışıkça Sally'nin yüreği korkuyla çarpıyordu. "Daha düne kadar senin adını bile duymadım," dedi. "Nasıl oluyor da ..."

"Benim adıma duymadın kuşkusuz. Ama kız kardeşimi tanıyordun. Onun nişanlısını tanıyordun. Ve bile bile delikanlıyı kızın elinden almaya kalkıştın, bunu başardın da. Ama sonradan kız kardeşime neler olduğunu hiç umursamadın, öyle değil mi? Sen gönlünü eğlendirmiştin, senin için önemli olan da buydu. Oysa kız kardeşim sinir krizi geçirdi..."

"Sus artık. Neden söz ettiğini hiç anlamıyorum."

"Öyleyse, anılarını tazelemene yardım edeyim. Leonara Jervis... Ve Julian Kingston..."

Birden oda kararip dönmeye başladı. Sally düşmemek için masaya tutundu. Her şeyi

hatırlamıştı. 'Aman Tanrım, İnanamıyorum!'

"Neden söz ettiğimi anladın bakıyorum. İyi. Ben gittikten sonra bunu düşünecek zamanın olur."

Luke bardağını masaya koyup çıktı. Sally sokak kapısının kapandığını duydu. Sonra her yan sessizliğe gömüldü. Sally yapayalnızdı. Ama dışarı çıkıp da, teknenin denize açıldığını görene kadar, nasıl yalnız olduğunu kestirememişti...

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 18, 2007, 02:24:37 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sally kapıya dayandı. Teknenin denizde süzülüşüne baktı. Adelana adası uzakta sisler arasında görünüyordu. Haykırmak istedi. Başını ellerinin arasına alıp panikten kurtulmaya çalıştı. Yalnız kalmaktan nefret ederdi. Oysa bu adada tek başınaydı. Ve az önce kendisini müthiş sarsacak şeyler anlatan bir adam onu yalnız bırakıp gitmişti. Dizlerinin bağı çözüldüğü için merdivene oturdu, kollarını dizlerine doladı, acı içinde bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

Artık motorun sesi uzaktan uzağa bile duyulmuyordu. Korkunç bir sessizlik vardı. Bu sessizlik onu içine alıyor, yutuyordu. Sonra Leonara'nın yüzü gözlerinin önüne geldi. Bu siyah saçlı, güzel kız Sally'nin çevresine davet edilmiş, gelirken de nişanlısı olan uzun boylu, esmer, son derece çekici Julian Kingston'u yanında getirmişti.

Sally delikanlıyı gördüğü anda onu elde etmeyi aklına koymuştu. Çevresindeki erkeklerden sıkılmaya başlamıştı çünkü. Bu yeni bir yüz, değişik biriydi. Leonara'ya duyduğu gözle görülür sevgi ise, onu elde etmeyi daha çekici kılan bir mücadeleye ortamı yaratıyordu. Sally aklına koyduğunu mutlaka yapardı...

Ancak işin sakıncası sonradan ortaya çıktı. Julian, hiç de Sally'nin sandığı gibi biri değildi. Her şeyden önce zengin değildi. Bir süre geçtikten sonra da, insan yakışıklılıktan da usanıyor, buna alışıyor. Sally için önemli olan Julian'ın gönlünü fethetmiş, kafasına taktığını yapmış olmaktı. Bunu başardıktan sonra, ondan bıktı. Bunun üzerine Amerika'daki akrabalarının yanına gezmeye gidip, Julian'ı bıraktı. Geri geldiğinde dinlenmiş, keyfini bulmuştu. Eski yaşamına devam etmeye koyuldu. Julian ile Leonara'yı da unuttu gitti.

Luke ne demişti? Demek Leonara sinir krizi geçirmiş, sinir hastası olmuştu ha?

'Amma saçma şey', diye düşündü. İnsanlar nişan bozuldu diye sinir hastası olmazlar, olsa olsa eskiden beri sinirleri bozuk birisi bu kadar nedenle yıkılırdı.

Sally, boğucu sığağa rağmen iliklerine kadar ürperdi. Burada biraz daha kalacak olursa çıldırırdı. Yalnızlık duygusu ürkütücü ve yıkıcıydı. Buradan kurtulması gerekiyordu, yoksa ölecekti. Ayağa kalktı, eve girdi. Belki evde telefon vardı. O zaman telefon edip, imdat isteyebilirdi...

Gerçekten de odalardan birinde telefon vardı. Heyecanla koşup açtı, ama telefon çalışmıyordu. O sırada bir uğultu duyarak dışarıya koştu. Bir helikopter yaklaşıyordu. Sally kollarını sallayarak seslenmeye başladı. Helikopter yaklaştı, yaklaştı, tam tepeye geldi. Sally'yi görmemesi imkânsızdı. Helikopter, sanki onun imdat isteyen sesini duymuş gibi alçaldı. Sally soluğunu tuttu. Evet, görmüşlerdi, helikopter yere iniyordu. Helikopter evin arkasında kaybolunca, Sally deli gibi o yana koştu. Evet, kumun üzerine konan kocaman bir sivrisinek gibi duruyordu helikopter. Pervaneleri yavaşladı, sonra durdu.

Sally oraya doğru koşarken, "Şükürler olsun! Şükürler olsun!" diye haykırıyordu. Helikopterin kapısı açıldı, biri indi aşağı.

Sally, "N'olur bana yardım edin..." diye başladıysa da, adamın yüzünü görünce donup kaldı. Helikopterden inen adam Luke Vilis'ti ve yanında başka kimse yoktu. Sally put kesilmiş gibi durdu. Luke'un kendisine doğru yürüyüşüne baktı. Luke alaycı bir tavırla, "Birileri imdadına mı yetişti sandın?" diye sordu. "Kollarını sallayarak haykırışın harika bir görüntüydü doğrusu. Seni düş kırıklığına uğrattıysam kusura bakma, ama dedim ya, buradan kurtulamazsın..."

Sally olanca gücüyle bir tokat indirdi Luke'un suratına. Luke onu bileğinden tuttuğu gibi olduğu yerde çevirdi. "Bir daha böyle bir şey yapayım deme, yoksa pişman olursun. Hadi, gir bakalım eve."

Sally, "Hayır, girmeyeceğim!" diye bağırdı.

"Öyle bir gireceksin ki..." Kızın kolunu mengene gibi sıktı. "Kıpırda bakalım."

"Ayy, canımı..."

"Yürü öyleyse. Karnım acıktı, bana yemek hazırlayacaksın."

Luke onu kolundan çekerek eve doğru sürüklemeye başlayınca, Sally çaresizlik içinde peşinden yürüdü.

Mutfağa girdiklerinde Luke döndü. "Buzdolabında her şey var. Bir şeyler çıkarda yiyelim."

Sally onun karşısına dikildi. "Yapmayacağım işte. Açlıktan ölürüm daha iyi..."

"Dinle beni, hem de kulaklarını iyi aç da öyle dinle. Söyleneni yapmaya ne kadar çabuk başlarsan, senin yaşama koşulların da o kadar hızla düzeler. Anlıyor musun beni? Bana baş kaldırmakla, burada kalma süreni uzatmaktan başka bir şey yapmış olmuyorsun... Bunu kafana yerleştir."

Sally hiç sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Bu adam dediğini yapacak tipte biriydi. Ve Sally ömründe ilk kez kendisi kadar inatçı, kendisi kadar dediğim dedik biriyle karşılaşmıştı. Bunu bilmek, bunu kabullenmek acı veriyordu. Derin derin iç çektikten sonra, yavaş sesle, "Yemek pişirmesini bilmem," dedi.

"Bilemezsin tabii, ben de öyle tahmin etmiştim. Şimdiye kadar hiç yemek pişirmek zorunda kalmadın herhalde. Öyleyse, öğrenmenin tam zamanıdır." Luke'un bakışları bız gibiydi. "Ben sana öğretirim. Sana daha pek çok şey öğreteceğim zaten. Şimdiye kadar yaptığın şımarıklıklara pişman edeceğim seni..."

"Sen mi öğreteceksin bana? Sen mi ders vereceksin? Sen ki amcamı dolandırmış birisin..."

"Senin hiçbir şeyden haberin yok." Luke'un sesi korkunç donuk ve sakindi.

"Sözlerine dikkat etsen iyi olur. Sabrımı taşıma, tepem attığı zaman kendimi kontrol etmesini bilmem. Şimdi yürü buzdolabına."

Mutfaktan çıktılar. Soğutucunun durduğu ufak bir odaya girdiler. Luke dipfrizi açtı. "Önce bir pizza yiyelim." Diyerek gerekli malzemeyi çıkardı. "Hamuru nasıl yoğuracağını göstereyim. İlk gecen olduğu için fazla bir şey istemiyorum."

"Çok lütfükarsın!" Luke bunu duyunca kahkahayı bastı.

"Bu kız bayağı esprili! İyi. Hem esprili, hem zeki. Biliyor musun, bu iş sandığımdan daha keyifli olacak."

Sally'yi tepeden tırnağa süzdü. "Oldukça çekicisin de." Yanağına dokundu. "Tenin düzgün, dişlerin güzel, saçın tam istediğim gibi."

Parmaklarını kızın saçlarına daldırdı. Sally onu tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. Dilinin ucuna kadar gelen sözleri söyleyemiyordu. Söylese, sonunda pişman olacağını biliyordu. Luke Vilis, ona dikkatle baktıktan sonra başını salladı. "Evet, nasıl davranmak gerektiğini öğreniyorsun." Sonra tatlı tatlı gülümsedi. Elini saçlarından çekti. Sally kendini toparlayıp konuşacak cesareti buldu.

"İnsanları değiştiremezsin. Yoksa değiştirebileceğini mi sanıyorsun? Bu o kadar kolay mı?"

Çenesini kaldırdı, başını dikti.

"Öyle sanıyorsan yanılıyorsun. Senin hareketlerin karşısında ses çıkarmıyorsam, bunun nedeni basit: Birincisi, burada kapana sıkıştım, ikincisi, benden çok güçlüsün. Bu kadarını öğrenirim ben. Sesimi çıkarmam, söyleneni yaparım. Beni Adalena'ya bıraktığın zaman... Sahi ne zaman götüreceksin beni? Söz dinlersem, aartık puan alır mıyım? Söyle ki, önümde ne kadar zaman olduğunu bileyim... Ama geri döndüğüm zaman sen de pişman olacaksın!"

Luke gözlerini kıstı. "Öyle mi dersin? Peki, bunu nasıl başaracaksın?"

"Görürsün. Şimdi ne yapmam gerektiğini söyle de yapayım. Yemeğini hazırlayacağım, merak etme."

"Tamam."

Luke dolapları açtı. Yumurta, süt, un çıkardı. Kaseler, yumurta çırpıcıları, kaşıklar getirdi. Dışarı çıkıp, bir yemek kitabı aldı geldi.

"Al bakalım. Ben duş yapacağım. Pizzayı fırına hemen vermeyi unutma," dedikten sonra kapıya yürüdü.

"Ama şey..." Sally şaşkına dönmüştü. "Nasıl yapılacağını bana gösterecektin..."

"Fikrimi değiştirdim. Zeki kızsın... üstesinden gelirsin. Ben de fazla gecikmem."

Luke odadan çıkınca Sally bir kapıya baktı, bir masadaki malzemelere. Dişlerini sıktı. Duşun sesi gelene kadar bekledi. Sonra kapıyı açtı, koşarak villadan çıktı, helikoptere doğru atıldı. Helikopter kullanmasını bilmiyordu, ama deneyecekti bir kez. Bir yandan koşuyor, bir yandan da helikoptere bindiği ilk ve son seferi hatırlamaya çalışıyordu. O zaman pilotu dikkatle izlemişti. Helikopteri çalıştırmak kolay olmayacaktı, belki hiç beceremeyecekti... ama bir kaçabilirse, ya da telsizle birilerine seslemlerle, imdadına koşan olurdu...

Sally heyecanla helikopterin merdivenini çıktı, kendini içeri attı. Yüreği deli gibi çarpıyordu. Paniğe kapılmaması gerekliydi. Sakin olmalıydı. Pilot koltuğuna oturdu, önünde ki kumanda tablosuna baktı. Başını döndü. Yapamayacaktı. Hangi düğmeye basacağını, nereden işe aşlayacağını bilemiyordu. Ama telsizi deneyecekti.

Kulaklıkları taktı. Birkaç düğmeye bastı. Hafif bir uğultu duydu. Alçak sesle, "Alo, alo, kimse var mı?" diye sordu. Düğmelerle oynamaya başladı. Bir takım sinyaller, bir takım sesler duydu. "İmdat, SOS, SOS," diye tekrarladı...

Ve elikopterin kapısı bir anda açıldı. Luke Vilis'in eli düğmelerin üzerine balyoz gibi indi. Kulaklığı Sally'nin başından çekip aldı. Sonra onu pilot koltuğundan sürükleyip karşısına dikti. Sally var gücüyle Luke'u arkaya doğru itip helikopterden aşağı yuvarladı. Ama Luke kolunu bırakmadığı için kendisi de onunla birlikte yuvarlandı. Yere düştükten sonra da kaçmaya yeltendi.

Sonra çaresiz kaldı. Luke olanca ağırlığıyla üzerine abandı ve onu toprağa yapıştırdı. "Vay canına, sen çetin cevizmişsin. Bakalım buna karşılık ne yapacaksın!" diyerek birden eğildi, kızın dudaklarına kapandı. Sally soluksuz kaldı. Luke'un altından kurtulmak için çarpınıyordu. Ama onun adaleli bacaklarından, güçlü gövdesinden ve soluk kesen öpüşünden kurtulmak olanaksızdı.

Luke parmaklarını saçlarına geçirmişti. Sally tamamen çaresiz olduğunun farkındaydı. Ömründe hiç böylesine korkmamış, böylesine dehşete kapılmamıştı. Bu adamın ırzına geçeceğinden korkuyordu. Kimse kimsenin ırzına geçemez sanırdı hep, oysa şimdi ne kadar yanılmış olduğunu anlıyordu.

Luke o anda onunla sevişmeye kalksa, Sally kesinlikle karşı koyamazdı. Bayılacak

gibi oldu, kendinden geçiyordu sanki. Ve bir anda her şey değişiverdi. Bir anda olayın dengesi bir başka yana kaydı. Luke'un sarılışı daha yumuşak, öpüşü daha sıcak bir havaya girdi. Sally'nin içini ateş bastı. Ne yaptığının farkında olmadan Luke'un öpüşüne karşılık vermeye başladı. Yüreği güm güm vuruyordu. Kendisindeki bu değişikliği onun sezindiğini de anladı. Luke'un altında kıvraniyor, bütün gövdesi Luke'un gövdesinin sıcaklığı ve sertliğiyle harekete geliyordu.

Luke hiç beklenmedik bir anda doğruldu, ona baktı. Gözlei ihtiasla parlıyordu. Gırtlığında bir damar şişmiş, atıyordu. Sally, belirli bir takım sözcükleri söyleyecek olsa, Luke'u hiçbir şeyin tutamayacağını, kendisiyle seviyeceğini anladı. Derin bir soluk aldı, kendisini toparladı. Böyle olmamalıydı, ilk sefer böyle olmamalıydı. "Beni buraya bunun için mi getirdin, ırzıma geçmek için mi getirdin?" Luke onu elinden tutarak ayağa kaldırdı. Sally onun gözlerindeki şehvet parıltısının devam ettiğini, ama yine de kendini kontrole aldığını fark etti. Luke'un çenesi seğirtti bir an. Sonra konuştu.

"Bu ırza geçmek olmazdı ki, öyle değil mi?"

Sally onun gözlerindeki alaycı bakışı, dudaklarının bükülüşündeki küçümsemeyi gördü ve tokat atmak için elini kaldırdı. Ama Luke yakaladı kolunu.

"Sana daha önce de söyledim, yapma bunu," diye homurdandı. Sally arkaya doğru kaykılıp, onun baldırlarına bir tekme indirdi. Titreyerek.

"Hayvan!" diye haykırdı. "Sen hayvandan başka bir şey değilsin!"

"Evet, hayvansı içgüdüleri olan ir insanım, tıpkı senin gibi. Ama merak etme, ırzına geçmeye niyetli değilim." Sonra durdu. Zorla duyulacak kadar alçak sesle, "Ama seninle işlem bitmeden önce, koynuna da gireceğim," dedi. "Hadi, yürü bakalım, eve gidiyoruz."

Sally, "Bunu denemeye fırsat bulamayacaksın," diye terslendi. "Gerekeni yapacağım!"

Luke yan döndü, ona şöyle bir baktı. Sally kıpkırmızı kesildi.

"Bilmiyor muydun? Ben de senin gibiyim. Aklıma koyduğum şeyi yaparım."

Sonra eve doğru yürümeye başladı. Sally de peşinden gitti. Başka ne yapabiliirdi ki? Kaçamayacaktı. Üstelik aklıktan karnı zil çalıyordu. Bacakları hala titrediği için, ağır ağır yürüyor, bir yandan da bu karabasanın bitip bitmeyeceğini düşünüyordu.

Luke Vilis önündeki tabağı itti. "Hiç değilse pizzayı berbat etmemişsin. Buna da şükür. Bundan kötüsünü de yedim. Sen de nasıl pişirmen gerektiğini öğreneceksin."

Sally dudağını ısırıldı. Kafasına takılan önemli soruyu sormanın tam sırasıydı.

"Amcamla yengem beni merak ederler. Nerede olduğumu onlara haber verecek misin?"

"Haber vereyim de seni kurtarmaya kalkışsınlar, değil mi? Beni aptal mı sandın?"

"Ama bunu yapamazsın..." Sally, Luke'un suratındaki anlatımı görünce sustu.

Rosa'nın dedikleri aklına geldi: 'Amcanı üzecek olursan, kendini kapının dışında bulursun', demişti.

Alistair amca hastaydı, hem de ağır hastaydı, ama bunu kendisi bilmiyordu. Sally umutsuzluk içinde gözlerini yumdu. 'Hey Tanrım, bu olay amcamın ölümüne neden olabilir', diye düşündü.

"Ama onlara haber vermen gerek." Dedi. "Ne söylersen söyle, yeter ki sağ salim olduğumu bilsinler. Başka bir şey istemiyorum"

"Onlar için kaygılanıyor musun?" Luke şaşırılmış görünüyordu.

"Evet." Amcasının hastalığından kimseye söz etmeyeceğine yemin etmişti. Ama

zorunlu bir durum olduğunu da Luke'a ablatması gerekiyordu.

"Amcamı çok severim. Ona bazı şeyleri söyleyemem, yani söylemek istemem. Eskiden tanıştığımızı ve seninle birlikte gelmeye karar verdiğimi söylersen, olmaz mı?"

Sally ne yapacağını bilemiyordu. Kendine güvenini yitirmişti. Sesi titriyordu. Ama yapabileceği bir şey de yoktu gerçekten.

Luke güldü, bu durumdan hoşlanmış gibiydi. "Onlara böyle söylersem, daha çok canlarını sıkacağımı düşünmedin mi hiç?"

"Hayır. Lütfen haber ver."

Sally ayağa kalktı. Gözleri dolu dolu olmuştu. Yıllardır ağlamamıştı, ama şimdi ağlayacak gibiydi.

"Nasıl olsa Rosa bu duruma fazla şaşırmas... Çünkü benim hakkımdaki düşüncelerini daha ilk geldiğim gün söyledim." Bunları söylemek ağrıya gitse de, başka çaresi yoktu. "Yengem amcama anlatır. O da durumu kabullenir..."

Luke başını salladı. "Evet, anlıyorum. Yani Rosa senin hakkında fazla iyimser değil, ne tip biri olduğunu biliyor, öyle mi? Akıllı kadınmış."

Sally, 'Ah gerçeği bir bilsen', diye düşündü. "Öyleyse... haber verecek misin?"

Luke ayağa kalktı. "Bir düşüneyim. Ben varendaya çıkıyorum. Kahvemi pişirip oraya getir. Şekerli olsun. Süt koyma." Çıktı.

Sally sofrayı kaldırdı. Ocağa su koydu. Kahvesini tam istediği gibi yapmalıydı.

Suyuna gitmesi gerekiyordu. İki fincan kahve pişirdi. Varendaya çıktı. Tahta varendadan adanın görünümü çok güzeldi. Kayalıklar, ağaçlar, deniz görünüyordu. Luke onu şöyle bir süzdü. "Otur. Sen de kahveni iç." Sally oturdu. Luke'un konuşmasını bekledi.

"Demek amcanı seviyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Ve o benden nefret ettiği için sende ediyorsun ha?"

Sally bu soruda bir tuzak olduğunu sezerek hemen Luke'a baktı. Ama onun yüzünden bir şey anlamak olanaksızdı. Luke purosunun dumanlarını savurarak onun cevap vermesini ekliyordu.

"Ne deme mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Gerçeği söylemeni istiyorum. Başka bir isteğim yok. Gerçeği söylemekten korkma. Ben yalancılardan nefret ederim."

"Peki. Gerçeği söylüyorum öyleyse. Evet, senden nefret ediyorum. Hem sadece amcama yaptıkların için değil, beni kaçırdığın için de nefret ediyorum. Cevabını aldın mı şimdi?"

Luke başını salladı. "Hiç değilse bu gerçeği yansıtan bir cevap." Sonra kahvesinden bir yudum aldı. "Hm... Hiç fena olmamış."

Sally rahat bir soluk aldı. Luke gözlerini ondan ayırmıyordu. Sally onun bakışından, tatsız bir şeylerin olacağını kestiriyordu.

Luke, yumuşak bir sesle Sally'yi şaşırtan sorusunu sordu:

"Söyle bakalım, bakire misin sen?"

Sally kıpkırmızı kesildi. "Ne dedin?" diye kekeleyerek sordun.

"Dediğimi duydun. Öyle misin, değil misin? Sadece 'evet' veya 'hayır' diye cevap ver. Seni dövecek değilim ya. Sadece bilmek istiyorum... Ama yalan söyleyecek olursan anlarım."

Sally, "Böyle bir şey sormaya hiç hakkın yok," dedi.

"Amcana senin sağ salım olduğunu haber vermeme istiyorsan, soruma cevap vermen

gerek.”

Sally içini çekti. Sonra, “Evet” dedi. Luke’un bu söze gülmesini bekliyordu. Oysa Luke glmedi.

“Bakire olduğuna inanıyorum. Peki, neden bakiresin?”

Sally yerinden hışımla fırladı. “Burada senin saçma sapan sorularına cevap vermek için kalmıyorum! Ben gidiyorum.,” diyerek mutfağa yürüdü. Luke de peşinden geldi. Onu kolundan tutarak kendine doğru döndürdü.

“Nedenini bilmek istiyorum dedim. Bunun, hoşĐoryle karşılandığı bu apda ve senin yaşında, özellikle de seninki gibi bir çevreden gelen bir kız için çok olağanüstü olduğunu sende kabul etmelisin.”

Sustu. Sally’nin omuzlarını kavrayan elleri, eskisi kadar canını acıtmıyordu.

“Neden titriyorsun?”

“Senin kstahlığından. Senin üstüne ne vazife? Peki, sen de bakir misin?”

Like güldü. “Hayır. Ama helikopterin yanındaki olayda senin bakire olduğunu sezdim... ve merak ettim...”

“yleyse artık merak etmezsin. Gerçeği ğrendin. Umarım bu seni tatmin etmiştir.”

“Henüz değil. Nedenini de öğrenmek istiyorum.”

Sally, Luke’un gözlerine dikti gözlerini. “yleyse söyleyeyim. Belki ondan sonra beni rahat bırakırsın ha? Şimdiye kadar, benimle sevişmesini arzu ettiğim bir erkekle karşılaşmadım da ondan. Hadi, istiyorsan kahkahayı bas buna. Dediğin gibi, bu çağda ve bu yaşıta biraz tuhaf. Ben de bütün kadınlar gibi pşmekten, okşanmaktan hoşlanırım, ama...” Sustu. Bütün gövdesi titriyordu. Luke tutmasa düşecekti.

Luke yumuşak, ama ısrarlı bir tavırla, “Aması ne?” diye üsteledi.

“Annem dört kez evlenmiş. Biliyorsun annem çok ünlü ve çok güzel bir aktris.”

Sally dudaklarının titremesine karşın gülümsemeyi başırdı. “Pek çok sevgilisi oldu... Annemi aşıklarıyla beraber gördüm, onlarla tanıştım ve nefret ediyorum... nefret ediyorum...” sözünü daha fazla sürdüremedi.

“Erkeklerden de mi nefret ediyorsun?”

Sally’nin gzleride açıkça panik okunuyordu. “Hayır, erkeklerden nefret ediyorum demedim. Ben, şey...”

“Ama nefret ediyorsun. Yoksa erkeklerin gönlünü fethetmekten hoşlanman buradan mı kaynaklanıyor? Sonunda onlara tekme vurmak için mi baştan ıkariyorsun?”

Sally silkinip Luke’un elinden kurtuldu.

“Beni rahat bırak,” diye hıçkırdı. “Rahat bırak...” Gözlerinden sicim gibi yaş aktığı için Luke Vilis’in yüzündeki anlatımı göremedi. Luke ona dokundu, ama okşarcasına bir dokunuşt bu.

“Olur. Ben kahveni getireyim.”

Sally kanepeye yığılırcasına oturdu. Bir yandan da kendini toparlamaya çalışıyordu. Şimdiye kadar hiç kimse onu bu halde görmemişti. Luke’un sözlerine gösterdiği tepkinin şiddetine kendisi de şaşıyordu.

Luke, “Al kahveni i,” dedi. “Sana bir önerim var.”

Sally kahveyi içti. Başını kaldırıp Luke’a baktı. Kendini kontrol edebiliyordu artık. Yüzü her zaman ki görünümüne kavuşmuştu. “Neymiş nerin?”

“Hah şöyle. Bu halini yeğlerim. Önerim ş; amcanın eskisi gibi villasında oturmasını, Rolls Royce’uyla, hizmetleriyle, parasıyla keyif sürmesini ister misin?” Bir kaşını kaldırarak Sally’yi szd. “Evet? Dilini mi yuttun?”

“Tabi isterim... ama nasıl olacak bu? Bir türlü anlamıyorum...”

“Şimdi anlarsın. aldığım - bu sözü bile bile kullanıyorum- bütün her şeyi geri

vermeye hazırım, karşılığında bir tek şey istiyorum: Seni."

Seni. Luke böyle demişti. Sally bir an denizden çıkmış balık gibi oldu. Sonra iliklerine kadar ürperdi. Başı dönmeye başladı. "Yo, hayır, yani sen şey mi demek istiyorsun... yoo..."

"Ne demek istediğimi tam anlayamadın galiba, öyle değil mi?"

"Benimle sevişmek istiyorsun..."

"Seninle sevişmek istiyorum."

Bu sözler, durgun suya atılan taş parçaları gibi halkalar yarattı. Halkalar giderek büyüüp odayı doldurdu. Sürekli bir yankı yapıyordu aynı sözler. Seninle evlenmek istiyorum... evlenmek istiyorum... seninle evlenmek...

Sally, "Sen aklını kaçırmışsın!" dedi.

"Tam tersine, aklım başımda. Benimle evleneceksin, burada oturacaksın, karım olacaksın... amcan da yeniden mutlu olacak." Luke bir an durdu. "Ama sırf buradan kurtulmak için evet deyip, sonradan sözünden cayarsan, seni buna pişman ederim, unutma sakın. O yüzden, cevap vermeden önce iyi düşün. Çünkü sadece seni değil, amcanı da cezalandırırım... ona Adelana'da yaşam hakkı tanımam. Buradan kaçıyorum. Bunu da kolayca yaparım. Adada ne varsa, dükkanlar, kahveler, tekneler, hepsi benim..."

Sally'nin soluğu kesiliyordu. "Ya hayır diyecek olursam?" dedi.

Luke omuz silkti. "O zaman istediğim sürece burada kalırsın."

"Ama amcamlara haber vereceğine söz vermiştin..."

"Söz vermedim, 'düşünürüm' dedim. Sonra aklıma bu fikir geldi." Gülümsedi.

"Evet, cevabın nedir?"

Sally, "Peki ama neden?" diye mırıldandı. "Neden?"

"İki nedeni var. Birincisi ve en önemlisi, yaşamımı zehir eden birinden kurtulacağım. Yani canımı sıkkan birinden. Bu tür ilişkilerin bitirilmesi konusunda senin epey deneyimin vardır. İkincisi ise, intikamımı almış olacağım. Hepsi bu. Evet, ne diyorsun?"

Sally onun gözlerine bakmaktan çekiniyordu. Kısıvrak sıkışmıştı köşeye ve bunun bilincindeydi. Neyse ki Luke'un bilmediği bir şey vardı ve iş işten geçinceye kadar da bilmeyecekti bunu. Sally, dünyada en sevdiği insan olan amcasının hatırı için katlanacaktı buna. Ama amcası ölünce, arkasına bir kez bile bakmadan çekip gidecekti.

"Peki," dedi. "Kabul ediyorum."

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 18, 2007, 05:28:12 ÖS

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Luke Vilis ayağa kalktı. "Gel, telefon edelim," dedi.

Sally, "Telefon çalışmıyor," diye karşılık verdi. Kendini düşteymiş gibi hissediyordu.

Luke kendinden beklenmeyecek umuşaklıkla, "Hattı kesmiştim," dedi. "Ben gittikten sonra senin telefona sarılmana göz yumar mıydım sanıyorsun?"

Telefonun bulunduğu odaya girdiler. Luke kabloyu gizli bir prize taktı. Sally bayılacak gibi oldu. Bunu daha önce akıl etse, şimdi hiç bunlara gerek kalmamış olacaktı...

"Alo," Luke telefonu açmış, numarayı çevirmiş, aradığını bulmuştu. Bu kadar kolay, bu kadar basitti işte. "Mrs. Herrick? Ben Luke Vilis... hayır, lütfen kapatmayın. Çok önemli bir şey söyleyeceğim. Sizi, kocanızı... ve Sally'yi ilgilendiren bir şey."

Sally, hattın öbür ucunda Rosa'nın duyduğu şaşkınlığı ve öfkeyi duyabiliyordu neredeyse. Yumruklarını sıktı, kendini kontrol etmeye çalıştı.

"Bu akşam gelip sizi görmek istiyoruz..." Bir sessizlik oldu. "Evet, Sally'yi burada, benim yanımda. Onunla konuşmak ister misiniz? Hayır mı, anlıyorum..." Yeniden bir sessizlik. "Sizi temin ederim, Mrs. Herrick, kocanızın sınırlarını bozmak gibi bir niyetim yok. Doğrusunu isterseniz, onun hoşuna gidecek bir sürprizimiz var... tabii sizinde."

Luke sustu. Sally, uzaktan Rosa'nın sesini duydu. Ne dediği anlaşılıyordu, ama tonu sertti. Ancak, Luke Vilis'in yüzünden bir şey anlamak olanaksızdı. Donuk bir yüzle dinliyordu. Sonra konuştu:

"Öyleyse dokuz buçuk sularında. Hoşça kalın."

Luke telefonu kapattıktan sonra Sally'ye döndü. "Az sonra yola çıkıyoruz. Ben şimdi duş yapacağım... hani sabah yapamadığım duşu. Sen de banyoya girmek ister misin?"

"Ben eve dönünceye kadar beklerim."

Luke gülümsedi. "Yakında senin evin burası olacak." Sonra odadan çıktı. Sally bambu kanepeye oturdu, ellerini yüzüne kapadı. Önlerinde ki birkaç aya nasıl katlanabileceğini düşünüyordu.

...

Kapıyı Rosa açtı. Buz gibi donuk bir yüzle onları içeri aldı ve hemen salonun kapısını kapattı.

"Oturun, Mr. Vilis. Önce şunu söyleyeyim. Alistair yatıyor. Uyku ilacı almıştı. Telefonunuzdan da haberi yok. Neden buraya geldiğinizi ve iki gün öncesine kadar suratını görmediğim Sally'nin sizin yanınızda ne işi olduğunu söylemeden önce, sizi kocamla görüştürmem. Anlatabildim mi?"

Sally, kendi kendine 'Bu kadına konuşma fırsatı verirsen böyle olur', dedi. Luke Vilis'in her an patlamasını bekliyordu. Ama Luke, bu davranıştan da beterini bekliyormuş gibi, sadece başını salladı.

"Öyleyse, anlatayım, Mrs. Herrick," dedi. Haşın, resmi ve kendine güvenli tavrı içinde konuşuyordu.

"Sally benimle evlenmeyi kabul etti... ben de sizin ve Mr. Herrick'in evlendiğimiz günden itibaren villanızı, Rolls Royce'unuzu ve altmış bin sterlininizi geri almanıza karar verdim. Açıkça anlatabildim mi?"

Rosa kireç gibi kesildi. "Aman Tanrım!" diyerek bir koltuğa yığıldı. Sonra Sally'ye döndü. "Doğru mu bu... Mr. Vilis'in söyledikleri doğru mu?"

"Evet."

"Neden? Daha onu tanımıyorsun bile..."

Luke, "Bu çok mu önemli?" diye söze karıştı.

Rosa ona baktı. "Sally ne yaptığını bilecek yaşta sanırım. Ama neden sizin gibi biriyle evleniyor? Ve neden sizin gibi birisi, bütün olanlardan sonra bize yardım etmek istiyor?"

Luke sakin sakin, "Çünkü, ben görüdüğüm gibi biri olmayabilirim," diye cevap verdi.

Sally, 'Yoo, görüdüğün gibisin', diye düşündüyse de ses çıkarmadı.

Rosa, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Düşünmem gerek."

Luke, "Düşünecek bir şey yok, Mrs. Herrick," diye atıldı. "Sally'nin evlenmek için kimseden izin alması gerekmiyor. Siz sadece parayı isteyip istemediğinizi söyleyin, yeter."

"Para mı?"Rosa'nın gözleri öfke saçıyordu. "Tabii ki bizden çaldığınız parayı da, bütün ötekileri de istiyoruz..."

"Hatır." Luke sesini yükseltmediği halde tonundaki kararlılık Rosa'yı susturmaya yetti.

"Hayır, ben kocanızdan hiçbir şey çalmadım. Size ne anlattığımı bilmiyorum, ama her ne söylemişse, yanlış bir izlenim yaratmış. Eğer kendisiyle konuşabilseydim..."

"Hayır! Şimdi uyuyor. Üstelik sağlığı da iyi değil. Bu onda şok etkisi yapar. Ben alıştıra alıştıra söylerim."

Luke ayağa kalktı. "Öyleyse ben gideyim. Benim asıl görüşmek istediğim kocanız, ne zaman konuşabilirim kendisiyle?"

Gerilim dolu bir suskunluk oldu. Sonra Rosa daha alttan alarak, "Belki... yarın sabah... daha doğrusu öğleyin diyelim... konuyu ona açmak fırsatını bulmamdan sonra..." dedi.

"Pekala. O saatte burada olurum." Luke, Sally'ye döndü. "Nikah da yarın değil öbür gün, saat onda olacak." Sally'nin kanı dondu. İşte bu kadar. Yarın değil öbür gün, saat onda nikah!

"Peki, ya amcamla yengem önerini kabul etmezlerse?" demesine fırsat bile kalmadan Luke fırladı gitti ve sokak kapısı kapandı. Sonra her şey sessizliğe gömüldü.

Rosa elini alnına dayamıştı. Bir süre sonra konuşabili. "Bana bir içki ver lütfen, Sally?"

"Ne içersin? Viski mi, rom mu?"

"Fark etmez, ne olursa olsun."

Sally buzlu rom hazırlayarak uzattı. Rosa başını kaldırıp ona baktı. Yüzü bembeyazdı. "Sanırım, bana her şeyi anlatsan iyi olacak."

Sally, "Luke'un anlattıklarından başka pek fazla bir şey yok," dedi. "Her şey oldu bittii. Öbür gün evleniyorum." Sözleri kendisine de aykırı geliyordu. "Ben de bir içki içebilir miyim?"

Rosa başını salladı. "Al istediğini. Yeni tanıdığın biriyle evlenemezsin... öyle değil mi? Parası için mi evleniyorsun?"

Ah bir bilseydi Rosa! Sally yüzüne sfenks gibi bir gülümseyiş oturtarak kadehini dudaklarına götürdü. Gerçeği anlatmaya nasıl başlayacaktı? İşi şakaya vurarak, "Ne zeki kızım, değil mi?" diye sordu.

"Üstelik elin de çabuk." Rosa'nın bakışları sertti.

"Öyle diyorsan öyle olsun. Senin için çok mu önemli?"

"Senin yaptığın hiçbir şey umrumda değil. Bunu daha ilk geldiğin gün söylemiştim."

Rosa ayağa kalktı. Sakinleşmişti. "Alistair üzülmediği sürece, ne yaparsan yap. Anladın mı?"

Sally'nin gözleri parladı. "Çok iyi anladım. Meramını çok iyi anlatıyorsun, sevgili yengeciğim. Demek parayı, evi, her şeyi alacaksınız..."

"Bizim olan her şeyi alacağız. Sabahleyin Alistair ile ben konuşacağım, sen değil."

"Bunu tahmin etmiştim."

"Evlendiğin zaman, tantanalı bir düşün bekleme."

"Eksik olma, hiçbir şey beklediğim yok. Bavulumda bir beyaz elbise var... bana sorarsan, o yeterli."

"Beyaz elbise mi dedin?" Rosa'nın yüzündeki alaylı gülümseme, söylemediklerini dile getiriyordu.

Sally, "Evet," diye atıldı. "Beyaz elbise. Onu giyeceğim. Şimdi de yatıp uyumak

istiyorum... çok yorucu bir gün geçirdim."

Rosa tatlı tatlı gülümseyerek, "Hiç şaşmam," dedi. "Ne de olsa bir milyoner tavladın." Ona baktı. Sally donup kalmıştı. 'Bir milyoner ha, ne tuhaf,' diye düşünüyordu. Başka koşullar içinde olsa, gülünç bulurdu bunu. Hırslı kızların düşü gerçek olurmuş derler... Oysa işin gerçeğini sadece ve sadece kendisi biliyordu. Ve bu bildiği gerçeğin hiç de gülünecek yanı yoktu.

Ama sabah olup da Sally amcasının oturduğu varendaya çıkınca, yaptığı işten ilk kez pişmanlık duymadı. Amcası onun elini avuçları içine aldı. Bakışlarında şükran, sevgi ve sıcaklık vardı.

"Nasıl ve niçin olduğunu bilmiyorum... hiçbir şey bilmiyorum... ama inan ki amcanı onsekizindeymiş gibi zindeleştiren bir iş yaptın. Sally, ah Sally, sen büyücü müsün, nesin!"

Sally hafifçe gülümsedi. "Belki de öyleyimdir. Önemli olan... sen mutlu musun?"

"Olmaz olur muyum hiç! Artık İngiltere'ye tatile gidebiliriz. Kaç yıldır yapamıyorduk bunu. Bir doktor dostuma görünebilirim. Neden böyle bitkinlik duyduğumu o söyleyebilir. Hoş, Rosa'nın verdiği haber, şimdye kadar aldığım ilaçların tümünden iyi geldi."

Sally onu dinlemiyordu. Hiç düşünmediği bir olasılık gelmişti aklına. Amcası gerçekten iyileşebilirdi... Hiç de olmayacak şey değildi bu. En iyi doktorlara gidebilecek paraları vardı artık. Eğer amcası iyileşirse, Luke'tan sandığından daha önce kurtulabilirdi. Çünkü amcası ve Rosa, ekonomik bağımsızlıklarını kazanmış olacaktı...

"Özür dilerim, amca, ne diyordun? Sally dalmış gitmişti. Artık her şeyin yolunda gideceğini biliyordu.

"Çok uzaklara dalıp gittin. Diyordum ki, Rosa senin evlenme haberine biraz şaşmış... doğrusunu istersen, ben de şaşırdım. Yani yaptığının doğru olduğundan emin misin?"

Sally kızardı. Amcasına baktı. "Tabii. Tabii eminim." Gerçekten de o anda doğru yaptığına emindi.

Amcası rahatladı. Sally'nin elini okşadı.

"İyi öyleyse. Ama şunu unutma, Vilis çetin cevizdir. Amansızdır..."

Sally, 'öyle olduğunu biliyorum, ama senin mutlu olmanı istiyorum,' diye düşündü.

'Ve sen neden evlendiğimi hiç bilemeyeceksin, hiçbir zaman söylemeyeceğim'.

Amcasına baktı. 'İlk kez bir başkasının hatırı için bir şey yapıyorum. Gerçeği bilse, belki Rosa bile beni severdi. Hoş sevip sevmemesi de umrumda değil ya.' Böyle düşünüyordu, ama yine de umursuyordu.

Neşeli bir tavırla, "Benim için kaygılanmana gerek yok," dedi. Sonra da ciddi bir sesle ekledi. "Luke seni gerçekten dolandırdı mı?"

Amcasının yüzü birden gölgelendi... bu anlatımda utanç payı da var mıydı? "Bu uzun hikaye..." diye cevap verdi.

Sally elinden geldiği kadar yumulak bir sesle, "Bana anlatamaz mısın?" diye sordu.

"Ben anlatmasam, nasıl olsa Luke anlatacak."

Alistair, Sally'yi uzun uzun süzdü. "Rosa'nın neler düşündüğünü biliyorum... Sally, ben zamanında çok aptallık ettim. Galiba, Rosa'ya da işleri olduğundan başka türlü anlattım. Ama onu o kadar çok seviyordum ki, kaybetmemek için her şeyi yapabiliyordum. Bak anlatayım, yıllar önce kendimi kumara vermiştim... bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi?"

Sally başını sallayarak amcasının elini tuttu. "Anlat hadi."

"On yıl önce buraya geldiğimde de aynı durumdaydım. Her zaman şansım yaver gitmişti. Ama yavaş yavaş talihim dönüyordu ve bunu kavrayamayacak kadar aptallık ediyordum. Komşu adalardan birinde, turistlerin uğrak yeri olan bir kumarhane var. Oraya dadandım. Haftasonları uçağa atladığım gibi oraya gidiyordum. Tabii bunlar, Rosa'yı tanımamdan önceydi. Bazen poker, bazen rulet oynuyordum. Arada bir kazanıp arada bir kaybediyordum. Ama budalaca bir şey yapmıyordum, ta ki..."

Alistair sustu bir an.

"Herhalde aklım başımdan fazla gitmiş olmalı. Sandığımdan daha fazla batmışım. Oysa ben bilinçli olduğumu sanıyordum. Bir tek kağıda neyim var neyim yoksa, hepsini kaybettim. Eğer kazansaydım, akıl almayacak kadar zengin olacaktım. Hırs gözlerimi kamaştırıyordu."

Amcası susunca, Sally onun yıkıntısını anlayarak yatıştırmak istedi. "Eğer istemiyorsan, gerisini anlatma."

Alistair, 'Hayır olmaz' anlamında başını salladı. "Bir kez başladım artık sonunu getirmek zorundayım. Süre istedim, villamı, Rolls Royce'umu kurtarmak için süre istedim. Bunların sahibi konumuna gelen adam, istediğim süreyi verdi. Bunun üzerine borsa oyunlarına girişip para kazanmaya çalıştım. Ama orada da batınca, meteliksiz kaldım. Sonra Rosa bir kurtarıcı melek gibi yaşamıma girdi ve birkaç hafta içinde evlendik. Hala villada oturuyordum ve Rolls Royce'u kullanıyordum. Dışarıdan bakıldığı zaman her şey yolunda gibi görünüyordu. Ah Tanrım, ne aptallık ettim! Keşke Rosa'yı daha önce tanımış olsaydım. Neyse, borcumu ödemem gerekiyordu. Ödedim de. Villadan çıkıp bu eve taşındık. Rosa kendi arabasını getirdi ve son derece sade, son derece sakın bir yaşam sürmeye başladık."

Alistair, Sally'ye baktı. "Kumarhane sahibinin kim olduğunu söylememe gerek yok, değil mi?"

"Luke'mu yoksa?"

"Evet."

Sally gözlerini kapadı. "Hayır, olamaz!"

"Rosa'ya söylemediğim bir şey var, söylemeliydim, ama onuruma yediremedim. Bu evi de Luke verdi... dahası, kaybettiğim paranın bir kısmını da verdi. Fazla değil, ama geçinecek kadar. Bunu yapması için hukuki ya da vicdani bir neden olmamasına rağmen yaptı. Ve sanırım bu yüzden, ondan nefret etmeye başladım. İnsan tuhaftır, Sally, bazen şükran borçlu olduğu kişilerden nefret eder. Sanki bana sadaka veriyor gibi geldi. İşte, bütün hikaye bu kadar. Hoş bir hikaye değil, ama gerçek."

"Peki, isteseydin daha uzun süre tanımaz mıydı acaba? O kadar zengin ki, senin meteliksiz kaldığını biliyordu kuşkusuz..."

Alistair, içini çekti. "Bende öyle lanet olası bir gurur var ki. Sanırım bütün ailemizde aynı şey var... yanlış yaptığımızı kabullenmekten hoşlanmayız. Luke, bir hafta önce beni uyarmıştı. Ama onun gibi dünkü çocuktan öğüt almak ağırıma gitti. Doğrusunu istersen, kumarhaneyi çok dürüst işletir. Hakkını yememek gerek. Benim gibi budala bir bunak bile bunu kestirebilir. Ama borç borçtur. Kumarda kazananlara, Luke çıkıp da aylarca beklemelerini söylese, onlar kabul edeler mi sanıyorsun?"

"Etmezler kuşkusuz, ama..."

Alistair yavaşça, "Sally, onunla evleneceksin," dedi. "Kimden yanasın sen?"

Bunun üzerine Sally söyleyecek söz bulamadı. Ona gerçeği nasıl anlatabilirdi?

Başını salladı. "Saçmalık ediyorum galiba. Şimdi anlıyorum her şeyi. Bana gerçeği

anlattığın için teşekkür ederim. Peki, bir şey sormak istiyorum. Şimdi yaptıklarından dolayı Luke'tan daha fazla nefret etmeyecek misin?"

"Rosa ile evlendikten sonra aklım başıma geldi. Üstelik Luke artık akrabam olacak, öyle değil mi?" diyerek güldü. "Bundan sonra yaptıkları aile içinde yapılmış şeyler olacak."

Sally ayağa kalktı. Eğilip amcasını alnından öptü. "Haklısın. Ben artık gidip bir duş yapayım, sonra da gidip yarın giyeceklerimi hazırlayayım, yani nikahta giyeceklerimi."

Amcası Sally'nin eline yapıştı. "Doğru karar verdiğine emin misin?" Yüzü kaygılıydı.

Sally güldü. "Emin miyim ne demek? Tabii ki eminim. Bundan daha fazla mutlu olamazdım!"

Gülümseyerek arkasını döndü ve yüzündeki gerçek anlatımı amcasına göstermemek için hızla eve girdi.

...

Ertesi sabah dokuzda telefon çaldı. Rosa açtı, Sonra Sally'ye seslendi. "Seni arıyorlar." Sally arayanın kim olduğunu biliyordu kuşkusuz. Ada da Luke'tan başka tanıdığı yoktu ki.

"Sally?"

"Evet."

"Ben Luke. Yarım saat içinde seni almak için bir araba gelecek. Hazır olabilecek misin?"

"Tabii."

"Peki, amcanla, yengen... onlar da geliyor mu nikaha?"

"Şey..." Sally öksürdü, duraksadı, sonra, "Evet, geliyorlar" dedi.

"Peki. Şimdilik hoşça kal." Luke telefonu kapadı. Sally'nin bir öncesinden beri saklamaya çalıştığı gerginlik son dereceye varmıştı. Luke, evlenmelerinden bir iş sözleşmesi gibi söz ediyordu. Üstelik can sıkıcı ve kayıtsızdı; evet, tam anlamıyla kayıtsızdı.

"İyi misin?" Rosa koridorda karşısına çıktı. Herhalde telefon konuşmasına kulak vermişti.

Sally, "Çok iyiyim," diye yalan söyledi. "İyiyim. Yarım saat içinde bizi almaya araba gelecek."

"Ben Alistair'e haber vereyim." Rosa döndü, durakladı, sonra, "Çok güzelsin, Sally," dedi.

Onun ağzından çıkan ilk sevecen sözdü bu. Sally'nin gözleri dolu dolu oldu. 'Bana karşı iyi davranman gerekmez. Hele şimdi,' diye düşündü.

Sonra, "Eksik olma" diyerek elbisesine baktı. Böylece gözlerinin yaşadığını Rosa'dan gizlemeye çalıştı. Rosa onu yalnız bırakarak çıktı. Sally, hemen hemen topuklarına kadar inen eteğini düzeltti. Bu elbisenin nikah için uygun düşüp düşmeyeceğini kestiremiyordu, ama zaten başka giyecek bir şeyi yoktu! 'Hem dördümüzden başkası olmayacak nasıl olsa' diye düşündü.

Aynanın karşısına geçti. Kıyafeti hiç de fena değildi. Beyaz elbisenin belinde işleme vardı. Sally kınılacakmış gibi incecik görünüyordu. Yüzü de çok solgundu.

Çantasından dudak boyasını çıkardı, dudaklarına ve biraz da yanaklarına sürdü.

Böyle daha iyi olmuştu. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Aynanın önünden çekildi, pencerenin önüne gidip arabayı beklemeye koyuldu. Büyük, siyah arabanın yaklaştığını, şoförün inip kapıyı çaldığını gördü. Birden ağzı kuruverdi. 'Böyle

olmamalıydı', diye düşündü. 'Bu biçimde evlenmeyi hiç düşünmemiştim.' Ama artık ok yайдan çımmıştı, yapılacak bir şey yoktu. Zil çaldı. Sally dışarıda bir takım konuşmalar duydu. Sonra Rosa girdi.

"Araba geldi. Hazır mısın?"

"Evet." Sally'nin sesi öylesine fısıltı halinde çıkmıştı ki, aynı sözü yinelemek zorunda kalmıştı. Rosa'nın yüzündeki anlatım yumuşadı.

"Sana kaba davrandım, Sally, ama benimde kendime göre nedenlerim vardı. Bu yüzden özür dilemiyorum. Ama bugün senin düğünün. Her şeyin apar topar olması ikimizi de çok şaşırttı. Fakat Alistair'i çok mutlu ettin, bu yüzden ben de mutluyum. Sayende para derdimiz kalmayacak. Daha doğrusu Luke'un sayesinde."

Sustu.Söyleyeceği kelimeleri seçiyor gibiydi. Sally'nin gözlerinin içine bakarak ellerini tuttu. "İkinizin de mutlu olmasını dilerim, içtenlikle diliyorum bunu."

Bir an sessizce durdular. Sonra Sally kontrolünü kaybetti ve hıçkırmaya başladı. Bunun üzerine Rosa ona sarıldı.

Ağlama, N'olursun ağlama. Bugün yaşamının en mutlu günü. Biliyorum, sinirlisin." Anaç bir tavırla sarıldı Sally'ye. "Hadi bakayım. Yoksa makajın bozulacak..

Kiliseye kızarmış burunla gitmek istemezsin, öyle değil mi?" diye güldü. Sonra birdenbire Sally de gülmeye başladı. Biraz titrek sesle gülüyordu, ama gülüyordu ya. Rosa çantasından mendilini çıkarıp uzattı. "Al, sil suratını. Tamam, makyajın bozulmadı. Mendil sende kalsın. Hadi gidelim. Alistair arabada bekliyor."

"Sağol" Her şey düzelmişti. Gözyaşları kurumuş. Yanakları gerçekten aş al olmuştu. Bir daha ağlamayacak, kontrolünü yitirmeyecekti. Arabaya yürüdü. Nikah töreninde sadece olacağını sanmıştı. Oysa kiliseye kadar bütün yol boyunca kalabalık birikmişti. Beyaz kilise de tıklım tıklım doluydu. Dahası düzinelerce fotoğrafçı vardı. Flaşlar yıldız gibi yanıp sönüyordu. Sally arabadan inerken flaşlardan gözü kamaşarak sendeledi. Korku içinde Rosa ile Alistair'e baktı.

"Neler oluyor...?" Ama onlarda en az Sally kadar şaşkındılar. Kiliseye girdiler.

Sally töreni hayal meyal hatırlıyordu. Her yanı uyuşmuş, beyni durmuş gibiydi.

Sonra yeniden bir yığın fotoğraf çekildi. Bir arabaya bindiler. Büyük bir binaya girdiler. Bir hizmetçi Sally'yi kocaman bir yatak odasına götürdü ve, "Birkaç dakikaya kadar geliyorum Mrs. Vilis," dedi. "Düğünden önce, Mr. Vilis sizi görmek istiyor."

Mrs. Vilis. Sally'nin adı artık buydu: Mrs. Vilis. Sally Herrick değildi. Tuvalet masasına geçti. Saçını taramak için tarağı eline aldığı sırada Luke'un... yani kocasının sesi geldi.

"Çok güzelsiniz, Mrs. Vilis. Çok iyi idare ettin. Konukların karşısına çıkmaya hazır mısın?"

Sally ona döndü. "Konuklar mı?"

"Düğün yemeğimize gelen konuklar. Herhalde evlendikten sonra, bir kahveye gidip çayla pasta yiyeceğimizi sanmıyordun, öyle değil mi?"

"Ne sandığımı ben de bilmiyorum. Ama o ne kalabalıktı öyle! Sonra o fotoğrafçılar... boyuna resim çekip durdular."

"Tam rakam istiyorsan, yüz on dokuz kişi vardı... fotoğraf çekmek ise, fotoğraf makinası olanların genellikle yaptıkları iştir. Özellikle de düğünlerde."

Sally onun gözlerinin içine baktı. "Neden?"

Luke bir kaşını kaldırdı. "Resimler albüme konsun diye."

"Bırak canım! Ne demek istediğimi pekale biliyorsun." Sally'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yaptığın her şeyin bir nedeni var... bu göstermelik düğünün de bir

nedeni olmalı.”

“Göstermelik mi? Sen o gözle mi bakıyorsun?” Luke, karşısındakini öfkede ben çıldırtacak kadar serinkanlı ve kendine güvenliydi.

“Evet, tastamam öyle görüyorum.” Sally ayağa kalktı, ona doğru yürüdü. “Kimin adına yaptın bunu? Kimin çıkarı için? Herhalde benim için değil.”

“Ne kadar inatçısın.” Luke gülmek için kendini zor tutarak sırttı. “Hayır, senin için değil. Başka birisi için.”

“Acaba o bir başkası, senin yaşamını zehir eden, canını sıkan kişi olmasın?”

“Sesini yükseltme, Sally. Konuklarımız daha düğün gününde kavga ettiğimizi duysunlar istemezsin, değil mi?”

“Senin konuklarının ne düşündüğü vız gelir. Aslında...” Sally sözünü bitiremedi. Luke onu kollarına alıp kendisine doğru çekti ve öptü.

O sırada kapı açıldı. Hizmetçi kız görüldü. “Ah özür dilerim!” diyerek hemen kapıyı çekip çıktı. Sally içeri çekildi. Yanakları alev alev yanıyordu.

“Bunu bile bile yaptın, değil mi?” diye çıkıştı.

“Senin sesini kesmek için yaptım.” Luke’un mavi gözleri, Sally’nin gözlerine dikildi. “Üstelik buna hakkım da var. Bunu hiç unutma, karıcığım.”

Sally iç içini çekti. “Bu evlilik senin işine geldiği için oldu. Bana seçme hakkı vermedin. Sen de bunu unutma.” Yeşil gözleri buz gibi bakışlarla Luke’a dikilmişti.

“Her şey senin istediğin gibi olacak sanma.”

“Yani?” Luke kızmamıştı, sadece onunla eğleniyor gibiydi. Bu da Sally’yi çileden çıkarıyordu. Sally biraz daha düşünecek zamanı olsa, kelimeleri daha titizlikle seçebileceğini geçirdi aklından ve güldü.

“Ne demek istediğimi sandın?”

“Senin söylemeni istiyorum.” Luke’un sesi sertleşmişti. Yerinden kıpırdamadan elini uzattı, kapıyı kilitledi. Bu davranış, Sally’nin kanını dondurmaya yetmişti. Luke, “Evet, dinliyorum,” dedi.

“Bunu sonra konuşuruz. Herkes bizi bekliyor.”

“Senin dediğin gibi, konuklar bana da vız geliyor. Şimdi şampanyanın en alasını içiyorlardır. Bizi, ya da ne yaptığımızı gerçekten umursadıkların mı sanıyorsun?” Hafiften güldü. “Biraz kafanı kullansana, sevgilim. Daha fazla sabredemedik sanmışlardır...”

“Dayanılmaz derecede kabasın!”

“Evet? Acaba daha ne kadar kabalaşabilirim merak ediyorum...” Luke yaklaştı, sert bir biçimde Sally’yi kendisine çekti. “Seninle şimdi sevişeceğim,” diye fısıldadı.

“Hemen şimdi. Şu yatakta.”

Sally, “Hayır, ben...” diyerek onu itmeye çalıştıysa da, Luke’un kuvvetiyle başa çıkması olanaksızdı.

“Evet, evet.” Luke’un gözleri parlıyordu. “Bana böyle karşı koyduğun zaman daha çok arzu uyandırıyor sun,” diyerek Sally’nin boynunu öpmeye başladı. Bir yandan da vücudunu okşuyordu. “Mmm, ne güzel. Karnım hiç aç değil. Bana sorarsan...” Sally put gibiydi. Soluğu kesilmişti, yüreği deli gibi çarpıyordu. “Hayır, lütfen...” diye yalvardı.

Luke, “Adımı söyle,” dedi.

“Luke.”

“Daha yüksek sesle söyle.”

“Luke.” Sally bu kez daha yüksek sesle söylemişti.

“Bunu söylemek sana acı veriyor, değil mi? Ama alışırsın. Benimle ilgili daha pek

çok şeye alışacaksın. Hem bundan iyi zaman mı olur?" diyerek Sally'yi kucaklayıp karyolaya yürüdü.

O anda olanların yanında, Sally'nin ömründeki her şey önemsiz kalırdı. Luke onu daire biçimindeki büyük karyolaya bırakınca, Sally kaslarındaki son güçle ona karşı koymaya çalıştı.

Titreyerek, "Aman Tanrım! Senden... senden nefret ediyorum!" diye mırıldandı.

"Seninle işlem bittiği zaman nefret etmeyeceksin. Bak, böyle canın acımıyor, değil mi?" Sally ellerini yakaladı.

"N'olursun, elbisem mahfoluyor. Düğünü unutma. Konukların karşısına nasıl çıkarım?"

"Öyleyse soyun. Ben sana yardım ederim." Luke onun üzerinden doğruldu, oturdu. Sally bunu fırsat bilerek yataktan fırlayıp tuvalet masasına koştu. Eline ilk gelen saç fırçasını kapıp Luke'a doğru salladı.

"İnan ki, bunu kafana indiririm."

Luke ağır ağır ona yaklaştı, omuz silkti, durdu. Sonra bir anda şimşek gibi atılıp fırçayı elinden kaptı. Odanın köşesine fırlattı.

"Cesaretin varsa git de al bakalım. Ne kadar kaçabileceğini de görelim. Yemin ederim ki, seni yakaladığım yerde sahip olacağım." Luke'un yumuşak tavrı çoktan kaybolmuştu. İriyarı ve ürkütücü görüntüsüyle Sally'nin karşısına dikilince, genç kız gözlerini yumdu.

"Ne istiyorsan yap..." dedi. "Sana engel olamam."

Luke, "Kavga edecek gücün kalmadı mı?" diye alay etti. "Ben de tam keyifini çıkarmaya başlamıştım." Sally bekliyor, ama hiçbir şey olmuyordu. Luke ona elini sürmüyordu. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı.

Luke, "Hadi gidelim," dedi. Sally şaşkınlık içinde ona baktı.

"Ne dedin?" diye fısıldadı.

"Konuklarımızın yanına gidelim. Birkaç fotoğraf daha çektirelim."

"Ama... şey..."

Luke gülümsedi. "Gerçekten yapacağımı mı sandın? Burada mı? Sally, yirmi beş yaşında biri kıza yaraşmayacak kadar safsin, öyle değil mi? Ben biraz daha zarif insanım. Daha ince zevklerim vardır. Sadece sana takılmak istedim."

"Takılmak mı?" Sally sersem gibiydi. "Bana hiç de öyle gelmedi." Kendini gülünç duruma düşmüş görüyordu.

"Yakında öğrenirsin. Hadi saçını tara, dudağını boya. Konuklarımız bize bakıp fısıldaşmasınlar bari."

"Canın cehenneme!" Sally dişlerini sıkarak konuştu, ama sonra kendini tutamayıp güldü.

"Hah şöyle. Normale döndün bak. Seni öyle kediden korkan fare gibi köşeye büzülmüş görmek istemiyorum. Bu halin daha iyi. Kapıştığımız zaman daha eğlenceli oluyor."

Luke, Sally'nin koluna girdi, kapıyı açtı. Salondaki konukların yanına gittiler. Sally hiç tanımadığı insanlarla el sıkışıyor, onların tebriklerini kabul ediyor, ama bütün bunları yaparken kendini düşteymiş gibi hissediyordu. Bir ara az ilerde duran Luke'a baktı. Gülümseyen haliyle yabancı biriydi o. Sally bir anda bunun bilincine vardı. Luke gerçekten bir yabancıydı. Bir dakikası bir dakikasına uymuyordu. Ve işte bu yabancı onun kocasıydı...

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 18, 2007, 08:58:52 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sally yalnızdı. Tabii bu sadece birkaç dakika sürecekti. Sonra yeniden konukların yanına dönmesi gerekiyordu. Ama hotelin banyosundaki şu birkaç dakikalık yalnızlıkta düşünmeye fırsatı vardı. Pek tatlı düşünceler değildi kafasından geçenler. Ömrü boyunca istediğini yapmaya alışmıştı. Annesi dadılara para dökmüş, onu şımartarak büyütmişti. Genç kız olduğu zamanda, dünyayı hep kendi çevresindeki bir oluşum olarak görmüştü. Oysa şimdi ömründe ilk kez gerçekle karşı karşıta kalıyordu. Sally'nin şimdiye dek kendine ait olduğunu sandığı dünya ayaklarının altından kayıyordu. İşin tuhaf yanı, sevgilisinden ayrıldığı için arkadaşlarının yanında küçük düşmemek için bu duruma gelmiş olmasaydı. Acaba o arkadaşları, Londra'dan ayrılmasından bu yana onu bir kez olsun akıllarına getirmişler miydi? Sally lavabonun üzerindeki pembe çerçeveli aynaya baktı. Yaşlanmış görünüyordu. Loş ışıkta gözleri iri ve parlaktı. Elini yüzüne götürdü. Alev alev yanıyordu yanakları. Eğer buraya gelmeseydi... eğer Rosa ona Alistair'in hastalığından söz etmemiş olsaydı... eğer Sally, Rosa'ya öfkelenildiği için onun gitme dediği yere gitmemiş olsaydı... Bu 'eğer'ler böyle sürüp giderdi. Oysa buraya gelmişti, Rosa ona adaya gitmemesini söylemiş, o da buna karşılık gitmişti. Ve sonuç bu olmuştu. Sally sol elindeki altın yüzüğe baktı. Onu parmağından çıkarıp atmak geliyordu içinden. Ama yüzük yerine iyice oturmuştu, çıkmıyordu. Sally, 'yakında çıkacak' diye kendi kendine yemin etti.

Bilmesi gereken bir şey vardı. Amcasıyla yalnız kalması ve Luke Vilis'in sözünü tutup tutmadığını öğrenmesi gerekiyordu. İçini çekerek banyodan çıktı, amcasını bulmaya gitti.

Amcası kalabalık salonun bir köşesine çekilmiş, şampanyasını yudumluyordu. Rosa da yanındaydı. Sally kaybedecek zamanı olmadığı için hemen konuya girdi.

"Amca, Luke söz verdiği şey için bir girişimde bulundu mu?"

Rosa gülümsedi. Alistair de ceketinin cebini okşadı. "Sözünde durdu. Çek ve eski villamızın tapusu cebimde." Rosa da çantasının üzerinden üç anahtar olan bir anahtar çıkardı.

"Anahtarlar bende," dedi. "Rolls da kapının önünde."

O sırada Sally'nin omzuna bir el değdi. Luke'un sesi, "Ben sözümde dururum," diye kulağına fısıldadı.

Sally hiç bozuntuya vermedi. Kendini tuttu. Şimdi burada bağırarak olsa, herkes, "Düğün heyecanı," diye bıyık altından gülecekti. "Bu geceden sonra bir şey kalmaz..." diyeceklerdi.

"Ona hiç kuşku yok" diyerek gülümsedi.

Luke, Sally'ye bakmadan, "Eğleniyor musunuz?" diye sordu. "İstedığınız bir şey var mı?"

Rosa cevap verdi bu soruya. "Eksik olma, az sonra gideceğiz zaten... Luke."

Rosa'nın Luke'a adıyla hitap etmesinin kolay olmadığını kestiriyordu Sally. Ama Rosa mutlu yenge rolünü oynamak zorundaydı.

"Nasıl isterseniz. Sizi biri götürsün mü?"

"Biz hallederiz. İkimiz de fazla içmedik." Alistair de kendini zorlayarak söze katıldı:

"Yemek çok güzeldi."

"Beğendiğinize sevindim. İzin verirseniz, Sally ile ben birkaç dakika sonra gideceğiz. Hadi gel, Sally."

Sally eğildi, amcasına sarıldı. Luke'a hayır demeye gelmezdi.

"Hoşça kal canım, yakında görüşürüz." Sally bir an duraksadıktan sonra Rosa'ya

döndü. Rosa da ayağa kalkıp onu yanaklarında öptü.

"Keyfinize bakın." Rosa bunu içtenlikle söylüyor gibiydi.

Luke, "Biz de öyle yapacağız zaten," diye karşılık verdi. "Hoşça kalın."

İki dakika sonra Luke'un arabasıyla hotelden hareket ettiler. Şoförle onların arasındaki cam kapalıydı. Sally arkasına yaslandı. Yalnız kalmaktan nefret ederdi, oysa şu anda yalnız kalabilmek için göze alamayacağı şey yoktu.

Luke, "Balayımızı nerede geçireceğimizi merak etmiyor musun?" diye sordu.

"Birbirimizden uzak durduğumuz sürece, nereye gidersek fark etmez." Sally ağzına gelen ilk cümleyi söylemişti. Düşünmeden söylediği sözlerden kendi de ürktü. Luke güldü.

"Bu pek eski bir söz. Senin daha orijinal bir şey söylemeni beklerdim, sevgili karıcığım."

"Bu kadar kısa zamanda ancak böyle bayat söz hazırlayabildim."

"Eh, öyleyse yakınmaya hakkım yok. Üstelik nasıl olsa önümüzde koca bir ömür var. Söyleyecek daha ilginç şeylerde bulabilirsin demek. Sevgili karıcığım." Luke böyle diyerek uzandı, Sally'nin elini okşadı.

"Böyle deyip durmasan daha hoşuma gidecek."

"Canını mı sıkıyor bu söz?" Luke ilgilenmiş görünüyordu. "Bundan sonra dikkat etmeye çalışırım."

Sally konuyu değiştirmek için, "Nikahta çekilen resimler, herhalde bura daki gazetede çıkacaktır," dedi.

"Sadece buradaki değil, bütün dünyada yayınlanacak."

Sally dondu kaldı. Luke merakla bakıyordu ona. "Dediğimi duydun değil mi?"

Sally yine ses çıkaramadı, sadece başını salladı.

"Peki, bu konuda söyleyeceğin ilginç bir şey yok mu?"

Sally kendini zorlayarak konuştu. "Galiba senin yaptığın hiçbir şeye şaşırmasını öğreneceğim."

"Şaşırılmaması tabii. Hem bu olaya şöyle bak. Londra'daki arkadaşların gazeteleri görünce nasıl şaşacaklar. Kız arkadaşların hasetten diş gıcırdatacaklar."

Sally son derece kayıtsız bir tavırla, "Kendini amma da beğeniyorsun," dedi.

"Öyle mi? Hiç sanmam. Senin yaşantını, çevrendekilerin kafa yapısını bilirim. Onlar için tek ölçü zenginliktir, öyle değil mi?"

"Oysa para mutluluk getirmez."

"Ah, hiç değilse bu kadarını öğrenmişsin. Bak, yeni bir cevher daha yumurtladın.

Karım her an bir sürprizle karşıma çıkıyor. Bu hiç duyulmamış sözü nereden bulup çıkardın.?"

Sally sesini çıkarmadan duruyor, annesini düşünüyordu. Bencil ve acımasız bir aktris olan annesi tepeye tırmanmak için önüne geleni çiğnemiş, sayısız aşıkları, sayamayacağı kadar çok parası olmuştu. Ama yine de kıskanç ve mutsuzdu. Sally birden 'Daha anneme haber vermedim evlendiğimi,' diye düşündü. 'Aklıma bile gelmedi. Acaba ona nasıl haber versen?' Sonra Luke'a döndü.

"Ben gördüklerime bakarak değerlendirme yaparım," dedi. "Örneğin sen bunca servetine karşın mutlu musun?"

"İnsana düğün gününde en sorulmayacak sorudur bu."

"Artık bu komediye son ver. Seyirci olmadığına göre rol yapmamıza da gerek yok. Senin ne kadar halin ve acımasız olduğunu biliyorum. Buna tanık oldum. Ama daha kaç yaşında olduğunu, hatta servetini nereden kazandığını bile bilmiyorum. Ama eminim ki, bu parayla da yetinmiyorsun, gözün daha yükseklerde."

"Kimin değil ki?" Buz gibi soğuk, şehvet kadar yoğun veya elik kadar katı olabilen mavi gözler Sally'yi süzüyordu. "ok çalışıyorum, başarılı oluyorum ve her zaman istediğimi elde ediyorum."

O zaman Sally kafasını kurcalayan bir soruyu dile getirdi. "Peki, yleyse neden bir kadından –kadın olduğunu sanıyorum o kişinin- eevet, neden bir kadından korkuyorsun? Ondan kurtulmak için benimle evlenmek zorunluluğunu duyuyorsun?"

Luke gülmeye başladı. nce kıs kıs gülerken, bu giderek kahkahaya dönüştü. Sonra dizine vurarak, "Bunu söylemek için cesaret bulman epey uzun sürdü," dedi kahkahalar arasında. "Hiçbir zaman sormayı göze alamayacağını sanıyordum."

"Bu benim soruma cevap değil!" diye atıldı Sally.

"Onunla karşılaştığın zaman cevabı kendi gözlerinle göreceksin. Eğer anlayamazsan, yine bana sorarsın."

Sally dişlerini sıkarak, "Peki, ne zaman karşılaşacağım onunla? Diye sordu.

"O hatun gazeteleri okur okumaz, sevgili karıcığım."

"Nerede peki kendisi?"

"şu anda Avustralya'da. Ama orada pek uzun süre kalmaz sanırım."

"Ondan korkuyor musun?"

"Beni herhangi bir şeyin korkutabileceğini sanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Hepimizin zayıf yanları vardır. Senin bile vardır herhalde."

"Biliyor musun, dilin gzlnce bayağı feylesof (filozof) olup çıkıyorsun, Sally.

Kimbilir, belki de evliliğimiz çok ilginç olacak. Beni korkutacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Eğer yle bir şey olursa, sana haber veririm."

"Eksik olma." Sally pencereden dışarı baktı ve uçak pistine yaklaşmakta olduklarını gördü. "Uacak mıyız?"

"Evet."

"Helikopterle mi?"

"Hayır."

"yleyse uçakla?"

"Başka neyle olabilir ki?"

"Pilot da olacak mı?"

"Evet... ben."

"Yani, sadece... ikimiz mi olacağız uçakta?"

"Evet. Nereye gideceğimizi merak etmiyor musun?"

Sally birden kendini çok kötü hissetti. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Uçağa bindiklerinden itibaren, Luke'un intikamı başlayacaktı. Yoksa başlamış mıydı şimdiden?

"Vardığımız zaman, nereye gittiğimizi göreceğim nasıl olsa," diye karşılık verdi.

"Göreceksin. Balayı için eşi bulunmaz bir yerdir. Rüzgarda hafif hafif sallanan palmiyeler, deniz, kum, güneş... ve sadece ikimize göre bir kulübe."

Sally, "Turistik broşrlerdeki gibi konuşuyorsun," dedi. "Söyle bana, bütün bunların nedeni nedir?"

"Rahatla, lükse düşkünüm. Sen de biraz burnunu srtmeyi öğreneceksin, işte bu kadar." Luke, onun çenesini tutarak, başını kendine doğru çevirdi. Sally'nin gözleri öfke parlıyordu. "Sana söz veriyorum. Ömür boyu unutamayacağın bir ders vereceğim."

Sally başını dikti. "Gözümü korkutamazsın. Bunu hiçbir zaman başaramayacaksın, duyduğun mu, hiçbir zaman!"

Luke gözlerini kıstı. Sesini yumuşatarak, "Bu tutumunu sürdür," dedi. "Böyle konuşunca beni bayağı eğlendiriyorsun."

"Eğer öyleyse, ben de ağzımı açmam." O sıradaaraba, pistin kenarında bekleyen bir uçağa yanaştı. Birkaç dakika sonra uçağa bindiler. Araba da arkasında toz bulutları kaldırarak uzaklaştı.

Luke, "Hadi otur da, kemerini tak," dedi.

Sally oturdu, kemerini bağladı. Luke'un az önce söylediklerini düşündü.

Oteldeyken, Luke onun pısrık bir fare gibi durmak yerine boğuşmasını yeğlediğini söylemişti. Belki de bu adam sadistti. Ancak mücadeleyle elde ettiği şeylerden hoşlanıyordu. Sally onun ne tür biri olduğunu gerçekten merak ediyordu. Kolay anlaşılmayan, karmaşık biri olduğu kuşkusuzdu. İntikam almaya kararlıydı. Öte yandan da büyük olasılıkla eski metresi olan bir kadınla hesabını görmek, kozunu paylaşmak istiyordu ve bu ikisini bir kalemde halletme yoluna gidiyor, bir taşla iki kuş vuruyordu.

Sally biraz kendini toparladı. Hafifçe gülümsedi. Şimdiye kadar her şey Luke'un istediği biçimde gitmişti. Ama bundan sonra değişebilirdi. Üstelik, Sally'nin elinde, Luke'un aklının köşesinden bile geçmeyecek olan büyük kozu vardı. Bu konuda kimsenin de Luke'a bir şey çitlatmamış olduğundan emindi. Sally sabredecek, bekleyecek, öğrenecek hatta aşağılanmaya bile razı olacaktı... ama son zafer de onun olacaktı. O günü beklemek için bunca sıkıntıya katlanmaya değerdi doğrusu. Sally parmağındaki yüzüğe baktı. Luke'a sadece bu yüzüğü bırakacaktı. Bu da ona yeterdi.

"Adanın adı yok. Haritalarda bile görünmüyor."

Luke, güneşten kızmış iniş pistinde Sally'nin yanında duruyordu. "Ve burada olduğumuzu bilen yok. Çünkü bu adanın benim olduğunu kimse bilmiyor."

Burası gerçekten güzel bir yerdi. Sally ağaçların arasından yeşil bir çatı gördü. Her yan ıssız ve sessizdi. Burada ikisinden başka kimse yoktu ve bu başbaşa kalışları ne kadar sürecekti. Sally bunu sormaya cesaret edemiyordu.

"Burada yiyecek var mı? Diye sordu. "Buraya geleceğimizi iki gün önce sen de bilmiyordun."

"Uçakta her şey var. Kulubede debuzdolabıyla jeneratör var. Getirdiğimiz yiyecekler bozulmaz. Dedim ya, ben rahatıma düşkünümdür."

Bu söz, Sally'nin aklına bir fikir getirdi. 'Ben de rahatıma düşkünümdür', diye düşündü. Ağaçların arasından kulübeye doğru yürümeye başladılar. Luke yiyecek kutularını, Sally de bavulunu taşıyordu. Jeneratör onarılmayacak gibi bozulursa, Luke'un suratını görmek isterdi doğrusu. Sally, gözlerindeki parıltıyı sezdirmemek için, başını öne eğerek yürüdü. Savaşları kazanmanın çeşitli yolları vardı. İlle de yeke yek mücadeleye girmek gerekmezdi. Dolaylı yollarla da zafere ulaşılabilirdi. Kurnazlık, hile, sabotaj bu yollardan sadece birkaçıydı. Sally elektrik jeneratörleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama öğrenmeye kararlıydı.

Kulübe dört gözlüydü. Yani mutfak, banyo, oturma odası ve yatak odası. Sally, gri güneşliği örtülmüş loş yatak odasında çevresine bakındı. Kocaman bir karyoladan başka pek az eşya vardı. Gardrop, tuvalet masası ve bir koltuk odanın bütün eşyasını oluşturuyordu. Ayakkabılarını çıkardı. Çıplak ayakla serin taşlara basarak banyoya yürüdü. Bir başka ortamda olsa, birbirini seven iki kişi olsa, burası gerçekten eşil bulunmaz bir cennet olurdu. Aşkın ne demek olduğunu hiç kavrayamamış olan Sally, kendi kendine kıs kıs güldü. O sırada Luke'un sesini duydu omuz başında: "Banyoyu çok mu gülünç buldun?"

"Hayır." Sally donuk bir tavırla ona döndü. "Aklıma bir şey geldi de ona güldüm."

"Bana söylenemeyecek kadar özel bir şey mi, bu?"

"Evet. Ama yine de söyleyebilirim, hiç önemi yok. Birbirini seven iki kişi için, buranın ideal bir yer olduğunu düşünüyordum. Sen herhalde aşkın ne olduğunu biliyorsundur, daha önce tatmışsındır."

"Yani senden daha çok mu biliyorum demek istiyorsun? Luke'un gözlerindeki anlatım değişti. "Biliyorum tabii. Bir zamanlar delicesine sevdim bir kadını."

"Şu anda kaçmaya çalıştığın kadın mı? Çok gülünç doğrusu!"

"Hayır, o da sana benzer. Bu sözünü ettiğim başka birisi. Sevmenin ne demek olduğunu ben iyi bilirim, Sally. Eğer birisi ya da birileri olmadan dünyanın anlamını yitireceğine inanıyorsan, onlara bir şey olursa kendinin de yaşayamayacağını düşünüyorsan, işte buna aşk derler. Biz de birbirimizi öyle sevmiştik. Ama evlenmemizden on gün sonra öldü. Boğuldu. Ben de artık yaşamak istemiyordum. O gün dünyam karardı, o günden bu yana da hep aynı duygum sürüyor. Şimdi anlamışsındır neden bu kadar katı ve acımasız olduğumu. Ve neden her şeyin bana çok önemsiz ve değersiz geldiğini. Belki de bunun ne demek olduğunu hala anlayamadın. Ama anlarsan da anlamasan da, benim için önemi yok." Luke arkasını döndü, odadan çıktı.

Luke, söylediklerinin Sally'de nasıl bir şok yarattığını kesinlikle tahmin edemezdi. Sally donmuş kalmıştı. Olduğu yerden kıpırdamıyordu. Luke, birkaç kelimeyle ona öyle .ok şey anlatmıştı ki. Sally'yi sarsacak taş kesecek kadar çok şey. Demek Luke'da bir zamanlar insancıldı. Demek o da aşkın ne demek olduğunu biliyordu. Ve demek o da dünyada eşi az bulunur değerinde bir sevgiyi tatmıştı. Çoğu kişi bundan yoksun kalırdı. Sally, 'peki bunları bana neden anlattı?' diye düşünüyordu. Luke, bu yaptığının son derece gaddarca bir şey olduğunu bilmiyordu kuşkusuz. Çünkü Sally bir an için de olsa, kendisinin hiç erişemeyeceği başka bir dünya görmüştü. 'Yaşam bir daha eskisi gibi olmayacak' diye söylendi. Çünkü Luke'un bunları anlatırken yüzünde beliren anlatımı ömrü boyunca unutmuyacaktı. Ve kendi yaşamının bugüne kadar da, bugün de, bundan sonra da ne kadar boş ve sığ olduğunu, olacağını kesinlikle kavramıştı.

Adını bilmediği bu kadın, demek Luke'un karısıydı. Onu tanımayı çok isterdin.

Sally mutfağa gitti, "Adı neydi?" diye sordu.

Luke yiyecekleri yerleştirdiği buzdolabının önündeydi. Doğrulup Sally'ye baktı.

"Neden öğrenmek istiyorsun?" sesi sertti.

"Merak ettim."

"Laura. Bak, beni gafil avladın. Bunu şimdiye kadar kimseye söylememiştim. Bir daha onun adını ağızıma almayacağım. Sen de öyle yapacaksın."

Sally dudağını ısırды. "Özür dilerin." Şimdiye kadar kimseden özür dilememişti.

Şimdi neden özür dilediğini de bilmiyordu. Ama söyleyecek başka bir söz de yoktu.

"Neden özür diliyorsun? Benim adıma mı üzülüyorsun, onun adına mı? Yoksa ölmüş olduğu için mi?"

Luke arkasını döndü. "Umursamadığımı bilmiyor musun? Üzülecek yerde kahkaha da atsaydın, yine de benim için fark etmezdi. Hiç kimse, hiçbir şey beni duygulandıramaz artık." Luke, yavaşça döndü Sally baktı. "Yemek zamanı geliyor. Ben birer kadeh içki koyayım. Sen de yemeği hazırla. Gerekli her şeyi şuraya bıraktım." Sonra yeniden buzdolabını yerleştirmeye koyuldu.

Sally de pişirilmiş pilici ve yıkanmış salatayı tabaklara koyup sofrayı hazırladı.

Lura. Laura Vilis. Güzel miydi acaba? Kuşkusuz güzel olmalıydı. Yüz çizgileri nasıl

olursa olsun, en azından deliler gibi sevilen bir kadının parıltısını taşıyordu herhalde. Bu parıltının dış görüntüyle alakası yoktu. Ruhsal doyumdan, mutluluktan kaynaklanan bir güzellik parıltısıydı. Sally, daha az ölçüde de olsa, Rosa da görmüştü aynı parıltıyı. Yanıbaşına bir kadeh konunca, acı veren düşüncelerden sıyrıldı.

"Teşekkür ederim." Luke'un yüzünü görmesini istemeyen Sally, ona dönmedi. Kadehini aldı, biraz içti. Sonra soluk soluğa, "Bana... bana votka olduğunu söylememiştin..." diye kekeledi.

"Sadece yarı yarıya. Yarısı limon suyu. Sakınsarhoş olduğunu söylemeye kalkışma."

"Tabii ki sarhoş değilim." Hoş, ne farkedirdi öyle olsa? Mutsuzluğu son noktaya varmak üzereydi. Bütün gün yaşadıkları... bütün onların üstüne de Luke'un az önce anlattıkları. Kadehini aldı, bir dikişte bitirdi. "Bir tane daha içebilir miyim?"

Luke, "Emin misin?" diyerek bir kaşını kaldırdı.

"Oldukça eminim." İlk kadeh boş midesinde etkisini göstermeye başlamıştı bile.

Düğünde ağzına bir lokma koymamıştı. Başı hafifçe dönüyordu. Hani hiç de fena olmuyordu. Belki de bütün balayını sarhoşluk içerisinde geçirirse, buna katlanması aha kolay olacaktı. Sally bunu düşününce gülecek gibi oldu...

"İşte her şey hazır."

Kadehi dolmuştu. Tavuk ve salata sofrada hazır. Sally yemeğe başlamadan önce ikinci kadehin de dibini buldu.

Luke ekmeği ikiye bölerken, "Bundan başka içki yok sana," dedi. "Düğün gecemizde gelinin sarhoş olması doğru kaçmaz, değil mi?"

"Öyle mi dersin? Benim daha uysal olmamı yeğlerdin herhalde?"

"Öyle olmaya mı niyetlisin?"

"Öyle demedim. Ben sadece..." Ama ne dediğini hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

Zaten öyle demek istememişti. Bundan sonra ağzından çıkanlara daha dikkat etmesi gerekiyordu. "Bu komedi... yani bana bana bir ders vermek için benimle evlendin, bir de ondan kurtulmak için... neydi adı?"

"Talitha Gervaise."

Piliç neredeyse Sally'nin boğazında kalacaktı. "Bu adı uydurdun sen!"

"Onunla tanıştığın zaman uydurup uydurmadığımı anlarsın."

"Her neyse, ondan kurtulmak için benimle evlendin. Ben de, bana şantaj yaptığın için seninle evlendim. Herkesin gözünde karı-kocayız. Ama benim gözümde hiç de öyle değiliz. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Hayır." Luke içkisini yudumlayarak seyrediyordu onu. "Ama sen devam et zevzekliğin ilgimi çekiyor."

Sally, "Bu kadar küstah olma," diye patladı. "Daha açık söyleme mi ister misin?"

"Evet."

"Öyleyse söyleyeyim. Bu sadece kağıt üzerinde bir evlilik."

Sally'nin inceden inceye planladığı her şey suya düşüyordu. Ama elinden bir şey gelmezdi. Başu açıyordu, aklı karışıyordu ve bitkindi. "Ve ben de bu evliliğin kağıt üzerinde kalmasını istiyorum."

"Çok güzel. Yemeğini bitirdin mi?" Luke nazik bir tavırla bunu söyledikten sonra, boş tabağını eline alıp doğruldu. Onun bu tavrı, Sally'nin aklını daha da karıştırdı.

"Yani kabul ediyor musun?"

"Hayır. Ama mantıklı bir görüşü -senden bile çiksa- dikkatle dinlerim." Sally çaresizlik içinde ona bakıyordu.

"Ben şimdi duş yapacağım. Sen de benden sonra yaparsın istersen. Bulaşık suyu da

şuradaki bidonda." Luke bunu söyleyip dışarı çıktı. Belki de Luke kendisine bakacak birini arıyordu. Yoo, hayır. Daha başka şeyler beklediğini açıkça söylemişti. Sally düşüncelerini bir noktada yoğunlaştıramıyordu. Tabakları musluğa taşıdı. Aklını başına toplamaya çalıştı. Luke ona ne dersi verecekti? Burnunu sürtmeyi mi öğretecekti? Kaşlarını çattı. Kendisini aşağılayacak mıydı? Dövecek miydi yoksa? Hayır, bunu yapamazdı. Luke her şey olabilirdi, ama bir kadına el kaldıracak tipte değildi. Hoş, dış görünüşe de aldanmamalıydı ya... "Suyu oşa harcama. Yeteri kadar suyumuz var gerçi, ama israf edecek kadar yok." Luke kapıdan başını uzatıp bunları söyleyince, Sally soluğunu tuttu. Luke'un beline sardığı havludan başka bir şey yoktu üzerinde. Bu haliyle Tarzan'a benziyordu. Sally'nin ağız açık afallamış olmalıydı ki, Luke, "Duydun mu dediklerimi?" diye sordu.

"Şey... evet."

"Pekala." Uzun boylu, gösterişli, yakışıklı haycan gözden kayboldu. Sally gözlerini kırıştırdı. Sonra votka şişesini aldı. İçinde ne kadar olduğuna baktı. Kendine kocaman bir kadeh doldurdu. "Şerefel!" diye mırıldandıktan sonra bir solukta içti. Sonra bulaşık tasına su koyup tabakları yıkamaya başladı. Bir yandan da şarkı söylüyordu. Bulaşığı bitirirken, odanın fırıl fırıl dönmesi de yavaşladı. Sally eline kurulama bezini aldı, dilini çıkarıp bezi tabakların üzerine fırlattıktan sonra banyoya gitti. Kapıyı kapadı. Banyonun perdesini çekip açtı.

Hafifçe hıçkırarak, "Sırtını sabunlamaya geldim, efendim," diyerek kıkırdadı. Luke şaşkınlık içinde döndü. Sally küvete girdi. Luke'un elindeki süngeri alıp sabunlamaya başladı. Islandığının farkında bile değildi.

"Seni küçük budala. Sen sıırıslıklam sarhoşsun."

Sally kıkırdarak, "En iyisi öyle olmak," dedi. Bir yandan da neden birdenbire serinlediğini merak ediyordu. "Arkanı dön."

"Sırıslıklam oldun."

"Demin de söyledin aynı şeyi."

"Ben elbisenden söz ediyorum."

Sally elbisesine baktı. Ne komikti!

"Aldırma, burnumun sürtmesini istiyorsun ya! Bu bana ders olur işte!"

"Elbiseni çıkarsan daha iyi olmaz mı?" Sally Luke'un sesinde bir değişiklik olduğunu fark ederek şaşırıldı.

Kaşlarını çattı. "Hmmm... eğer sen öyle diyorsan... arkamda fermuar var, benim elim yetişmiyor."

Sally, Luke'un göğsünü sabunlamaya başladı. Süngeri var gücüyle bastırıyordu.

"Arkanı dön." Luke bunu öylesine otoriter bir tavırla söylemişti ki, Sally sesini çıkarmadan döndü.

"Peki efendim. Sen ne dersen öyle olsun efendim..."

Fermuar aşağı kaydı, kaydı. Sally elbisesinin eteklerini tekmeleyerek bacaklarından sıyırdı attı. "Haydi, işte olsun!"

O sırada Luke'un kolları uzandı, Sally'yi kendine doğru çevirdi. Boğuk bir sesle, "Dur," dedi.

Sally başını kaldırıp ona baktı. Akan suyun arasından belli belirsiz seçiliyordu yüzü.

Luke onun sütyenine uzandı, arkasını çözdü. Sally'nin içinde bir şeyler kımıldadı.

"Ama şey..." diye mırıldandı.

Ne var ki, Luke'un dudaklarına kapanınca, Sally sözün arkasını getiremedi.

Getirmek de istemiyordu zaten. Kolları Luke'un botnuna dolandı, iyice kendine

çekti. Luke'un gövdesinin sertliğini etinde duydu. Suyun sesi kesildi. Dünya fırlırsak gibi dönmeye başladı. Sally gözlerini yumdu. Ama her şey dönmeye devam ediyordu yine. Luke onu kucağına alıp da banyodan dışarı götürürken Sally bir şey farketmedi. Sonra gövdesinin altında şiltenin sertliğini duydu. Gözlerini açtı, içini çekti. Luke onun üzerine eğildi, eğildi ve sonra... sonra Sally, Luke'u gördüğü ilk andan beri bunu beklediğini sezinledi. "İriyarı, güçlü ve tehlikeli..." Luke hakkındaki ilk düşüncelerini özetleyen bu kelimeler aklına geldiği sırada Luke'un dudakları dudaklarına kapandı. Ama bu sefer başkaydı, çok başkaydı... "Ve tam anlamıyla erkek..." Sally hafifçe çığlık attı, derin derin göğüs geçirdi. "Ah..." Sally günün ilk ışıklarıyla uyandı, yatakta tedirginlik içinde kıpırdandı. Bir an nerede olduğunu kestiremedi. Sonra yanbaşındaki düzgün solukları duyunca başını çevirdi ve Luke'un derin bir uykuda olduğunu gördü. Nerede olduğunu ve nasıl oraya geldiğini hatırlayınca, damarlarına bir sıcaklık yayıldı. Luke uyanmasın diye kıpırdamadan yattı ve olanları düşündü... Banyoya girdiği andan başlayarak herşey gözlerinin önüne geldi, ağır çekilmiş bir film gibi canlandı olaylar... Sally'nin soluğu sıklaştı. Şimdi şehvetşn doruğuna çıkmanın ne demek olduğunu biliyordu, tatmıştı bir kez ve artık yaşamı bir daha hiç eskisi gibi olamazdı.

İçini çekince, Luke uykusunda kımıldadı, elini uzatıp ona dokundu. Sally kıpırdamaya korkuyordu. Yüreği öylesine hızlı çarpıyordu ki, onun sesine Luke uyanacak sanıyordu. Oysa Luke uyanmadı ve ağır çekim film gibi onu okşamaya devam ederek Sally'ye doğru döndü. Sally de onun yarı uykuda olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla sokuldu, göğsüne dokundu ve az önceki anılara kapılarak okşamaya başladı. Luke, Sally'nin duyamadığı bir şeyler mırıldandı. Eli, Sally'nin yüzüne uzandı, yanağını okşadı. Dudakları ve gövdeleri birbirine değdi. Ama acele etmiyorlardı, önlerinde çok zaman vardı. Luke'un gövdesi sıcaktı. Sıcak, sevecen, ama aynı zamanda istekliliği kesinlikle belli olan bir gövde. Sally'nin damarları tutuştu ve kendini bir zevk ve coşku denizinde yitirdi...

Ancak her şey bittikten sonra, Sally, Luke'un kollarında, ona iyice sokulmuş yatarken, az önce iyice anlamadığı bir kelime çakıldı kafasına. Birden bir perde kalkmış gibi, o kelimeyi yeniden algıladı. Kulaklarında durmadan yankılanıyordu artık. Luke'un uyku sersemliliğiyle mırıldandığı söz "Laura" idi...

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 19, 2007, 01:00:56 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

Luke, kendisiyle sevişirken Laura'yı mı düşlemişti acaba? Laura'nın vücudunu hayal ederek mi ona sarılmıştı? Sally mutfağa dikildi, bundan daha beter bir aşağılama olamazdı. Beyni uğulduyordu. Varendadan giren güneşin dayanılmaz sıcaklığına rağmen, hiçbir zaman cevaplanamayacak sorular iliklerini ürpertiyordu. Eğer Luke onu cezalandırmak için bu yolu seçmişse, bundan daha güzel bir oç alma biçimi olamazdı.

Luke uyuyordu. Sally usulca kalkmış mutfağa geçmişti. Saat dokuzaya geliyordu ama Luke'u uyandırmak niyetinde değildi. Onun okşadığı yerlerde teni tutuşuyor, yüzü öpüşlerinin anısıyla alev alev yanıyor, kulaklarında hep o ölümcül söz çınılıyordu: Laura. Bu ad, çoktan ölmüş olan, ama Luke'un hala sevdiği ve belki de sonsuza dek seveceği kadının adı bütün evreni dolduruyor gibiydi. Sally kaçmak istiyordu, ne var ki gidebileceği başka bir yer yoktu. Dışarı baktı, sonra kollarını omuzlarına sararak varendaya çıktı.

Luke öcünü almıştı. Sally onun karşısında yıkılmamaya and içmişti. Oysa Luke onu

yıkmayı başarmıştı. Üstelik bunda Sally de kendisine yardımcı olmuştu. Sally resmen çanak tutmuştu bu işe... Votkayı suçlamak bahaneydi. Kadehi başına dikerken bile, ne yaptığının bilincinde olduğunu seziyordu şimdi.

Bir helikopter uçltusu duydu. Başını kaldırıp bakmaya bile gerek duymadı. Nasıl olsa helikopter buraya gelecek değildi, çünkü ada da olduklarını bilen yoktu. Olsa bile, mutlu çifti rahatsız etmeyi kim isterdi? Sally düşüncelerine yeniden dalabilmek için helikopter sesinin uzaklaşıp kaybolmasını bekledi. Ama ses uzaklaşmadı.

Adanın üzerinde dolaşiyor gibiydi. Sally baktı, ama bir şey görünmüyordu. Ses giderek çoğaldı, çoğaldı, sağır edici bir gürültü halini aldıktan sonra kesildi. Ama bu bir anda olmuş, ses uzaklaşarak kaybolmamıştı. Bunun bir tek alamı olabilirdi: Adaya birileri inmişti.

Sally bir an Luke'ü uyandırmayı düşündüyse de bunu yapmak istemedi. Kadıncıl bir içgüdüyle mutfaktaki aynada kendisini süzdü. Ve aynadaki görüntüsü şok etkisi yaptı. Saatlerdir aynaya bakmamıştı. Saçları hafifçe dağınıktı. İncecik, kırılıverecekmiş gibi bir hali vardı. Ama bir başkalık gelmişti yüzüne. Gözleri, bakışları daha bir yumuşamış gibiydi. Göz altlarındaki gölgelerr yüzünün solgunluğunu vurguluyordu. Yanakları pembeleşmişti. Demek insan böyle oluyormuş... Sally ilk gecenin ertesinde nasıl görüneceğini merak etmişti bir zamanlar... Dışarıdan "Luke" diye seslenen bir kadın sesi duyuldu. Öfkeden çın çın öten bir ses... Sally bunun kim olduğunu hemen kestirdi. Birden güçlendiğini hissetti. Buna hazırlıklıydı. Talitha Gervaise denen bu kadın, kim olursa olsun, kendini ne sanırsa sansın, ömrünün en büyük şokunu yaşayacaktı. Sally, 'Bana bir şeyler oldu, dünyayı sarsan bir şeyler, öyle ki sen bu olanların yanında bir hiçsin, Talitha Gervaise' diye düşündü. Ama Talitha bunu bilemezdi kuşkusuz. Sally sabahlığına iyice sarındı, saçlarını arkaya attı. Gururlu bir tavırla kapıya gidip ardına kadar açtı.

"İçeri gelin," dedi.

Öfkeli bir dişi kaplan, Sally'nin yanından hışımla içeri daldı. Sally ses çıkarmadan onu süzüyordu. "Luke yatak odasında," dedi. "Yatak odasının yerini biliyorsanız gidin."

Kadın ona döndü. Sally'den daha uzun boylu, siyah saçlı, nefretle yanan kahverengi gözlü bir kadındı. Sally onu tepeden tırnağa süzdükten sonra gülümsedi.

Kadın, "odayı bulurum," diye karşılık verdi. "Sonra da seninle kozumu paylaşacağım."

"Fazla aramana gerek yok." Bu, bornoza sarınmış Luke'un sesiydi. Kadın döndü, yüzünü tırmalayacakmış gibi tırnaklarını uzatarak ona doğru koştı. Luke, kadının ellerini yakaladı, dik dik baktı. Sonra güldü.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu.

"Nasıl buldumsa buldum." Talitha ellerini kurtardı. "Yapabileceğin en büyük aptallığı yaptın" diyerek Sally'ye baktı ve boşuk boşuk güldü.

"Aman Tanrım, ne aptalmışsın meğer! İncir çekirdeğini dolduramaz bir kavga yüzünden... yine barışacağız, sevgilim... ve bir daha hiç ayrılmayacağız." Talitha vücudunun çizgilerini ortaya koyan siyah ipek elbisesini düzeltti. Vahşi bir kedinin mırıldanışı gibi, "Hem bu sefer eskisinden de güzel olacak," dedi.

Sally eliyle ağzını kapatıp esneyerek, "İzninizle," dedi. "Ben gidip içecek bir şey hazırlayayım." Mutfığa geçtikten bir an sonra düşündü. 'Talitha'nın dünyadan haberi yok. Laura'yı o bilmiyor, oysa ben biliyorum. Üstelik cazibesine çok güvenmesine karşın, ona acıyorum yine de. Çünkü bir hiç.' Rosa'nın da kendisine

aynı şeyi söylemiş olduğunu hatırladı. O da, "Sana acıyorum." Demişti. Rosa'nın ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Eskiden kavrayamadığı pek çok şeyi anlıyordu şimdi ve bu ona öylesine bir dinginlik ve güç veriyordu ki, karşısına çıkacak her zorlukla mücadele edebileceğini hissediyordu.

Buzdolabını açtı, portakal suyunun durduğu sürehiyi çıkardı. Talitha öfkeden titreyerek, Luke ise haşin ve sakin tavırla mutfağa girdiklerinde, Sally onlara kayıtsızca bakabilecek duruma gelmişti.

"Portakal suyu mu istersiniz, yoksa kahve mi? Diye sordu.

Talitha cevap vermedi. Luke, «Kahve içirim dedi.

Talitha, Sally'ye döndü. «O benimdir,» dedi. "Yıllardır da öyle. Sen onu doğru dürüst tanımıyorsun bile...»

Sally, «Nerden biliyorsun?» diye sordu.

«Adelana'ya gittiğim zaman herkes bu hikâyeyi anlattı da ondan. Onunla daha dört gün önce tanıştın...»

«0 kadar tanımak bile yetti.» Sally arkasını döndü, çaydanlığı ocağa koydu.

Omzunun kavrandığını duyduğu anda, sertçe arkaya döndürüldü.

Talitha, «Bana arkanı dönme diye haykırdı. «Gelip geçici bir öfke yüzünden seninle evlendi, hepsi bu. Boşanırsınız... Buna karşılık sana iyi para da veririz Sonra çeker Londra'ya gidersin.» Luke, tiyatro seyrederek gibi izliyordu onları.

Sally, 'Bize bakıyor, dinliyor ve hiç umursamıyor,' diye düşündü. Talitha'nın tuttuğu omzunu hafifçe silkeleyerek düzeltti. Sonra yavaşça içini çekti.

Sakin bir sesle, «Kendini gülünç duruma düşürüyorsun,» dedi. «Kimin gözünü korkutmaya çalıştığını bilmiyorum, ama beni hiç etkilemiyor. Neden Avustralya'ya veya nerede oturuyorsan oraya gidip oynamıyorsun bu komediyi? Avustralyalılar, iri yari, sert kadınlardan hoşlanırlar...»

Talitha, «Ukalalık etme, İngiliz bozuntusu,» di-ye atıldı. Yanakları ve gözleri alev alevdi. «İstersem seni gözle kaş arasında hallederim, ama bu-na değmezsin. Luke ve ben birbiriniziniz... Üç yıldır böyle bu. O benim, ben de onunum. Çit-kırıldım İngiliz gülüyle samanlıkta bir gece geçirdi diye, benim verebileceklerimi unutacak değil ya.»

Sally saf bir tavırla gözlerini açarak, «Peki öyleyse, neden seninle evlenmedi?» diye sordu.

«Ben istemedim de ondan...»

Sally bir kakhaha attı. «Yoksa böyle bir öneride bulunmadı mı? Neyse, kusura bakmayın. Kahvenin suyu kaynadı.» Kahveyi hazırlamaya koyuldu. Son derece sakindi.

«Lanet olasıca şıfıntı..,» Sally gafil avlanmıştı. Talitha sözünü bitirmeden tokadı kızın suratına indirdi. Sally sendeledi. Luke hemen atılıp Talitha'yı geri çekti.

•Tamam, yeter artık,» dedi.

Sally, «Bırak onu,» diye atıldı. «Ben onunla başa çıkmasını bilirim. Kimsenin yardımına gerek yok. Üstelik yaptıkları ve söyledikleri beni zerre kadar etkilemiyor.»

Yanağı yanıyor, acıyordu. Ama elini götürüp de ovuşturmadı bile. Bekliyordu.

Talitha, Luke'un elinden kurtulmak için çırpınıyordu. Luke nasıl olur da böyle bir kadını kendine metres olarak seçerdi? Belki de Luke sadist değil, tarn tersine mazoşistti. Talitha fazla ileri gittiğini anlamış. olacak ki, sakinleste.

İşte o zaman Sally, kadındaki büyük değişikliği gordii ve kafasmi kurcalayan soru kendiliğinden cevaplanmış oldu. Talitha'nın yüzü yumuşayıverdi. Öfkesi kayboldu.

Dudakları şehvetle kıvrıldı.

•Sevgilim, ne olur başışla beni,» dedi. «Kendimi kaybetmekle aptallık ettim, ama inan, seni çok sevdiğim için oldu bütün bunlar.»

Sally şaşırmıştı. 'Bu kadın ne güzel rol yapıyor. Ne Luke'u sevdiği var, ne de dediği gibi kendini kaybetti. Sadece oyun oynuyor' diye düşünüyordu. Kadındaki değişim gerçekten akil almaz ölçüdeydi. Sanki bu kadın, az önce hişimla igeri dalan insan değildi. Şu anda karsımda duran kadın, dişi, sevecen, yumusacık ve güzel bir kadımdı. Talitha, Sally'ye dondu, neredeyse hiçkırır gibi konuştu.

«Ne olur sen de başışla beni.» Ne var ki, Talitha bunları söylerken gözlerinde kurnaz bir parıltı yanıp sönlüyordu. Sally bu parıltıyı görünce her şeyi anladı. Derin derin içini çekti.

«Tabii başışlarım seni, Talitha,» diyerek gülümsedi. «Üstelik sana hak veriyorum, kuşkusuz çok büyük bir yıkıntı oldu senin için.» Bir yandan da, 'Sen rol yapmasını bilirsen, ben de bilirim,' diye düşünüyordu. Luke giderek şaşırıyordu. Sally, 'Hele biraz sabret, daha neler göreceksin,' dedi içinden.

Sonra Talitha'ya, «Hadi otur,» dedi. «Olgun insanlar gibi konuşalım, öyle değil mi? İçki içer misin? Karnın aç mı?»

«Biraz portakal suyu içerim. Başka bir şey istemem.» Talitha büyük bir zarafetle oturdu, önüne bakıyor, dudakları titriyordu. Sally, 'Neredeyse mendilini çıkarıp ağlamaya başlayacak,' diye düşündü. Gerçekten de, bir dakika sonra Talitha mendilini çıkardı, hafifçe gözlerini sildi. Sally kahveleri koydu. Luke'un fincanını uzattı. Sonra bir bardağa portakal suyu koydu. «Bu kadar yeter mi, Talitha?» dedi. Talitha başını kaldırdı. Gözyaşları bayağı inandırıcı görünüyordu.

«Sağ ol,» dedi.

Sally, «Öyleyse buyur. Serinletir, ateşini söndürür,» diye gülümseyerek yaklaştı. Portakal suyunu kadının tepesinden boca etti.

Kadının attığı çığığa kükrete demek daha doğru olurdu. Bütün ev güm güm etti. Talitha sövüp sayarak yerinden fırlarken, Sally hiçbir şey olmamış gibi kahvesini alıp kapıya yürüdü. Talitha'nın soluk almak için susmasını fırsat bilerek, Luke'a dondu. «Sizi muhabbet kuşları gibi baş başa bırakıyorum,» deyip mutfaktan çıktı. Yatak odasına gitti. Kahvesini içerken kendi kendisine, 'İyi ettim. Bayağı keyiflendim,' diyerek gülümsedi.

Sally dakikası dakikasına saat tutuyordu. Tam yirmi iki dakika sonra Luke geldi.

«Gitti,» dedi.

«Biliyorum. Kapının vuruluşunu duydum. Ben şimdi kahvaltı hazırlayayım.» Sally ayağa kalktı, sabahlığının kuşağını iyice sıktı. Fincanını aldı. Luke'un yanından geçip mutfığa gitti.

Luke, «Neden öyle yaptın?» diye sordu.

«Neyi neden yaptım?»

«Meyve suyunu başından aşağı döktün.»

Sally bir an durdu. «0 anda yapılacak en doğru şeyin o olduğunu düşündüm,» dedi.

Sonra tatlı tatlı gülümsedi. «Neden sordun? Yoksa kızdın mı?»

«Hayır. Çok iyi yaptın. Hem de büyük bir ustalıklarla becerdin. Bunu sık sık yapar mısın?»

«Hayır. Doğrusunu istersen, daha önce hiç denememiştim. Sadece, Talitha gibileriyle karşılaşınca böyle oluyorum herhalde.»

«Bu da sık sık olmaz herhalde.»

«Kuşkusuz.» Sally bir şarkı mırıldanarak yumurtaları dolaptan çıkardı. «Yumurta

seversin, değil mi? Omlet yapmasını iyi bilirim.»

«Harika.» Luke gözünü ayırmadan kendisini seyrettiği için, Sally şarkısını sürdürerek işe koyuldu. 'Serinkanlılığımı bozmazsam, bu oyunu kazanırım,' diye düşünüyordu.

«Omlet için tava gerek.»

Luke sesini çıkarmadan dolaplardan birini açtı, tavayı çıkarıp ona uzattı.

Sally, «Teşekkür ederim,» dedikten sonra yumurtaları çırpmaya devam etti. 'Artık beni hiç-bir şey incitemez,' diye düşünüyordu. 'Gevreme bir duvar ordum, hiçbir şeyden zarar gelmez.' Bundan sonra Luke ne yaparsa yapsın, önemi yoktu. Luke da bunu fark etmiş benziyordu. Ama şaşırmamıştı. Şaşırmayacak kadar zekiydi. Yine de ipler artık onun elinden çıkmış sayılırdı.

Birkaç dakika sonra, «Buyur otur, omlet neredeyse hazır olacak,» dedi. Bu şimdiye kadar yaptığı en güzel omlet olacaktı. Omleti tabağa aldı.

Luke çatalını batırdığı anda, Sally de konuşmaya başladı:

«İlk dersimi aldım... Yo, hayır, ilk iki dersimi demek daha doğru. Bundan sonraki dersi önceden haber versen iyi olur.» Gülümsedi. Sonra, «Ben şimdi duş yapacağım,» diyerek mutfaktan çıktı.

Duşunu yaptıktan, şortunu ve askısız bluzunu giydikten sonra, kendine daha da güven duymaya başladı. Luke görünürde yoktu. Sally portakal suyunu içerken, Luke elinde onun hiç görmediği iri, sarı meyvelerle içeri girdi.

Luke onun elindeki portakal suyunu görünce, «Bu kez de bana mı şaka yapacaksın?» diye sordu.

«Hayır, sen de iç istersen. Keşke Talitha'nın portakal suyuna da buz koysaydım diye düşünüyordum, öylesi daha iyi olurdu.»

«Yeteri kadar yaptın zaten. Kadın giderken saçı başı yapış yapıştı.»

«Onu sevmiş miydin?» Sally aslında bu soruyu sormaya hiç niyetli değildi.

«Hayır.»

«Zaten beni ilgilendirmez.»

«Haklısın. Ama ona hayatının en büyük şokunu yaşattığın için, ilişkimiz hakkında biraz bilgi sahibi olman gerek diye düşünüyorum.»

Sally tatlı tatlı gülümsedi. «Sanırım, bu ilişki olgun kişiler arasındaki anlaşmaydı.»

«Öyle bir şey. Çok zarif belirttin. İki tarafı da bağlamayan bir ilişkiydi. Ama son zamanlarda Talitha değişti. Bana daha çok sahip çıkmaya başladı ve beni kışkırtmak için Avustralya'ya kuzeninin yanına gideceğini söyledi. Kuzeni erkekti tabii. Ben de 'Peki, ama gidersen ilişkimiz biter,' dedim. Talitha'ya buyruk vermeye gelmez. O yönden sana benzer. Çekti gitti. Döndüğü zaman kollarımı açıp kendisini kucaklayacağımı sanıyordu.»

«Demek ki ben en uygun zamanda gelmişim.»

«Nasıl istersen öyle yorumla.»

Sally bardakları yıkadı. Talitha konusu canını sıkıyordu. «Tamam,» dedi. «Bugün yapacağım işler konusunda emirlerini bekliyorum.» Hiç sinirlenmeden sabırla gülümsüyordu. Ama Luke' un cevabi şaşırttı onu.

«Bugünlük bu kadar yeter. Şimdi yüzmeye gideceğiz. Yüzme biliyorsun, değil mi?»

«Tabii.»

«Dalabilir misin?»

«Şnorkelle mi?»

«Hayır, canım, gerçek dalıştan söz ediyorum. Oksijen tüpüyle.»

«Hayır. Becereceğimi sanmıyorum.»

«Korkuyor musun?»

Sally içini çekti. «Bilmiyorum,» dedi.

«Bir kez deneriz. Hoşuna gidecek.»

«Ama ben buraya eğlenmeye gelmedim. Seni seyretsem olmaz mı?» Sally bunu söylerken, 'Bir puan daha kazandım,' diye düşünüyordu.

Luke güldü. «Tuşa geldim.» O da hazırcevaptı hani. «Hayır, dalmanı istiyorum.»

«Pekâlâ. Köpekbalığı var mıdır?»

«Hayır, burası tehlikeli değildir. Ama için rahat etsin diye yanımıza köpekbalığı uzaklaştırıcı ilaç alırız. Bir şey görürsek hemen püskürtürüz.»

«Hadi, gidelim öyleyse.»

«Mayon var mı?»

«Evet, hemen giyerim.» -Sally yatak odasına koştu. Beyaz bikinisini giydi. 'Hiç de fena olmadım,' diye düşünerek seslendi. «Ben hazırım.»

Luke onu bikiniyle gördüğü anda bakışlarındaki anlatımı saklayamadı. Sally de bunu görmezden gelerek kapıdan çıktı. Luke'un gözlerinde büyük bir istek vardı. Üstelik bu duygu öteki kadın için değil, doğrudan doğruya Sally içindi.

Suyun altı bambaşka bir dünyaydı sanki. Su öylesine berraktı ki, çok uzaklardaki yosunlar bile görünüyordu. Sally sırtüstü döndü. Üzerinde saydam bir dam varmış gibi görünüyordu. Milyonlarca ışık demeti güneşten suyun dibine süzülüyordu. Sally ömründe böylesine bir güzelliği görmemişti. Birden kendini koca dünyanın içinde minicik bir zerre gibi hissetti. Bu da yepyeni bir duyguydu.

Luke az ilerde, bir kayanın üzerinde bitmiş otları inceliyordu. Sally'ye yukarı çıkacaklarını işaret etti. Ağır ağır suyun yüzüne çıktılar. Kıyıya yüzdüler. Sally'nin bacakları ağrıyordu. Kendi—ni kumların üzerine attı.

«Harikaydı!» diyerek güldü. Luke da son derece sakin ve yumuşak görünüyordu. Sally, 'Belki de su altına dalmak, insan gerçekten değiştiriyor,' diye düşündü. Acaba Talitha dalsa nasıl olurdu? Birden kahkahayı bastı. Ve Luke'un sormasına fırsat vermeden anlattı. «Bu sabahki konuğumuz denize dalsa nasıl olurdu diye düşündüm de ona güldüm. Hiç dalmış mıydı?»

«Hayır. Neden sordun?»

«Çünkü...» Sally omuzlarını silkti. «Orası öyle başka bir dünya ki. Sakin, sessiz.

Oraya inince her şey önemsiz görünüyor.»

«Bu duyguyu sen de duydun, değil mi? Ben de onu merak ediyordum.»

«Beni onun için mi dalmaya zorladın? Yoksa bu da derslerin bir bölümü mü?»

Luke güldü. «Kim bilir, belki de. Sandığım kadar kati değilmişsin. Eğer o duyguyu duydunsa, hala senin için limit var denebilir.»

Luke bu cümleyle her şeyi berbat etti. Sally gülümsedi. «Lütfün Varolsun,» dedi. Luke onu çenesinden tuttu, başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve oradaki öfkeyi gördü.

«Alay etme,» dedi. «Sana hiç yakışmıyor... Benim de hoşuma gitmiyor.»

«Güzel. Bunu unutmayayım. Kati ha? Benim kati olduğumu söyleyebiliyorsun demek? Ben katıysam, ya sen nesen acaba? Herhalde granitten yapılmış olmalısın.»

Luke'un elini itti. Solukları sıklaştı. Birden başının hafifçe döndüğünü, ayaklarının yerden kesiliyormuş gibi olduğunu hissetti ve paniğe kapıldı. Ayağa kalkmak,

Luke'un yanından uzaklaşmak istiyordu. Ama bacakları kurşun gibiydi.

Luke, «Kavga çıkarma,» dedi. Hiç de kızmış görünmüyordu. «Nasıl olsa kazanamazsın.»

«Şu anda halim yok. Onun için güvencedesin.»

«Biliyorum. Yavru kedi kadar güçsüzsün. İlk dalışta hep böyle olur. Sonra alışırın.» Sally içini çekti. Kendi kendine, 'Serinkanlı olmalıyım,' deyip duruyordu. 'Yeni kişiliğine, hiçbir şeye aldırmayan kişiliğine burün,' diyordu.

Sonra kayıtsız bir tavırla konuştu. «O yüz den uzun süre dipte kalmadık, öyle değil mi?»

«Evet.» Luke onu süzüyordu. Sanki aklından geçenleri okuyor gibiydi. Sally kendini savunmak için gözlerini yumdu. Sirtüstü uzandı.

"İzin verirsen, biraz yatıp güneşlenmek istiyorum,» dedi.

«Olmaz, yemek saati geldi. Acıktım. Bana yemek hazırlayabilirsin.»

"Yine mi? Sen bütün gününü yemek yiyerek mi geçirirsin?»

«Sana daha önce de söyledim. Benimle konuşurken dikkatli ol. Mango toplamıştım, onlardan salata yaparsın.»

Demek sabahki meyvelerin adı mango idi. Sally, «Kusurumu bağışla, efendim,»

dedi. «Bir daha dikkat ederim.» Gözlerini açıp Luke'a baktı. «Mango salatası. İlginç.

Peki, ondan sonra?»

«Biftek. Herhalde biftek kızartmasını bilirsin, değil mi?»

«Sanırım. Sen az pişmiş seversin, öyle mi?»

«Tam tersine, iyi pişmiş isterim.»

«Bunları unutmamak için hepsini not etmem gerek. Başka bir isteğin var mı?»

«Şimdilik bu kadar. Hadi gidelim.»

«Biraz bekle. Henüz kıpırdayacak halde değilim.»

«Hadi yürü!»

"Hayır!»

Göz göze geldiler. Luke onu bileğinden kavradı. Sally, «Elini sürme bana!» diye haykırdı.

«Elimi sürmek mi? Ne zaman istersem surerim. Unuttun mu, karimim!»

•Nasıl unutabilirim ki?» Sally, uykuda mırıldanılan adı da unutamıyordu bir türlü.

«Benim adım Sally,» dedi. «Sen de bunu unutma.»

«Bu ne demek oluyor?» Luke bileğini iyice sıkınca, Sally bağırdı.

«Canımı acıtıyorsun!»

«Seninle işim bitene kadar daha çok acıtacağım canını, seni gidi...»

Sally kolunu kurtardı ve olanca hızıyla Luke'a tokat attı. «Dediğini yap öyleyse.

İstiyorsan döv beni, artık bitsin bu!» Neredeyse hıçkıracaktı. Her şeyi berbat

ediyordu yine. Serinkanlı olması gerektiğini unutmamalıydı.

«Seni dövmeyeceğim.» Luke böyle diyerek onun üzerine abandı. «Seni dövmek isterim, ama dövmeyeceğim. İnsanı çıldırtıyorsun, öfkeden deli ediyorsun, dayağı da hak ediyorsun.»

«Öyleyse neden dövmüyorsun?» Luke'un yüzü Sally'nin yüzünden ancak birkaç

santim uzaklıktaydı. «Böyle davranmana dövmeni yeğlerim...» Başını yana çevirdi.

«Benimle konuşurken yüzüme bak.» Luke'un sesi boğuklaşmıştı. «Ne yapmama yeğlersin?»

«Lütfen bırak beni. Çok ağırırsın.»

Luke'un gözleri koyulaştı. Sally onun bakışlarında az önceki isteği yeniden okudu ve bu kez kendisi de basını çeviremedi. «Benimle sevişmene,» diye fısıldadı.

«Kim çanak tuttu peki? Seni zorladım mı?»

«Hayır... Ama benim niyetim... Bir yanlışlık oldu.»

Sally sözünü bitiremedi. Luke'un dudakları ağzını kapattı. Sonra kulağına fısıldadı.

«Öyleyse bu sefer yanlışlık olmasın, sevgili karıcığım.»

Sally kendini kaybediyordu. «Hayır... Ben...» Sesi kısıldı. Karşı koyacak gibi değildi artık.

Dalgalar hafifçe ayaklarına vuruyordu. Uzaktan bir martı çığlığı duyuluyordu. Ama onlar hiçbir şeyin farkında değillerdi...

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 20, 2007, 12:59:59 ÖS

YEDİNCİ BÖLÜM

Sally yemeği hazırladı. Bir parça biftek yedikten sonra tabağını itip ayağa kalktı. Luke başını kaldırdı, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yatacağım. Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Sonra onun cevap vermesini beklemeden odadan çıktı, gidip yatağa uzandı.

Ona gerçeği söy-lemişti... Çok bitkindi. Nedenini de biliyordu. Duyduğu utanç başına sancılar saplıyordu. Ka-fasını toplayıp düşünemiyordu. Yatıp uyumak en iyisiydi. Ama bir türlü gevşeyemiyordu. Gözü tavana dikilmiş yatıyor, anılar beynini oyuyor-du. Bir ara gözü kapıya ilişti. Luke durmuş, kendisini seyrediyordu.

Sally hemen başını çevirdi.- «Ne olur, yalnız bı-rak beni,» diye mırıldandı.

«Neyin var?» Luke aslında nesi olduğunu bi-liyordu. Eğer bunu bile bile onunla alay etmek için gelmişse, Sally işte buna dayanamayacaktı.

«Başım ağrıyor.» Bu dediği doğruydu.

Luke cevap vermeden çıktı. Az sonra elinde bir bardak suyla geldi ve iki hap uzattı.

«Al, şun-ları yut bakalım.» Sally hapları yuttu. «Perdeleri kapatayım mı?»

«Evet, lütfen.»

Luke perdeleri çekti. «Ben gidiyorum. Sen din-len. Ama sonra bir şeyler ye. Bugün hiçbir şey yemedin. Bana ihtiyacın olursa seslenirsin.»

Sally, 'Sana ihtiyacım olursa mı?' diye düşün-dü. 'Hayır, seni hiç istemiyorum.'

Sonra, «Olur, seslenirim,» diye mırıldandı.

Luke odadan çıkıp kapıyı kapadı. Sally yalnız-dı artık. Yavaş yavaş uykuya daldı. Uyandığı zaman saatin kaç olduğunu da, ne kadar uyuduğunu da bilmiyordu.

Uykuya dalma-dan önceki düşünceleri yeniden üşüştü beynine. Şimdi daha sakin bir kafayla düşünebiliyor ve gerçeği, dün akşamdan beri kendisine itiraf et-mekten kaçındığı gerçeği görebiliyordu. Hep duy-muştu: İnsanlar evlenir, boşanırlar ve birbirleri-ni sevdiklerini söylerlerdi. Ama bu sevgiler uzun ömürlü olmazdı, çünkü hiçbiri aşkın ne demek olduğunu bilmezdi. Sally de bilmezdi bunu... Ta ki dün geceye kadar. Luke'la çılgınca sevişmesi, aşkın ne olduğunu öğretmişti ona.

Hele birkaç saat önce, kumsalda sevişirlerken bunu iyice kavramıştı. Oysa Luke onunla sadece öç almak için evlenmişti.

Kadınlığı iliklerine dek duymak, bu duyguyu, bir daha kimseyi sevemeyecek olan bir erkekle duymuş olmak yıkıyordu Sally'yi. Kendisine olan saygısını yitirmemek istiyorsa, Luke'u bir an önce bırakması gerektiğini de biliyordu.

Kapı yavaşça açıldı. Sally kanının alevlendi-ğini duydu. Bunu Luke'a belli etmek istemiyordu. «Neredeyse hava kararacak. Biraz iyileştin mi?»

«Evet, kalkıyorum şimdi.»

«Yemek yaptım. Biraz ye.»

«Yerim. Karnım aç.» Luke yatağa yaklaştı. Sally haykırmaktan korkuyordu.

Luke yumuşak bir tavırla, «Merak etme, sana elimi sürecek değilim,» dedi.

«Öyle bir şey demedim.»

«Ama irkildin. Benden bu kadar mı korkuyorsun?»

«Evet. Zaten sen de bunu istemiyor musun?»

«Bilmem. Sandığım kadar dayanıklı ve sert değilmişsin.»

Sally ona dikkatle baktı. Yüzünün çizgilerir beynine oymak istiyordu. Çünkü buradan gittik—ten sonra, kendisine kalacak olan tek şey, bu yü—zün anısıydı. Ne acı! Oysa Luke'un kafasında sa—dece Laura'nın yüzü vardı. Sally'yi ancak arzu ettiği zaman görüyordu...

«Bana neden öyle bakıyorsun?» Luke bunu so—runca, Sally, 'Daha dikkatli olmalıyım,' diye dü—

şündü. Luke çok zekiydi. '

«Bakmam yasak mı?»

«Değil tabii.»

Sally gözlerini yumdu. «Hava serinliyor. Üze—rime bir şeyler geçirip gelirim.»

Luke ayağa kalktı. «Pekâlâ,» diyerek odadar çıktı. Sally, sabahlığını giyip mutfağa geçti.

Sofra kurulmuştu. Luke ocak başından, «Kahve de hazır,» dedi. «Tavuk pişirdim.»

Sally hiç cevap vermeden oturdu, Luke'un sofraya getir—diği yemeği yemeye koyuldu.

Hava iyice karardıktan sonra, Sally, «Ben bi—raz çıkıp yürüyeceğim. Tehlikeli bir şey yoktur, değil mi?» diye sordu.

Luke, başını okuduğu kitaptan kaldırdı. Sally, Luke'da bir tuhaflik seziyor ve bundan tedirginini oluyordu. Ne olduğunu anlayamıyor, ama Luke'un gergin olduğunu görüyordu.

«Hiç tehlike yoktur. Yılan bulunmaz, ama pek çok böcek vardır. Banyoda böcek ilacı var. Dışa—rı çıkmadan, o ilaçtan sık üzerine de, böcekler yanına yaklaşmasın.»

Sally birkaç dakika sonra kumsaldıydı. Gök—yüzü siyah bir kadife gibi örtüyordu

adanın üze—rini. Sally, 'Ne iyi, istediğim gibi yürürüm, otu—rurum, düşünürüm,' diyordu kendi kendine. Ca—rı konuşmak istemiyordu ve o yüzden yalnız kal—mak istemişti. Yarın yeterince konuşacak, Adelana'ya dönmeleri için Luke'u kandırmaya çalışa—caktı.

Planını yapmıştı. Rosa'ya her şeyi anlatacaktı. Kendisine yardımcı olursa, amcasının tedavisi için başka bir yere gideceklerini söyleyecekti. Rosâ için dünyada en önemli şey kocası olduğuna göre, Sally'ye yardım etmeyi kabul edecekti kuş—kusuz.

Amcasıyla Rosa gittikten sonra, Sally de kaçacaktı. Luke'la evli kalmaya daha fazla da—yanamayacaktı.

Acaba luke'un tavrı ne olacaktı? Öcünü alma—dan onu bırakacak mıydı? 'Yine de onu seviyorum,' diye düşündü. 'Onu aklımdan çıkaramıyorum. Oysa o benden nefret ediyor.' Giderken Luke'a bir mektup yazacaktı. Öcünü almış olduğunu söyleyecekti bu mektup—ta. Nasıl bir keşmekeşin içine düşmüştü. Neyse ki, amcası bu işten yarar görecekti. Bu da yeterliydi.

Eve dönme zamanı gelmişti. Luke eğer bu gece ya da bir başka zaman onunla sevişmeye kalkışa—cak olursa, Sally kendisini korumak için seviş—meye kaptırıp gitmeyecekti aklını. Buna karar verdikten sonra ayağa kalktı, eve doğru yürümeye başladı.

Eve döndüğü /aman, Luke, «Ben yıkanıp ya—tacağım,» dedi ve öyle yaptı. Sally'ye elini bile sürmedi. O düzenli soluklar alarak uyurken, Sally uyanık yatıyordu.

Gözüne uyku girmeyece—ğini anlayınca, usulca kalktı, mutfağa gitti. Bir bardak portakal suyu alıp oturdu, dergi okuma—ya başladı. Ama okuduklarını anlamıyordu.

Tek—rar yattı. Başını kazan gibiydi.

Ertesi sabah Sally kahvaltayı hazırlarken, Luke, «Bugün Adelana'ya dönüyoruz,»

dedi. Sally neredeyse elindeki tabağı düşürecekti şaşkınlık-tan? Luke onun aklından geçenleri mi sezmişti yoksa?

«Ne zaman?»

«Öğle yemeğinden sonra.»

«Ben valizleri toplayayım.»

«Neden gittiğimizi merak etmiyor musun?»

«Kendine göre bir nedenin vardır mutlak. Bu-ınu sormaya hakkım yok.»

«İşlerim var hepsi bu.» Luke kahvaltı etmeye başladı. Sally, dönüş nedeninin bu olmadığını bi-ıliyordu. Luke'da bir değişiklik vardı. Daha katı, daha uzaktı, ilk gördüğü andaki gibi olmuştı yeniden. Sally, 'Neyse ki bu uzun sürmeyecek,' diye düşünerek kendini avutuyordu.

Sally mutfağı temizledi. Valizini topladı. Ye-mek hazırladı. Bütün bunları mekanik bir tavırla yapıyordu. Luke bir şey sorduğu zaman da i aynı mekanik hava içinde cevap veriyordu. San-ki içinde bir şeyler ölmüş gibiydi. 'Artık bana acı veremezsin,' diye düşünüyordu. Yılmamak için böyle düşünmesi gerekiyordu. Birkaç saat içinde Rosa ile konuşmuş olacaktı.

Uçağı doğru giderlerken ve uçak havalanır-ken, adı olmayan adaya baktı. 'Bir daha burayı hiç görmeyeceğini,' diye geçirdi aklından. 'Bu adayı haritalarda bile görmeyeceğim... ve sanki hiç olmamış gibi olacak.' Bu yüzden de adanın adının olmaması doğal geldi ona. Nasılsa anıla-rında bile yaşamayacaktı artık. «Kemerini tak, Sally, havalandık.»

«Tamam, taktım.»

Havalandılar. Sally son kez dönüp adaya bak-tı. Balayımın sonu gelmişti. Evliliğin de. Alanda, kendilerini buraya getiren şoför bek-liyordu. Virajlı bir dağ yoluna saptıkları zaman, Sally, 'Nerede oturacağımızı bile bilmiyorum da-ha,' diye düşündü. 'Evde hizmetçi, uşak yar mı, onu da bilmiyorum. Oysa balaymdah dönen, çi-çeği burnunda bir gelinim. Kocam ise artık ta-mamen bir yabancı oldu.' Yan gözle Luke'a baktı. Lüke sesini çıkarmadan oturuyordu. Kartal gagasını andıran profili, sert çenesi, iriyarı göv-desiyje tehlikeli, ürkütücü bir görüntüsü vardı. Sally ne diye ilk andaki içgüdüüne uyup ondan uzak durmamıştı? 'Ne olacak, aptallığımdan,' dedi kendi kendine.

«Şey... evine vardığımızda amcamla yengeme telefon edebilir miyim?»

«Tabii.» Luke ona şöyle bir bakmakla yetindi.

«Sağol.» Başka bir şey konuşmadılar. Az son-ra ev göründü. Sally kendini tutamayıp, «Ne gü-zel!» diye haykırdı. Yeşillikler, çiçekler arasında, yalın, beyaz bir evdi burası. Sessiz, sakin bir gö-rüntüsü vardı. Sally, Luke'un böyle bir evde otu-racağını hiç düşünmemişti. Hoş, onu daha hiç tanıyamıyordu ki...

Araba evin önüne park ederken, Luke, «Kâhya kadın yemeği hazırlamıştır,» dedi.

«Az sonra ta-nışırısın onunla.»

Sally onun peşinden eve girdi. Yerler beyaz karo kaplıydı. Duvarlarda aynalar vardı.

«Hah, işte Vilma. Sally, bu Vilma. Bu da karım Sally.»

Uzun boylu kadın onları bekliyor olmalıydı. Altmış yaşlarında, kır sağlı, saygın tavırlıydı. İ-ç-tenlikle gülümsedi.

«Tanıştığımıza çok sevindim, Mrs. Vilis.»

«Ben de.» Sally nedenini bilmeden bu kadına yakınlık duydu. Onun kendisiyle dost olacağını seziyordu.

«Size odanızı göstereyim. Mr. Vilis, telefonun yanında notlar var. Sizi arayanların bıraktığı notlar»

«Şimdi bakarım. Hadi, sen Sally'ye evi gezdir. Ben de birazdan gelirim.» Sally kadının arkasından yukarı çıktı. Vilma bir kapıyı açtı. «Bir isteğiniz olursa, bana ses-İlenin, Mrs. Vilis, hemen gelirim.» Sonra bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. «Dünya gö-züyle bu eve bir gelin daha gireceğini göremem sanıyordum. Beni çok mutlu ettiniz.» Birden dur-du. «Çok özür dilerim, boş bulundum.» «Hayır. Şey... Mr. Vilis'in bundan önceki evliliğinde de siz burada mıydınız?» Kadının yüzü gevşedi. Rahatlamış, gibiydi. «Onun daha önce evli olduğunu biliyor muydu-nuz? Şükürler olsun! Demin ağzımdan kaçtı. Mr. Vilis'i oğlum gibi severim. Öyle uzun zamandır yapayalnız, ki...» «Yalnız mı?» Talitha'yı gördükten sonra buna inanmak zordu. Sally, «Yalnız mıydı?» dedi. «Ama...»

Vilma yavaşça kapıyı kapadı. «Belki de içine kapanıktı demek daha doğru olur.» Sally'nin merak ettiği bir şey vardı. «Vilma, bana Laura'nın, yani Mrs. Vilis'in nasıl bir ka-dın olduğunu anlatır mısın? Güzel miydi?»

«Evet. Onun kadar güzel kadın hiç görme-dim...» Vilma birden pot kırdığını fark ederek sustu. Sally'ye sevecenlikle baktı. Sally soluğu-nu tuttu. Vilma'nın ne söyleyeceğini birden se-zinledi. Bu sözün söylenmesini istemiyordu. Ama kadın devam etti. «Size çok benzerdi, Mrs. Vilis. Sizi görür görmez aklımdan bu geçti...» «Hayır! Ne olur böyle söyleme.»

«Özür dilerim, efendim. Ben artık gideyim.» Vilma çıkacağı sırada Sally kolundan tuttu.

«Hayır, asıl ben özür dilerim. Senin o sözü söy-leyeceğini önceden hissettim, o yüzden duyunca şok etkisi yaptı. Hiç önemi yok, Vilma. Bu iki-mizin arasında kalacak bir olay. Kadınca bir merakı işte. Bir daha bu konuyu açmam. Yol-culuk da yordu beni. Üstelik karnım aç.»

«Yemek hazır. Ben valizinizi açarım. Karyola-nın başucunda zil var. Bir şey gerekirse, çalarsı-nız: Ben de sizi görünce çok şaşırdım da, ondan saçmaladım. Oysa kocam anlatmıştı.»

«Kocan mı?»

«Mr. Vilis'in şoförü. Sizi uçağa götürüp geti-ren şoför. Bana dedi ki, 'Yeni gelin, eski geline bir bakıma çok benziyor, bir bakıma da hiç ben-zemiyor.' Şimdi anlıyorum ne demek istediğini. Siz Mr. Vilis'i çok mutlu edeceksiniz. Ona emi-nim.»

Sally şaşırdı. Acaba Luke'un onunla evlenme-sinin bir başka nedeni olabilir miydi? Sonra ka-fasını kurcalayan bir soruyu daha sordu:

«Vilma, o zaman da bu evde mi otururlardı?»

«Hayır, efendim. Başka bir yerde otururduk. Hem o kadar zaman geçti ki.»

«Ne kadar oldu?»

«En azından on iki yıl. O zaman Mr. Vilis yir-mi, yirmi beş yaşlarında gencecik delikanlıydı. Bir şeyiniz yok ya, Mrs. Vilis? İyi misiniz?»

Sally, «İyiyim,» diyerek karyolanın kıyısına ilişti. «Bunu sorduğum için hoş gör. Aptallık et-tim.»

Vilma'nın yüzünde şefkat ve sevgi vardı. «Hiç de aptallık değil. Dünyanın en doğal sorusu. Bir şey içer misiniz? Biraz konyak getirsem... sol-gun görünüyorsunuz. Nasıl olsa, Mr. Vilis daha gelmez. Bir yığın mektup, not vardı. Şimdi saat-lerce telefonla konuşur.»

«Evde bir telefon mu var? Yani paraleli kas-tetmiyorum, ayrı telefon var mı?»

«Tabii, yatağın başucundaki telefon ayrıdır. Mr. Vilis'in şimdi konuştuğu, kendi özel

telefo–nudur. Ondan başkası kullanamaz onu.»

«Peki. İçkiyi biraz sonra içerim. Şimdi amca–mı aramam gerek. Burada, Adelana'da oturu–yor.»

«Mr. Herrick, değil mi? Çok hoş bir beydir. Ben aşağı inip sizi yalnız bırakayım.»
Wilma çıktı.

Sally telefonu açtı. Rosa çıktı. «Rosa... ben Sally.»

«Merhaba. Neredesin?»

«Luke'un evine geldik: Rosa, yarın sana gelebilir miyim? Eşyalarımı alacağım... bir de, seninle koşuşmam gerek.»

Rosa'nın sesi soğuktu. »Benimle mi... yoksa Alistair'le mi konuşacaksın?»

Sally içini çekti. «Seninle... ve eğer olanak varsa başbaşa konuşmak istiyorum.»

«Yani... tatsız bir şey mi var?»

Sally, telefon konuşmasının dinlenip dinlen–mediğinden emin değildi. Bu yüzden çok orta–dan bir, karşılık vermeyi uygun gördü.

«Ne münasebet! Sadece başbaşa sohbet edelim istedim, hepsi bu.»

«Oldu o zaman. Alistair öğleden sonra yatar...»

«Anlıyorum. Öyleyse yarın görüşürüz. Hadi hoşça kal.»

«Tamam. Balaymız iyi geçti mi?»

«Harikaydı.»

«Çok sevindim. Yarın görüşürüz. İyi günler, Sally.» Telefon çat diye kapandı.

Yarın. Sally, yarın her şeyi yoluna koyacaktı. Aklına bir kitapta okuduğu sözler geldi: 'Yarın, ömrünün bundan sonraki bölümünün ilk günü olacaktır.' Bu söz onun durumuna tam uyuyor–du. Ayağa kalktı. Pencereden bahçeye baktı. Ya–rından sonra...

Sally yemekte Luke'a yeni bir gözle baktı. 'De–mek Laura'ya benziyorum,' diye düşünüyordu. 'Bunu tahmin etmiştim zaten.' Bir yandan da se–rinkanlılığı bozmamaya çalışıyordu. Tatlıları–nı yerken Wilma geldi, Luke'u telefonda aradık–larını haber verdi.

Luke kaşlarını çattı. «Kımmış arayan?»

Wilma bir Sally'ye, bir Luke'a baktıktan sonra, «Miss Gervaise.» diye cevap verdi.

«'İşi var, telefona gelemiyor,' diyeyim mi?»

Luke hırsla sandalyesini arkaya itip doğruldu. «Hayır konuşurum. Özür dilerim, izinle. Sally.»

Sally, «Buyur tabii,» diyerek tatlısını yemeye koyuldu. «Çok usta aşçısın, Wilma. Gelip senden ders almam gerek.» Wilma'nın yüzündeki anla–tımı görünce sözünü değiştirdi. «Üzülme, Wilma. Ben Miss Gervaise'le tanıştım.»

Wilma rahat bir soluk aldı. «Şükürler olsun!» Sonra aklı başına geldi. «Onunla tanıştım mı de–diniz?»

Sally güldü. «Evet. Balayı yaptığımız yere gel–di helikopterle.»

Wilma şaşkınlıktan açılan ağzını eliyle kapadı. «Aman Tanrım!»

»Kadının başından aşağı bir bardak portakal suyu döktüğümü söylersem, buna da şaşırır mı–sın..?» Sally daha sözünü bitirmeden Wilma kah–kahalarla gülmeye başladı. Gülmekten gözünden yaşlar boşandı. Gözlerini önlüğüne kuruladı.

«Sahi mi Mrs. Vilis, gerçekten döktünüz mü?»

«Döktüm ya. Hem biliyor musun, çok keyiflen–dim bu işe.»

Wilma derin bir soluk aldı. «Demek siz de hoş–lanmadınız ondan?»

Sally kaşlarını çattı. «Öyle denebilir. Acaba şimdi ne istiyor?»

«Bunu söylemek bana düşmez, efendim, ama yine de söyleyeceğim... kendinizi

ondan sakının. O kadın insana düşman oldu mu, hiç iyi olmaz.» Sally alçak sesle cevap verdi. «Söylemene ge-rek yok, bunu biliyorum.» Ama bunu umursama-dığını söylemedi Vilma'ya,. Yakında Talitha'nın karşısında rakip kalmayacaktı... Sally bunu düşününce birden Vilma'ya acıdı. Luke eski metresiyle yeniden bir araya gelebilirdi. Ama bunu Vilma'ya söyleyemez, kadıncağızı uyaramazdı. Gülümsedi. Giderken bırakacağı mektuba, Vilma'nın Luke'u çok saydığını, ama Talitha'yı hiç sevmediğini de yazmaya karar verdi. Böylece Vilma'ya iyilik etmeye çalışacaktı. Luke'un da Vilma'yı sayıp sevdiğini görüyordu. Sally de yaş-ılı kadını çok sevmiştir. Başka koşullar içinde ol-salardı... Sonra, «Tatlı bir harikaydı,» diyerek tabağını itti. «Luke neredeyse gelir. Bizi dedikodu yapar-ken yakalamasın.»

Vilma anlayışlı bir tavırla gülümsedi. «İyi olur. Sizin durumu bilmenize sevindim, efendim, bu işleri kolaylaştırır. Eğer Mr. Vilis evde yokken o kadın yine ararsa, sizin de evde olmadığınızı söyleyeyim mi?» •

«Hayır. Ondan korkmuyorum. Hiç merak et-me.»

Vilma kuşkulu ve kaygılı görünüyordu. «Siz öyle diyorsanız, öyle olsun...»

«Öyle diyorum.» Sally'nin sesi kararlıydı. Kapı açıldı. Luke geldi. Suratından düşen bin parça oluyordu. Vilma sessizce sofrayı topladı, dışarı çıktı. Sally, Luke'un ne diyeceğini merak ediyordu. Ama sessizlik uzuyor, dayanılmaz bir hal alıyordu. Sally sonunda ayağa kalktı. «Ben yu-karı çıkıyorum,» dedi.

«Bekle biraz.» Sally, onun bu kadar sert ko-nuştuğunu hiç duymamıştı. «Eğer Talitha telefon ederse, hemen kapatacağın. Ben yokken buraya gelecek olursa, karşısına çıkmayacağını.»

Az önce Vilma ile konuştuklarından sonra, Luke'un bu sözleri Sally'ye tuhaf geldi. Yavaşça,

«Bu bir emir mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Öyleyse nedenini sorabilir miyim? Talitha'nın beni sinirlendirip üzeceğini sanmıyorsun herhal-de... hoş, öyle bile olsa, umurunda mı zaten?» Alabildiğine sakindi. Sıradan bir konuyu konu-şuyqr gibiydi. Oysa Luke gerçekten öfkeliydi. Ama Sally artık onun öfkesinden yılmıyor, tam tersine, kendini daha çok kontrol edebiliyordu.

Luke ayağa kalktı. Sally onun bakışlarını gö-rürnce, bir an ayakta sallandığını hissetti. «Sinir-lerini bozacağından eminim. Daha fazlasını da yapmaya çalışabilir. Sana zarar vermeye çalışa-bilir... daha doğrusu, bunu kesinlikle yapacak-tır.»

Sally ağır ağır sandalyeye çöktü. «Yani, Ta-litha'nın bana...» durdu. 'Beni öldürmeye kalkı-şacağını mı söylemek istiyorsun?' diyemedi.

«Tehlikeli bir kadındır. Her şeyi yapabilir.»

«Gururu incindi, kıskanç bir kadın. Üzerime atılıp gözlerimi oymak isteyebilir. Ama ben de onun kadar güçlüyüm...»

«O senden daha kurnazdır. Onun gerçek yüzü-nü anladım, ama anlamamış gibi davrandım. Fa-kat daha fazla dayanmam. Vilma'ya ve kocası John'a talimat vereceğim... Talitha'yı buraya sokmasınlar. Sen de yalnız başına dışarı çıkma-yacaksın. Bu bir emirdir ve bunu yerine getire-cekisin.»

«Benim için ne diye kaygılanıyorsun ki?» Sal-ıly, Luke'dan hiç korkmuyordu artık. Talitha'nın kendisine bir şey yapamayacağını, çünkü artık burada kalmayacağını bir söyleyebilseydi — ama bunu söyleyemedi— zaten önemi de yoktu...

«Ben kimsenin ölmesini istemem.»

«Bu cevap değil. Talitha'nın beni gerçekten öldürmeye kalkışacağını mı düşünüyorsun?»

«Evet.»

«Aman Tanrım!» Sally masaya tutundu. «Yoksa buda mı intikam planında vardı? Yani burun sürülecek, aşağılanacağım, ders alacağım, ama ölmeyeceğim, öyle mi? Sağolasın, kocacığım, bana insanların neler yapabileceğini iyi öğrettin doğrusu.» Ayağa kalktı. «Tamam, dediklerini yapacağım. Yalnız sokağa çıkmayacağım. Ama olayı biraz abartıyorsun sanırım. Ancak, başka seçeneğim olmadığı için, dediğini yapacağım.»

Luke da doğruldu. «İnan. Bunu ben planladım. Abartmıyorum da. Söylediklerime gerçekten inanıyorum. Sana bir şey daha söyleyeceğim. Sandığımdan daha yürekliymişsin.» Sally'nin gözlerinin içine baktı.

«Söylediklerinin gerçek olduğuna inanıyorum. Demek ondan korkmu-yorsun?»

«Hayır, korkmuyorum. Bu bir yüreklilik işi değil. Kendime olan saygım yüzünden korkmuyorum. Belki de senden bazı şeyler öğrendim, kimbilir.» Sally bunu söyledikten sonra, başını dikerek odadan çıktı...

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 20, 2007, 04:43:20 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rosa, Sally'nin karşısında oturuyordu. Duygularını yüzünden okumak mümkündü. Zaten öylesine afallamıştı ki, bunu ilk bakışta anlama-mak olanaksızdı. Sally, Luke'un kendisiyle neden evlendiğini ve evlenmelerinden bu yana olup bitenleri bir bir anlatmıştı. Rosa hiç sesini çıkarmadan dinliyordu. Başlangıçta Sally'nin anlatıklarına pek inanmıyor gibiydi. Ama gittikçe bu kuşkulu anlatım şaşkınlığa dönüştü.

Rosa içini çekti. «Aman Tanrım...» dedi. «Ben bir içki içsem iyi olacak.» Kadehini bir dikişte boşalttı.

«Sally, anlattıklarının hepsi doğru, değil mi?»

«Evet. İnsan bu kadarını uydurabilir mi?»

«Hayır, uyduramaz. Demek bütün bunlara amcan için katlandın?»

Sally gülümsedi. «Evet. Ama ne olur, benim yaptığımı gözünde büyütme. Ben soylu ve başkalarını düşünen biri değilim. Hiçbir zaman öyle olmadım. Bu yaştan sonra da değişecek değilim. Ama amcamın yeri başkadır. Üstelik, yapılacak tek doğru şey bu gibi geldiler. Bunları birisine anlatmam gerekiyordu... senden başka da içimi dökecek kimsem yok. Beni sevmediğini biliyorum. Bunun için seni kınamıyorum da. Ben bile, kendimi hiç sevdim mi acaba diye düşünüyorum. Biraz değiştim, belki de böylesi iyi oldu, kimbilir! Bunu ancak zaman gösterecek.»

Rosa'nın yüz çizgileri yumuşadı. «Evet, gerçekten değişmişsin. Daha alçakgönüllü, daha yumuşaksın şimdi. Seni görür görmez sezdim. Bambaşka olmuşsun. Görüşün bile farklı. Peki, Sally, şimdi ne yapacağız?»

«Dedim ya, amcamı buradan gitmeye ikna et. Yabancı ülkelerdeki doktorlara görünsün. Paranızı da götürün. Ne olursa olsun, para sizde kalacak. Vicdanımın sesini dinledim, bence en doğrusu bu. Tekrar villaya dönemerseniz bile, paranız olduğu sürece bu büyük bir yıkıntı yapmaz, öyle değil mi?»

«Yapmaz tabii. Burası bize yeter. Ama sen... Sally, sen yaşamını bizim için feda ettin.»

«Feda ettim denemez buna, olsa olsa biraz zedeledim. O da geçici bir süre için. Nasıl olsa ölmem bu yüzden...» Sally neşeli görünmeye çalışarak güldü. «İçimi dökmek

öyle iyi geldi ki, an-ılatamam. Ben de biraz daha şarap içeyim.»

Rosa, «Ben hemen telefon edeyim,» dedi. «Ama en iyisi, amcan uyurken ya da evde yokken et-mek. Londra'da pek çok arkadaşım var. Onlar-dan birinde kalabiliriz. En iyi doktorlara gide-biliriz. Ah, Sally, bize nasıl iyilik ettiğini bilemez-sin! Amcanı çok seviyorum. Bir yolunu bulaca-ğız... onu iyileştireceğiz.» Gözleri mutlulukla parlıyordu. «Buraya geldiğin zaman sana çok sert davrandım, beni bağışlayabilecek misin?»

Sally, «Tabii,» diyerek kadehini kaldırdı. «Şe-refe. Üstelik, o tavrına hayranlık duydum. Hak-ırsız da değildin. Pek sevinecek bir tarafım yoktu, öyle değil mi?» Bir an durdu. «Ömrüm boyunca şımarık, bencil biri oldum,» diye güldü. «Bir hafta önce bu kadarım bile söyleyemezdim. Kendi-mi kusursuz görürdüm.»

Rosa başını salladı. «Şimdi o kadar farklısın ki. Sanki başka biriyle konuşuyorum.» «Peki öyleyse. Sözü burada bırakalım. Ne za-man yola çıkacağınızı bana haber verirsin, ki ben de ona göre...» Sally'nin sesi titredi.

«Tabii.» Rosa'nın sesi sevecendi.

Sally saatine baktı. «Ben artık gideyim.» Yengesine söylemediği bir şey daha vardı. Talitha' dan söz etmemiştir. «Eski metresiyle Luke'un başı dertte,» dedi.

Rosa suratını buruşturdu. «Talitha Gervaise mi?»

«Beni öldürecekmiş.»

«Nee! Sally. . .»

«Aldırma, Rosa. Ben kanıksadım bile. Dün ge-ce telefon etti. Luke, onun ne dediğini tam ola-rak anlatmadı, ama yalnız dışarı çıkmamı iste-miyor. Ne gülünç, değil mi? Yani, Luke'un benim için kaygılanması demek istiyorum.»

«Hiç de gülünç değil.» Rosa'nın gözleri dehşet-le açıldı. «Peki, Luke bir şey yapamıyor mu?»

«Yani kadını hapse mi attırısın demek istiyor-sun? Sanmam. Üstelik, nasılsa çok sürmeyecek bu. Yakında gideceğim. Ondan sonra Luke tek-rar ona dönebilir.»

«Dikkatli ol. O kadından korkulur. Önemsemen gerek.»

«Olur, tabii dikkat ederim. Ama bilmiyorum, sanki bu işin dışmdaymışım gibi, öylesine kayıt-sızım ki, sanki...» Sally aradığı kelimeyi bula-madı.

«Sanki ne?»

«Bilmiyorum. Sanki bütün bunların benimle Jgisi yokmuş gibi. Ondan bana zarar gelmeyece-ğini kesinlikle biliyormuşum gibi bir sezgi var.»

Rosa kaygılıydı. «İnşallah haklı çıkarsın.»

«Ben telefon edeyim. Luke, eve döneceğim za-man telefon etmemi söyledi. John gelip alacak.»

Sally telefon ettikten sonra arabanın gelmesini beklemeye başladılar. Bu arada Alistair'in hastalığından söz ettiler. Az sonra kapı çalındı. Açtıkları zaman karşılarında John'u değil, Luke'u buldular.

Sally şaşırıldı. «Luke, sen ha!»

«Benim ya.. Merhaba Rosa. Nasılsın?»

«Çok iyiyim, Luke. Ben de Sally'yi çok iyi gör-düm. Bir şey içmez misin, buyur.»

«Şimdi olmaz. Belki bir başka sefere. Siz de bir iki gün içinde bize yemeğe gelirsiniz; değil mi?»

«Çok seviniriz.» Rosa gülümsedi.

«Öyleyse Sally ile haber iletirim. Hadi hoşça kal.»

Eve giderlerken, Sally, Luke'a neden kendisi-nin geldiğini sormadı. Artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.. Üstelik Rosa ile dertleştigi için içi de rahattı. Bahçeye

gince, Luke ona döndü.

«Sen in, ben arabayı garaja çekeyim.» Sally indi.

Luke tam garaja doğru gitmek üzereyken bir motor sesi duyuldu. Sally başını çevirince, kırmızı bir arabanın son hızla yaklaştığını gördü. 'Ne kadar hızlı sürüyor...' diye aklından geçirirken, az ilerden Luke arabadan atladı. «Sally, yana kaç, çabuk!» diye haykırdı. Sally motor gürültüsünden onun sözlerini tam olarak duymadı, sonra da işiştten geçiverdi bir anda.

Luke yıldırım hızıyla fırladı, Sally'yi merdivenlere doğru itti. O anda kırmızı araba Luke'u yere yıkarak evin köşesini kıvrılıp gözden kayboldu.

Her şeyin son derece ağır hareket ettiği bir karabasana benziyordu olup bitenler. Luke'un ağır ağır yere yıkılışı, arabanın gidişi. Sally kenardini zorlukla toplayıp Luke'un yanına gitti, başucuna çömeldi. Luke soluk alıyordu, ama yüzü ölü gibi beyazdı. Her yanı kan içindeydi. O sırada Vilma göründü... ve Sally bayılarak yere yığıldı.

Gözlerini açtığında kendisini oturma odasında—ki bir kanepenin üzerinde buldu. Vilma üzerine eğilmişti.

«İyi misin, canım?»

Sally, «Evet,» diyerek doğrulup oturmak istedi. «Luke... o nerede?» Sesi boğuklaştı, Vilma'nın koluna yapıştı.

«Şşş, doktor yanında, yukarda yatıyor.»

Sally, «Ben de gideyim,» diye ayağa kalktı. «Benim hayatımı kurtardı... o kurtardı...»

«Konuşma, canım. Neler olduğunu biliyoruz. Talitha seni ezmek için geldi. Seni öldürmek istiyordu... ama kendisi öldü.»

Bu büyük bir şok oldu. Sally, Vilma'ya tutunmasa düşecekti. «Artık seni rahatsız edemez. Tanrı onun günahlarını bağışlasın. O hızla uçurumdan uçtu. Az önce cesedini buldular.»

«Peki Luke, o nasıl... ağır mı?»

«Henüz bilmiyoruz. Ama güçlüdür, dayanıklıdır. Onu yukarı çıkarırken gözlerini açtı, bana seni sordu. Yani, seni merak edecek kadar iyi, canım. Seni karşısında görünce daha da iyi olacaktır.»

Ağır ağır merdivenleri çıkıp yatak odasına gittiler. Kapıda John duruyordu. Luke'un başında da bir doktorla hemşire vardı.

Doktor onlara döndü. «Mrs. Vilis? Lütfen gelin, kocanız sizin iyi olduğunuzu görsün. Belki o zaman, sakinleştirici bir iğne yapmamızı kabul eder.»

Sally karyolaya yaklaştı. Luke'un yüzü bembeyazdı. Baş ve yüzünün bir yanı sargılar içindeydi.

Sally usulca, «Bak, ben geldim, Luke,» dedi. «Hayatımı kurtardın.»

«iyi.» Luke'un ağızı belli belirsiz kıpırdadı. Sallıy onun gözlerindeki acıyı gördü.

«Artık uyuya—bilirim... Ne olur, yanımdan ayrılma.»

«Olur. Söz veriyorum, bir yere ayrılmam.»

Sally başıyla doktora işaret etti. Doktor iğneyi yaptıktan birkaç saniye sonra Luke daldı. Sally yatağın kenarına oturdu. Doktorlar, hemşireler gelip gidiyorlardı.

O gece yatak odasına konan küçük bir divan—da yattı. Odada bir hemşire de hazır bekliyordu. Doktor da bitişik odadaydı.

Ertesi sabah Sally banyo yaparken aynı şey—leri yine düşündü. Talitha ölmüştü, oysa Luke'un Sally ile evlenme nedenlerinden birisi oydu. Sally'nin burnunu sürtmüştü, evliliklerinin ikinci nedeni de buydu. Üçüncü nedeni ise, Sally'nin Luke'un sevdiği

kadına benzemesiydi. İşte buna katlanmak çok zordu. Ama Luke onun hayatını kurtardığı için, Sally başucundan ayrılmayacak, ona çok iyi bakacaktı. Banyodan odaya döndü.

Luke kaygıyla ona bakıyordu.

Sally, «Nasılsın?» diye sordu. Luke konuşmakta zorluk çekiyordu. Hemşire söze karıştı:

«Onu fazla konuşturmayın, Mrs. Vilis. İlacın etkisi henüz geçmedi. Sizin burada olduğunuzu bilmesi yeterli. İzninizle, ben kahvaltıya iniyorum.»

Sally, Luke'a doğru eğildi. «Zor geliyorsa, cevap verme. Ben sesimi çıkarmadan otururum.»

Luke'un sesi belli belirsiz duyuldu. «Böyle olmasını ben istemedim.»

Sally gülümsedi. «Biliyorum tabii. Arabada kim olduğunu fark etseydim, bütün bunlar olmazdı. Kenara çekilirdim, sen de yaralanmazdın.» Gözlerini yumdu. 'Aman Tanrım, Luke ölebilirdi, hem de beni kurtarmak için ölecekti,' diye düşündü.

Sonra karyolanın başucuna oturdu. Luke onu görmek için başını çevirmek isteyince soluğu daırdı. Sally uzandı, onun elini tuttu. «Merak etme, buradayım. Sen dinlenmene bak,» dedi. Luke'un parmakları Sally'nin elinin üzerine kapanırdı. Sally bir anda her şeyi anladı. Luke henüz ilacın etkisinden sıyrılmamıştı. Onu Laura zandıyordu. Az sonra Luke uykuya daldı. Sally'nin kolu uyuşmuştu, ama elini çekmiyordu. Onlar böyle el eleyken doktor odaya girdi.

«Kâhya kadın size yemek getiriyor. Nasıl olsa hastamız uyudu. Burada kalmanıza gerek yok.»

Sally usulca elini çekti. Luke içini çekti, ama uyanmadı. Sally, 'Herhalde Laura'yı düşünüyor,' diye düşünüyordu. 'Eğer çekeceğim cezaya bu da dahilse, buna da katlanacağım. Zor olacak, ama katlanacağım.'

«Teşekkür ederim, doktor bey. Röntgen sonucu belli oldu mu?»

«Evet, bir bacağı kırılmış. İki de kaburgası. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçiriyor. Ama çok güçlü ve iyi bakılıyor. Birkaç hafta içinde bir şeyi kalmayacaktır, inanın, Mrs. Vilis.»-

O sırada kapı açıldı, Vilma elinde bir tepsiyle girdi. «Şimdi bunları yiyeceksiniz. Güçlü olmanız gerek.»

Doktor da söze karıştı. «Evet. Kocanıza baka-bilmeniz için sizin de sağlıklı olmanız şart. Onun için, Vilma'nın dediğini yapın. Kocanızın size ihtiyacı var. Yanında olmanız iyileşmesini çabuklaştıracaktır. Ben gidip bir iki yere telefon edeyim.» Doktor çıktıktan sonra Sally düşünmeye başladı. Doktor, 'Kocanızın size ihtiyacı var,' demişti. Gerçeği bilse, bunu söyler miydi acaba? Gerçeği iadece Rosa biliyordu. Sally, onların olaydan haberi olup olmadığını merak edip Vilma'ya frrdu.

«Evet, efendim. Dün akşam John gidip haber erdi. Mrs. Herrick'le görüşmüş. Yengeniz çok üzölmüş. İlk fırsatta geleceğini, ama eğer istiyorsanız hemen telefon etmenizi söylemiş.»

«Olur, ararım. Ben de onları görmek istiyorum.» Sally'nin dudakları titremeye başladı. Önündeki tepsiyi itti.

Vilma telaşla yanına geldi. «Merak etmeyin, Mr. Vilis iyileşecek...»

«Biliyorum. Sorun o değil...» Sally ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Vilma'nın elini tuttu. «Ah, anlamıyorsun...»

"Anlamaz olur muyum! Sizin yerinizde bir başka kadın olsaydı, yorgan döşek

yatardı.»

Sally, 'Belki de kadın haklı, çok geçiriyorum,' diye düşündü. Ama yıkıntısının bir başka nedeni daha vardı ki, ondan ne Vilma'ya ne de Rosa'ya söz edebilirdi? 'Benden nefret eden bir adamı sevmiyorum,' diyemezdi ya.

Gülümsemeye çalıştı. «Merak etme, bir şeyim yok, Vilma. Hadi sen git. Ben kahvaltıda ederim.»

Sally giderek kendini toparladı. Vilma da bu duruma seviniyordu. «Artık daha iyisiniz,» dedi akşamüstü. «Sabahki halinizi görünce bayağı meraklandım. Hatta doktora bile söz ettim.»

«Onun için mi bana öyle bakıyordu dersin? Hemşire de, doktor da, Luke'un yanında bir saat fazla oturmama izin vermediler. Hemşireye karşı koyacak oldum, ama öyle kararlı bir tavır vardı ki, sesimi çıkaramadım.»

«Öyledir. Az ilerdeki adada bir hastane var, > oranın başhemşiresidir. Mr. Vilis'e çok iyi bakıyorlar.»

«Tahmin ediyorum. Hatta Luke şimdiden iyileşti sanırım. Çünkü az önce, ayağa kalkmasına izin vermiyor diye hemşireye bağırıp duruyordu. Ama sonunda kendisi pes etmek zorunda kaldı. Suratını astı, ama hemşire ne derse yapıyor.»

Vilma kıkır kıkır güldü. «Bakın göreceksiniz, bir iki güne kalmaz, ayağa kalkıp dolaşmaya başlar. Bacağının kırık olduğuna aldırılmaz.»

«Olamaz...»

«Yavrum, Luke için olmaz olmaz. Çelik gibi bir iradesi vardır.»

Sally, Vilma'nın gözlerinin içine baktı. Anlatıcı bakışlarla birbirlerini süzdüler.

«Sanırım, onun çelik gibi iradeli olduğunu biliyorum.»

«Tabii bilirsin. Senin kocan değil mi? Ama bahse girerim ki, beş yıl kadar önce geçirdiği uçak kazasından söz etmemiştir sana.»

«Hayır.» Sally'nin kalbine bir sızı saplandı. «Ne oldu o kazada?»

«Uçağı o kullanmıyordu. Uçak bir tepeye çarptı. Luke, uçağın dışına fırlamış. Ve yaralı olduğu halde uçağı kadar gidip, pilotu, bir kadınla bir de çocuğı kurtarmış. İki dakika sonra da uçak alev alıp patlamış.»

«Aman Tanrım! Ve hâlâ uçağı binebiliyor!»

«Kazadan hemen sonra bindi. Hemen binmezse, bir daha hiç binemeyeceğini söyledi. Hastane-den çıkar çıkmaz soluğı havaalanında aldı. Hemşire Andrews ile o zamandan dostturlar. Hemşire onun ne kadar inatçı olduğunu bilir, Luke da hemşirenin gönlünü ne kadar yapabileceğini, ne ödün koparacağını iyi bilir.»

«Yani... hemşire o zaman da ona baktı mı demek istiyorsun?»

«Evet. Hiç Luke kadar kötü bir hasta görmediğini söyler durur. Ama dün doktor çağırır çağırılmaz koşarak geldi.»

Sally güldü. «Kötü hasta ha? Hemşirenin ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Luke gibi bir hastaya bakmak zor iş olsa gerek.» İçinde büyük bir ferahlık vardı.

'Hayatımı kurtardı. Ama benden önce başkalarının hayatını da kurtarmış. O zaman da yaralanmış. Demek ben gidersem, çok kötü bir şey yapmış olmayacağım.' Artık yukarıya, yatak odasına çıkması gerekiyordu. Vilma'ya, «Ben yukarı gidiyorum,» dedi. «Ona kitap okusam hoşuna gider mi dersin?»

Vilma'nın yüzü güldü. «Gitmez olur mu hiç! Kitaplığı gördünüz mü? Mr. Vilis'in çok kitabı vardır. Hepsini hatmetmiştir.»

«Öyleyse kendisine sorayım. Sonra da amcamla yengeme telefon edip buraya çağırırım.»

Sally yatak odasına girdiği anda, hemşire ile Luke tartışıyorlardı. Hemşire Andrews,

saygılı, ama kararlı bir sesle, «Hayır, Mr. Vilis, buna izin veremem,» diyordu. Sally'nin girdiğini duyunca, ona döndü. «Mrs. Vilis, kocanıza henüz telefon edebilecek kadar iyileşmediğini anlatır mısınız lütfen?»

Sally yatağa yaklaştı. «İstediyin yere ben telefon ederim,» dedi. «Kimi aramak istiyorsun?»

Luke ona baktı. Bir an için odada yalnızlarmış gibi oldu. Bütün olup bitenler o bakışta gizliydi sanki. Sally, Luke'un gözlerinde kişiliğinin gücünü, yılmazlığını, katılığına gördü.

«Sen telefon edemezsin. Benim ne söyleyeceğimi sen nereden bileceksin ki?»

«Sen söylersin, ben de telefonda aktarırım.» Sonra hemşireye döndü. «Vilma sizin yemeğinizi hazırladı. Ben kocamın yanında kalırım, bu telefon konusunda da onu ikna ederim sanıyorum.»

Hemşire Andrews, «Peki, onu size emanet ediyorum,» diye gülümsedi. «Zaten iyileşiyor demek–tir, baksanıza, benimle tartışmaya başladı bile. Bu iyiye işaret.» Sonra Luke'a baktı. «Hiç sizin gibi hasta görmedim.»

Luke da, «Ben de senin gibi hemşire görmedim. Ödeştik sayılır,» diye karşılık verdi. Sally, «Kime telefon etmemi ve ne söylememi istiyorsan, söyle. Telefonda sonra da istersen sana kitap okurum,» dedi.

Luke bir an cevap vermedi. Sonra, «Peki,» de–di. «Bir kalem kâğıt al da not et.»

Sally, pencerenin önündeki masadan kâğıt ka–lem aldı. «Evet, ben hazırım.»

Luke, «Sen de o lanet suratlı hemşire kadar buyurgansın,» diye söylendi.

«Öyle mi? Bir daha yapmam. Yazdıracak im–an, yoksa önce diskur mu geçeceksin?» diye gülmeyerek bitirdi sözünü.

Luke da hafifçe gülümsedi. «Pekâlâ. Birinci nu–mara...» diye başladı ve öyle hızla numaralar ve adlar sıralamaya başladı ki, Sally yazmakta güç–lük çeker oldu. Luke listeyi tamamladığı zaman, «Hepsine, yarın kendilerini saat ikide beklediğimi söylersin,» dedi.

«Ama önce doktora ve hemşireye danışsak daha iyi olur...»

»Bırak onları. Ben gelecekler diyorsam, gele–cekler. Çocuk değilim. Burası benim evim, ben de bu evin efendisiyim.»

«Ama şu anda hastasın, yaralısın. Doktorla hemşire uygun görürse, ziyaretçi kabul edebilir–im...»

Luke onun koluna yapıştı. «Dinle, Sally, eğer konuşmamı uygun görmezlerse, o zaman benim yerime sen konuşursun. Yürütülmesi gereken bir işim var... daha doğrusu, birkaç işim var. Burada günlerce elimi kolumu bağlayıp yatacak değilim ya. Anlatabildim mi?»

«Her zamanki gibi. Peki, sen onlarla konuşamazsan ben konuşurum. Ne söylersen onu yaparım. Şimdi hoşnut musun bari?»

«Evet.» Luke'un konuşmaktan yorulduğu belliydi. Yüzünün rengi solmuştu. Gözleri çakmak çakmaktı. Sally ona karşı büyük bir sevgi ve açığa duydu. Yavaşça uzanıp elini tuttu.

«Sana nasıl yardımcı olabilirim, seve seve yaparım. Ne de olsa, benim yüzümden yatağa hapsoldün.» Sally'nin gözleri doldu. Ama bu kez gözyaşlarını gizlemeye gerek görmedi. «Özür di–lerim, Luke. Bir daha hiç bağırılmayacağını sana. Hemşire gelir gelmez, gider telefonları ederim.» Luke onun önce yüzüne, sonra eline baktı. Bir–den yüzündeki anlatım değişti. Sally kaygıyla, «Bir yerin mi ağrıyor?» diye sordu.

«Hayır.» Luke'un sesi fısıltı halinde çıkıyordu. «Ağrı değil. Şey... hayır, hiçbir şey

değil.»

Sally için çekti. Bir an Luke'un yumuşak ve sevecen bakisini yakalamıştı. Ama bir an sonra kaybolmuştu bu. «Sen kimildamadan yat. Hangi kitabı okumamı istersin?» |

Luke, «Seçme hakkım var mı?» diye gülümsedi.

«Tabii.Emrinize amadeyim.» Sally neşeyle güldü.

«Kitaplıkta bulursun...Wilma sana gösterir. Neil Munro'nun kısa öyküleri... onlara bayılırım.

“Be tuhaf! Ben de öyle. Severe okuyacağım! Sen şimdi dinlen. Ben de telefon edeyim.”

Luke onun elini avcuna aldı, hafifçe sıkarak “Sağol” dedi. Bu kadarı yeterdi Sally'ye, yeterde artardı bile!...

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 20, 2007, 05:50:47 ÖS

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün saat ikide olacaklar için hiçbir şey Sally'yi hazırlıklı hale getiremezdi.

Luke'un adı-nı verdiği kişilere tek tek telefon etmişti, Bu ki-şiler dünyanın dört yanına dağılmışlardı. Sally' nin adını duymadığı yerlerde oturanlar bile var-dı.

Kimisi Londra'da, kimisi Toronto'da, kimi Sydney'de, kimi Rio de Janeiro'daydı.

Telefon ettiği on beş kişi de saat ikide geleceklerini söy-lemişlerdi.

Sonra Sally, Alistair amcasıyla Rosa yengesi-ne de telefon etmişti. Onlar da akşam gelmişler-di. Rosa'da büyük bir değişiklik vardı. Sıcak, içten bir dost havasına bürünmüştü.

Onlar gittikten sonra, Sally, Luke'a kitap oku-maya başladı. Ama hikâyeler ikisini de kahka-haya boğunca, Sally, Luke gülerken sarsılıp ya-ralarına zarar vermesin diye okumaktan vazgeçti

«Artık okumayacağım. Sana bir şey olursa, hemşire Andrews yakamı bırakmaz benim.»

«Canı cehenneme hemşirenin. Sen okumana bak.»

«Olmaz. Başka zaman okurum.» Sally onun karşısında böyle direnebildiği için kendisine şaşırıyordu. «İyileştiğin zaman okurum. Üstelik ya-rının gelecek olanlara ne söyleyeceğimi de anlat-madın daha...»

«Topunun canı cehenneme! Neyse, hadi dedi-ğin gibi olsun. Kalem kâğıt al da gel.»

Sonra Sally'ye ertesi gün adamlarla ne konuşacağını anlattı.

Sally pencerenin önünde bekliyordu. Luke saat ikide demmişti. İkiye çeyrek vardı.

Vilma boşbo-ğazlık edip, hemşireyle doktorun yanında, gelen-lerin hepsini evde mi ağırlayacaklarını Luke'a sorunca, hemşire Luke'u bir güzel payladı. Sally hemen odadan çıktı. Az sonra döndüğünde orta-lık yatışmıştı ve anlaşılın, savaşı Luke kazan-mıştı. Üstelik bütün yük Sally'nin omuzlarına binecekti. Sally yatak odasının penceresinden bakarken, içinde büyük bir gücün kabardığını duydu. Belirli bir amaca sahip olmaktan geliyor-du bu güç. Luke'un imparatorluğunun birer par-çası olan on beş iş adamıyla cebelleşmek zorun-da kalacaktı. Büyük bir olaslıkla, bu adamlar, bir kadından emir almayı kendilerine yediremeyeceklerdi. Bunu düşününce kendi kendine gü-lümsedi. Luke hemen sordu: «Neye gülüyorsun?»

Sally kendini toparladı. Ona döndü. «Gülmü-yorum, gülümsüyorum. Onlara emir verdiğim zaman ne tepki göstereceklerini merak ediyorum.»

«Kaygılı mısın?»

«Hayır.»

«Yanıma gel.»

Sally yatağa yaklaştı. «Evet? Ne istiyorsun? Neredeyse gelirler.» Solgun yüzüyle yatan Luke'a baktı ve yüreğini dol-duran sevgi öylesine su yüzüne çıktı ki, Sally bu sevginin bakışlarından okunmasından korktu.

«Sadece sana sağol demek istedim.» .

«Daha bir şey yapmadım ki.»

«Ama yapacaksın. Her şeyi mükemmel idare edeceksin.»

Sally başını salladı. «Bunu biliyorum.»

Luke' un yüzü, bir gülümseyişle aydınlandı. Şaşırılmış gibi, «Pek çok yönden bana benziyorsun sen,» dedi.

«Hayır. Sana hiç benzemiyorum.» Birkaç sani-ye için odayı dolduran o yumuşacık, sevgi dolu hava, birden dağıldı. Sally hafifçe geri çekildi. Luke'la daha fazla konuşmak istemiyor, kendi tepkisine şaşırıyordu. Luke da bir şeyler sezinle-miş gibi dikkatle ona baktı ve gözleri arada bir olduğu gibi soğuklaştı, donuklaştı.

«Evet, belki de benzemiyorsun. Demin söyledi-ğim aptalca, bir sözdü. Bu uyku ilaçları beni bu hale getirdi herhalde.»

Sally içini çekti. «Evet. Şimdi dinlensen iyi olur. Ben aşağı inip, gelenleri karşılayayım. Vılra yemek odasını toplantı salonu haline getir-di. Görersen bayılırsın. Masada kâğıtlar var. Ko-nuşulanları banda almak için teyp hazır. Johnia söylediğin gibi buzlu suyu hazırladı.»

Sally'nin sesi kendi kulağına bile son derece etkili ve etkin geliyordu. Ve bu sesi sonuna kadar koru-

maya kararlıydı, «Eğer vereceğin bir talimat yoksa, ben hemşireyi senin yanma yollayıp aşa-ğı ineyim.»

«Bir tek Şey söyleyeceğim. Şansın açık olsun.»

Sally gülümsedi. «Buna ihtiyacım olacağını mı sanıyorsun? Onlardan çekinmiyorum. Unutma, ben Mrs. Vilis'im. Senin karınım.» Sonra kapıya yürüdü. Önce üç kişi geldi. Onlardan hemen sonra aorı kişi daha geldi. Bahçede otomobil gürültüleri, ayak sesleri vardı. Sally, bir yandan gelenleri ye-mek odasına alıyor, bir yandan da Luke'un işle-ri ne kadar güzel yönettiğine, bu kadar adamı bu kadar kısa süre içinde tek sözle hasıl toplaya-bildiğine şaşılıyordu.

Katı görünüşlü, soğuk bakışlı yedi adama gü-lümsedi. Yavaş sesle, «Buyrun, oturun beyler,» dedi.

«Kâhya şimdi içecek bir şeyler getirecek... şurada da buzlu su var Ötekiler gelinceye kadar konunun ayrıntılarına girmeyeceğim, ama koca-mın adına sizlere hoş geldiniz demek isterim.»

Adamlardan biri, «Siz Mfs. Vilis misiniz?» di-ye, sordu.

«Evet.»

«Ben Hank Martin; New York bürosundan ge-liyorum. Sizi tanıdığımı sevindim.»

İnce uzun bir adam olan Martin, ötekilerden daha dostça bir tavır içinde görünüyordu. Ötekiler de sırayla kendilerini tanıttılar. El sıkışıldı. O sırada Vilma tekerlekli arabayla içkileri getirdi. Birkaç daki-ka havadan sudan konuşular. Adamlardan bir kaçı birbirini önceden-tanıyordu. Ötekiler de gel-dikçe, Sally onların yüzlerini ve adlarını belle-ğine yerleştirmeye başladı.

Hepsi gelip yerlerini aldıkları zaman, Sally de ömrünü bu tür toplantılarda geçirmeye alışık bi-rinin kayıtsız tavrıyla masanın başındaki san-dalyeye oturdu.

Teybi çalıştırdı ve Luke'un ken-disine öğrettiği sözleri söylemeye başladı.

«Beyler,» dedi. «Bugün burada kocam Luke Vilis'in yerine bulunuyorum. Telefonda

anlattığım gibi, kendisi birkaç gün önce ufak bir kaza geçirdi. Yarası ağır değil, kısa bir süre sonra ayağa kalkıp işlerinin başına geçebilecek...»

Sally durdu, odadakilere tek tek baktı. Hiç kimse kimildamıyordu. Hepsi büyük bir dikkatle onu dinliyorlardı. Sally bir an paniğe kapılacak gibi oldu, içini çekti. Burada ne işi vardı? Nasıl böyle oturmuş, ona buna emir veriyordu? Bu panik duygusunu atlattı. Gülümseyerek sözünü sürdürdü.

«Kocam kazadan sonra düşündü ve kısa bir süre de olsa işlerinin başından ayrılmak zorunda kalabileceğini gördü. Ve bu arada işlerin akşamaması gerektiğine karar verdi, işte sizleri de bu nedenle çağırdı.» Sözlerinin gerekli etkiyi yapması için sustu, bekledi. Odada çıt çıkmıyordu. Sally bir an adamların soluk bile almadığını düşündü. Luke, kendisi yokken yönetimi eline alabilecek ve almaya gönüllü bir ikinci kişi atamaya karar verdi.»

Bir anda herkes bir ağızdan konuşmaya başlayınca, gürültüden geçilmez oldu. Sally son derece sakin oturuyordu. Luke onu önceden uyarmıştı; neler olacağını kestirmiş ve karısına hiç istifini bozmadan oturmasını söylemişti. Sally de öyle yapıyordu. Sadece oradakilerden birine dik kat etmesini, adamın davranışını gözlemlemesini ve kendisine söylemesini istemişti. Sally gözüne bu adamdan ayırmıyordu. Craig Lamont adındaki bu adam, Luke'un Güney Fransa'daki işlerini yönetiyordu. Uzun boylu, kır saçlı, güçlü bir adam olan Lamont, odadakiler içinde konuşmaya hiç karışmayan tek kişiydi. Sakin sakin oturuyordu. Bir an Sally ile göz göze geldiler. Lamont hafifçe gülümsedi. O zaman Sally, Luke'un neden bu adamdan gözünü ayırmamasını istediğini anladı. Luke'un kafasından kimi geçirdiğini anladı ve bu adamın o iş için uygun olduğunu da kestirdi. Sally ağır ağır yerinden kalktı.

«Bir dakikanızı rica edeceğim, beyler,» deyince herkes sustu.

«Mr. Lamont, kocam sizinle biraz görüşmek istiyor. Benimle gelir misiniz lütfen?»

Lamont ayağa kalktı. «Olur, efendim, geleyim.» Onlar dışarı çıkınca, odadakiler yine bir ağızdan konuşmaya başladı.

Lamont, «Çok iyi idare ettiniz, hanımefendi,» dedi.

Sally birden tökezledi. Eğer Lamont tutmasa düşecekti. Lamont kaygıyla, «İyi misiniz hanımefendi?» diye sordu.

«Çok iyiyim. O gürültü var ya... gerçi Luke böyle olacağını söylemişti... ama,»

«Siz bir bomba patlattınız. Hepsi bu. Birazdan yatışır. Ne taraftan gidiyoruz, Mrs. Vilis?»

Sally onu yatak odasına çıkardı. «Mr. Lamont geldi. Luke,» dedi. «Sen haklıymışsın.»

İki adam el sıkıştılar. Hemşire Andrews hemen atıldı. «Hastamızı yormayın sakın.» Craig elini yüreğine götürerek gülümsedi. «Söz veriyorum, onu yoracak hiçbir şey yapmam, efendim!» Hemşire Andrews, bu tatlı gülümseme karşısında yelkenleri suya indirdi.

Luke, «Neden Sally ile birlikte bir şeyler içmiyorsunuz?» diye hemşireye döndü.

«Bırakın, aşağıdakiler patırtılarını sürdürsünler. Sally, senin görevin şimdilik bitti.

Aşağı inince Craig oturumu yönetir... öyle mi Craig?»

Craig, «Tamam, Luke,» diye güldü. Sally ile hemşire Andrews tek kelime söylemeden odadan çıktılar.

Luke arkalarından, «Zili çalıp sizi çağırırım,» diye seslendi. Sally ile hemşire doğru mutfağa, Vilma'nın yanına indiler.

Üç kadın oturmuş çay içerlerken zil çaldı. Sal-ly çayını aceleyle bitirerek, «Beni çağırıyor,» de-di.

Hemşire Andrews da ayağa kalktı. «Ben de ge-leyim. Sağol, Vilma.»

Vilma güleç bir tavırla, «Afiyet olsun,» dedi. -Aman, şu gürültüye bakın. Onlara biraz daha içki götürsem mi acaba?»

«Ben aşağı inmeden önce mi? Evet, fena olmaz, hepsinin içkiye ihtiyacı var sanırım. Sağol Vil-ma.»

Yukarı çıktılar. Craig onları görünce ayağa kalktı.

Luke, «Tamam, Sally, Craig'i aşağı götürebilirsin,» dedi. «Onun benim yerime işleri yönetece-ğini söyle, sonra kenara çekil, Craig toplantıyı yürütür. Sen de istersen kalıp dinleyebilirsin. Nasıl istersen. Ama önce teybe yeni bir bant tak, sonuçlananların hepsini bilmek istiyorum.»

«Olur, Luke, hazır mısınız, Mr. Lamont?»

«Hazırım, hanımefendi.» Craig, Luke'a döndü. "Yüzünüzü kara çıkarmam.»

«Biliyorum. Eskiden de biliyordum... ama bu-nu açıklamak içiri herkesin bir arada olmasını istiyordum. Sonra yukarı gelip toplantıyı ayırın-tılarıyla anlat bana.»

«Olur. Buyrun gidelim, Mrs. Vilis.» Craig ka-rıyı açtı, Sally'ye yol verdi. Aşağı indiler.

Craig yemek odasının kapısını açarken, içerdekiler hemen sustular. Sally başını dik tutarak girdi.

«Beyler,» dedi. «Kocamla Mr. Lamont gö rüştüler. Şimdi Mr. Lamont'un sizlere söyleyecek-leri var.. Mr. Lamont, lütfen benim yerime oturur musunuz?»

Craig, «Teşekkür ederim, Mrs. Vilis,» diyerek masanın başına geçti. Herkes gözünü ona dik-miştı.

Sally, teybe yeni bir bant taktı.

«Ben izninizle gidiyorum. Hepinize teşekkür ederim. Vilma yeni içki getirdi, lütfen buyrun.» Sally kapıya yürüdü, Craig Lamont hemen kapıyı açtı. Sally başıyla selam vererek odadan çıktı. Kapı kapandıktan bir an sonra Lamont'un şöyle dediğini duydu: «Beyler, Mr. Vilis beni ikin-ci müdür olarak atadı.. Sanırım bu konuda hep-i-nizin söyleyecekleri vardır... mümkün olduğu ka-dar sessizce halledelim bu işi. Herkese sırayla soracağım, hepiniz kişisel görüşünüzü açıklayın. Evet, önce sen başla Bob...»

Sally kapının önünden uzaklaştı. Titriyor ve, nedenini kestiremiyordu. Teyp bantını sıkı sıkı tutarak Luke'un yanına çıktı.

Luke, onun anlattıklarını dikkatle dinledikten sonra, birkaç kişi hakkındaki izlenimini sordu. Sally bir yandan anlatırken, bir yandan da düş görüyormuş gibi oluyordu. Kendisi bütün bun-ların içinde değil de, sadece bir dış gözlemciymiş gibiydi. Hatta Luke bile gerçek değilmiş gibi gö-rünüyordu. Giderek Luke'un sesi uzaklaştı, oda kararmaya başladı...

«Sally!» Luke'un sesi onu kendisine getirdi. «Neyin var? Bembeyaz oldun.»

«Şey...» Sally konuşamıyordu. Oda dönüyor-du. Her şey bir bulutun arkasına girmiş gibiydi. Bayılmadan önce, son olarak hemşire Andrews' un sesini hayal meyal duydu .

«Tamam yavrum, rahat bırak kendini...»

Kendine geldiğinde yatakta yatıyordu. Hemşi-re üzerine eğilmişti. Sally'ye gülümsedi.

«Bugün yeterince yorulduunuz. Artık yatacak-sınız, Mrs. Vilis.»

«Neredeyim?»

«Kocanızın yanındaki odadasınız. Burada ka-lacaksınız.»

Sally, «Ama...» diye söze başladı.

«Aması maması yok. Burada benim sözüm ge-çer. Oturup, toplantı yönetecek haliniz yok sizin. Bundan sonra ne olacağını kim bilir?»

Sally hafifçe gülümsedi. «Bir şeyim kalmaz...»

«Evet, yarma bir şeyiniz kalmaz. Ama o za-mana kadar burada yatıp benim sözümü dinle-yeceksiniz. Hadi, şimdi bunları yutun.» Hemşire-nin elinde iki hap vardı.

Sally onunla başa çıka-mayacağını anlayınca, itiraz etmeden ilaçları iç-ti. «Şimdi bir güzel uyuyacaksınız. Sabahleyin kalktığınızda da bir şeyiniz kalmayacak. Ben sık sık yoklarım sizi... zaten Mr. Vilis zorla gönde-, rir beni buraya.»

Oda yavaş yavaş belirsizleşti. Lüke iyileşecek-ti, Craig işleri yönetecekti, Luke'üh kendisini me-rak etmesi tuhaftı doğrusu... Bunları düşünür-ken uyudu, uyudu, uyudu.

Sabaha karşı uyandı. Kimseyi uyandırmamak için yalınayak aşağı mutfağa indi. Ekmeğe yağ sürdü, bir bardak da süt aldı; oturup kahvaltı etmeye başladı. Rosa'yi görmesi gerekiyordu. Bel-ki çok geçmeden buradan gidecekti. Eğer Craig Lamont burada kalıp işlerin yönetimini üstlenir-se, Sally, Luke ayağa kalkmadan önce de gide-bilirdi. Eğer kendine saygısını yitirmemek istiyorsa, iş işten geçmeden gitmeliydi. Çünkü Luke' un sürekli düşündüğü, sevdiği insan kendisi de-ğil, Laura'ydı.

'İkinci kişi olmayı kabullenemem. Bir hayalet-le de başa çıkamam,' diye düşünüyordu. Talitha olsa, kolaydı. Onunla baş edebilirdi, ama artık o da yoktu.

Oturup pencereden baktı. Baş ağrıyordu. 'Bu-gün amcamlara telefon eder, ne zaman gidecek-lerini öğrenirim. Ona göre ben de ne zaman gideceğime karar veririm,' diye düşündü. Bir sü-re sonra yaşantısı normal akışına girer, her şey. unutulurdu. Ne var ki, Sally bunu düşünürken bile "böyle olmayacağını biliyordu. Her şeyden önce kendisi değişmişti. Bu değişiklik sadece ev-lenmiş olmaktan gelmiyordu. Şimdiye kadar ne sığ bir yaşantı sürmüş olduğunu ve bunun ke-sinlikle sona erdiğini biliyordu artık.

Bundan sonra ne olursa olsun, eskisi gibi o parti senin, bu parti benim dolaşmayacak, bir giydiğini bir daha giymemek şımarıklığını yaşa-mayacaktı. «Demek buradasınız, ödümü kopardınız!» Hemşire Andrews böyle, diyerek mutfağa girdi. «Neden bana seslenmediniz? Sizi aradığımı du-yunca, Mr. Vilis meraktan deliye döndü...»

Sally, «Kimseyi uyandırmak istemedim,» dedi. «Ama uyandırdınız. Eğer beni işten atmasını istemiyorsanız, hemen gidip kocanıza görünün. Geceyi çok kötü geçirdi. Ateşi çıktı. Ama ben ona söylemiştim...»

Sally gözlerini iri iri açarak, «Şimdi iyi mi? Bir şeyi yok ya?» dedi.

«İyi... daha doğrusu, sizi görünce iyi olacak. Gelin hadi, Mrs. Vilis. Ben Vilma'ya söylerim. Kahvaltınızı yukarı getirir.»

Demek Luke merak etmişti?. Demek Luke onun için kaygılanmıştı ha? Belki de gece ateşi çıktı-ğı için, Sally'yi bir başkasıyla karıştırmıştı. Sally, bunun kim olduğunu da biliyordu pekâlâ. Aya-ğa kalktı. .

«Peki, hadi çıkalım. İyiyim artık.»

«Tabii, yavrum. Deliksiz uyudunuz. Hatta Mr. Vilis'e kitap okumanıza bile izin verebilirim.»

Yukarı çıktılar. Luke onlan bekliyordu. Sally tek başına odaya girince, Luke

doğrulmaya dav-randı. «Hangi cehennemdeydin?» diye sordu.

«Bir bardak süt içmek için aşağı inmiştim. Ne-den sordun?»

«Yataktan çıkmaman gerekiyordu.»

«Ben de çıkmadım zaten. Belki ben gerçekten sana benziyorum, hiç değilse hemşirenin dedik-lerini yapmamak açısından.»

«Lanet olsun bu yatağa. Bugün kalkıyorum!»

Sally, «Kalkamazsın...» diye başladı.

«Gör bak.»

«Nasıl yürüyeceksin? Bir bacağın alçıda...»

"Tekerekli sandalye diye bir şeyin varlığını duymadın mı hiç?" Sally, onun solgun yüzünde bile kararlı bir anlatım olduğunu görünce sesi-ni çıkarmadı. Yatağın yanına diz çöktü.

«Buna kalkışmamalısın. Henüz ayağa kalkacak durumda değilsin...»

«Denemek ilginç olur.»

«Sana kitap okurum...»

«Peki, sonra ne olacak? Burada yatıp, neler olduğunu mu düşüneceğim? Bu bana göre değil, Sally. Ben elimi kolumu bağlayıp bekleyemem. Doktorla hemşire ne derse desin, birazdan kal-kacağım.» Sally'nin elini tuttu. «Çok basit.

Kal-kabileceğimi söyledim mi, bunu başaracak gücü bulurum.»

Sally, kocasının parmaklarındaki gücü duydu. O da Luke'un elini kuvvetle sıktı.

«Pekâlâ. Ben sana yardım ederim,» diye içini çekti.

«Yardım mı? Nasıl yardım edeceksin?»

«Nasıl olursa. Tekerekli koltuğu iterim. Otu-rup kalkmana yardımcı olurum. Sen rahat ede-sin diye, toplantıda yanında bulunurum...»

«Neden?»

Bu soru Sally'yi şaşırttı. Eğer, 'Seni sevdiğim için,' diye cevap verecek olsa, Luke belki de gülmekten katılırdı.

«Çok kararlısın da ondan. Başka neden ola-cak?»

Luke bu cevaptan tatmin olmamıştı, bakışın-dan belliydi. Sally'nin kafasından geçenleri anla-mak istercesine dikkatle süzdü. Sally konuyu de-ğiştirmek istedi.

«Tekerekli koltuğu aşağı nasıl indireceğiz?» diye sordu. «Gerçi benim gücüm kuvvetim yerinde, ama koltuğu taşıyacak kadar değil...»

«Asansör var, bilmiyor muydun? Ben de evi gezip dolaştın sanıyordum.»

«Ya, sahi. Unutmuşum. Peki, koltuk nerede?»

«Kahvaltıdan sonra John getirir. Ben kararı-mı verdim mi, zaman yitirmem.»

«Biliyorum.» Sally bunu fısıltı halinde söyledi. Sonra bir sessizlik oldu ve Sally'nin sözleri oda-da yankılanır gibi geldi: 'Biliyorum, biliyorum.' Luke bir şey söylemek üzere ağzını açtığı sırada doktor içeri girdi. Sally, kocasının ne söyleyece-ğini öğrenemedi.

Doktor ropdöşambrını giymişti. Belli ki, hem-şire Andrews çağırmıştı onu. Luke'u yataktan doğrulmuş görünce, «Mr. Vilis, ne yapıyorsu-nuz?» diye haykırdı.

«Kendimi alıştırıyorum. Bugün ayağa kalkaca-ğım da...»

«Bunu kesinlikle yasaklıyorum.»

Luke, «Evet,», diye onun sözünü kesti. «Yasaklamasanız, doktorluğunuza gölge düşürsünüz. Ama siz beni tanıyorsunuz daha.»

Doktor Rossi, yardım istercesine Sally'ye baktı. «Tanımaz olur muyum, Mr. Vilis. Hem de çok iyi tanıyorum. Hemşire Andrews'a bugün izin verdim. Şimdi telefon edip bir başka hemşire ça-ğıracağım. Sizi kontrol etmek için en az iki üç kişi gerek.

Unutmayın ki, sizden ben sorumlu–yum. Daha birkaç gün yataktan çıkamazsınız.» Luke, «Bahse girer misiniz?» diye güldü.

Doktor dudaklarını ısırıldı. «Ben kumar oyna–mam.»

«Ama bu kumarda kaybetmeyeceksiniz. Ayağa kalkar da bir şey olmazsam, o zaman siz bana bir şişe şarap alırsınız. Yok, eğer kötüleşirsem, ben size bin dolar veririm... ve iyileşinceye ka–dar da sözünüzden çıkmam. Tamam mı?» Luke muzip bir tavırla gülüyordu.

Doktor kendi kendisiyle çekişiyordu. Sonunda, «Ömrümde sizin kadar inatçı hasta görmedim,» dedi. «Bunu da raporuma geçireceğim.»

«Peki, doktor. Bahse giriyor muyuz?»

«Bana seçim hakkı bırakmadınız ki. Sizi ancak uyku Tacı vererek yatakta tutabilirim. Üstelik ne kadar çabuk iyileşirseniz o kadar iyi. Ama gö–züm hep üstünüzde olacak. Eğer biraz yoruldu–ğunuzu sezersem, hemen yatacaksınız.» «Tamam, anlaştık.»

Doktor Rossi başını salladı. «Şimdi nabzınızı ve tansiyonunuzu kontrol edeyim. Mrs. Vilis, bi–ze izin verir misiniz lütfen?»

Sally, «Tabii. Ben de zaten duş yapacaktım,» diyerek odadan çıktı.

Sally serin suyun altında duş yaparken Luke'u düşünüyordu. Doktor odaya girmeseydi, Luke ne diyecekti acaba? Sally onun çok önemli bir şey söyleyeceğini seziyordu, ama artık bu sözler bir daha hiç söylenmeyecekti.

Güneş panl parüdü. Luke ile Sally bir ağacın gölgesinde oturuyorlardı. Luke tekerlekli koltuk–taydı. Sally onun yanındaki banka oturmuştu. Craig Lamont da Sally'nin yanında oturuyordu.

Craig bir puro çıkardı: «İçer misin, Luke?» di–ye sordu. «İzin verir misiniz, Mrs. Vilis?»

Sally, «Tabii, buyrun,» diye gülümsedi. «Baş–başa konuşmak isterseniz, ben gideyim. Öteki ko–nuklarla ilgileneyim bari.»

Luke atıldı. «Onlar kendi kendilerini idare ederler. Havuzda yüzüyorlar, değil mi, Craig?»

«Bir kısmı yüzüyor. Bir kısmı da bana bakıp, diş gıcırdatıyor.» diyerek güldü Craig.

«Ama her şey yolunda. Hepsi de, iki numaralı patron fik–rini benimsediler gibi...»

Sally sesini çıkarmadan oturuyordu. İki erkek konuşurken, o da kendi düşüncelerine daldı. Lu–ke dediğini yapmıştı. Yüzündeki sargılar açılmış–tı. Sadece başında ufak bir plaster vardı. Çevresindeki saçlar tıraş edilmişti. Çok geçmeden saçı yemden uzayacaktı. Yanağmdaki yara izinin de zamanla kapanacağını doktor söylemişti. Gözün–de güneş gözlüğü vardı. Doktor bunları takma–sı için ısrar ötmüştü.

Yeni hemşire gelmişti. Andrevvs'dan biraz da–ha genç, ama onun kadar sert bir kadın olan bu hemşire de, önce Luke'un yataktan çıkmasına itiraz etmiş, ama sonunda boynunu büküp ka–bullenmek zorunda kalmıştı. Sally, 'Luke istedi–ği zaman insanın gönlünü yapmasını ne güzel biliyor,' diye düşünerek gülümsedi. Onu ilk gör–düğü zaman, iriyan, güçlü ve ürkütücü oldu–nu düşünmüştü. Luke yaralı olduğu halde, bu üç niteliği de koruyordu. Sally, onun neden ürkü–tücü olduğunu biliyordu artık. 'Benim için teh–likeli,' diyordu. 'Benim için, yüreğim için, varlı–ğım için bir tehlike bu adam. Çünkü bana aşkı öğretti. Kimseye duyamayacağımı sandığım bir sevgiyi tattırdı. Ama bunu hiçbir zaman bilmeyeceki hiç öğrenemeyecek.

Şally gözlerini kırptırdı. Luke'a baktı.

«Ne dedin?» diye sordu.

«Dinlemiyor muydun?»

«Hayır,» diye açık yüreklilikle cevap verdi. «Siz işlerden söz etmeye başlayınca, ben de kendi düşüncelerime dalıyorum.»

«Bize içki getirir misin dedim. Ne olursa fark etmez. İçki içmeme izin vermezler. Soğuk bir şey olsun. Biraz serinleriz. Sen ne içersin, Craig?»

«Benim için de fark etmez. Serinletici bir şey olsun, yeter.»

Sally kalktı. «Hemen getiririm,» diyerek yürüdü. Ama Craig'in Luke'a söylediklerini de duydu bu arada.

«Karın, hayatımda gördüğüm en hoş Kadın.» Sally durursa, konuşmaları duyduğu anlaşılacaktı. Onun için yürümeye devam etti. Ama Luke'un cevabını çok merak ediyordu. Hoş, belki de hiç cevap vermezdi.

Mutfaka gitti. Vilma, adalı iki kız çağırmişti. Hep birlikte yemek hazırlıyorlardı. Sally'yi görürnce, «Ben de şimdi size geliyordum,» dedi Vilma. «Yengeniz aradı. Hemen telefon etmenizi ' söyledi.»

«Şimdi ararım. Sen büyük bir sürahiye içecek bir şey hazırla. Alkolsüz olsun. Üç de bardak koy. Ben hemen geliyorum.» Sally hemen Luke'un çalışma odasına gitti. Rosa'ya telefon etti. Rosa'nın ne diyeceğini biliyormuş gibi bir duygu vardı içinde. «Sally, sen misin? Sana hemen haber vermem gerek diye düşündüm. Tabii, kâhyaya bir şey söylemedim. Her şey hazır. On gün içinde gidiyoruz. Amcan Londra'da bir uzmana görünecek. Harika biriymiş. Amcanın iyileşme umudu doğdu. Ne güzel, değil mi?»

«Çok sevindim. Beni aradığın için sağol, Rosa. Gitmeden önce mutlaka görüşürüz ya... bana Londra'daki adresinizi vermeyi sakın unutma. Tabii kimseye belli etmeden.»

«Biliyorum, canım. Yarın beni arayabilir mi-sin?»

«Çalışırım. Şimdi gitmem gerek. Luke bekliyor. Hoşça kal, Rosa.»

«Güle güle, Sally.»

Sally telefonu kapadı. On gün. On gün sonra özgür olacaktı. Özgür!

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 20, 2007, 06:24:49 ÖS

ONUNCU BÖLÜM

Yatak odasında yalnızdılar. Luke yorgundu, yatakta yatıyordu. Sally dizlerinin üzerinde bir kitapla yanında oturuyordu.

Luke, «Hadi gel, yanıma uzan,» dedi.

Sally, «Ama kitap okuyorum,» diye karşılık verdi.

«Kitabın canı cehenneme. Çok uykum var, okuduğunu anlamıyorum zaten. Ne diyorsam öyle yap.»

Luke ne kadar bitkin olursa olsun, her zamanki gibi sertti. Sally omuzunu silkti. Ne önemi vardı? On gün göz açıp kapayana kadar geçirdi. Karyolaya uzandı. Luke'un bakışını gördü. Luke uzandı, parmağını onun boynunda gezdirmeye başladı. Sally soluğunu tuttu. 'Keşke bana böyle davranmasa. Yüreğim kaldırmıyor,' diye düşünüyordu.

Luke, «Yorgun musun?» dedi.

«Evet.»

«Tekerekli koltuğu itmek zor mu oluyor?»

«Alışınca zor değil. Yarın da kalkacak mısın?»

«Tabii. Yarın Craig'den başka herkes gidecek. Önün birkaç gün daha kalmasını istedim. Senin için bir sakıncası var mı?»

Sally gülümsedi. «Benim ne düşündüğüm önemli mi?»

Luke bir an durdu. «Hayır. Ama bir sorayım dedim.»

«Tabii ki sakıncası yok. Üstelik Craig çok hoş biri. Tatlı, kişilikli, bence çok uygun bir seçim yaptın.»

«O da seni çok beğenmiş.»

«Ben öyle demek istememiştim...»

«Ben de öyle dedin demedim zaten. O da sen-den hoşlandığını söylemedi. Bu kadar kabalık yapmaz. Ama sana nasıl, baktığını gördüm.»

Sally sustu. Söyleyeceklerini seçmesi gerekiyor-du. «Evet, ben de farkına vardım. Ama sen açmasan söylemeyecektim. Ne de olsa insanın ho-şuna gidiyor beğenilmek.» Luke'un gözlerinin içine baktı. «Birinin beni ben olduğum için be-ğenmesi güzel bir şey.»

Luke'un bakışları birden değişti. «Yani?»

«Hiçbir şey değil.» Bunu söylememesi gerekir-di. Söylediğine pişman olmuştu, ama ağzından kaçırılmıştı işte. Hafifçe yana çekildi. Luke ko-lunu tuttu.

«Arkanı dönme. Yüzüme bak.»

«Olmaz.» Sally büyük bir gerginlik içindeydi.

«Yüzüme bak dedim!» Luke onu kendine çe-virdi.

«Peki, bakayım.» Göz göze geldiler. «Oldu mu şimdi?»

«Hayır. Seninle sevişmek istiyorum.»

«Öyle mi?» Sally sınırdan güldü. «Bu senin için bir iş, öyle değil mi?» .

Luke onu öperek susturdu. Dudaklarını acıtı-yordu. Üzerine eğildi, Sally'yi yatağa bastırdı. Yeniden öptü.

Sonra boğuk bir sesle, «Hadi, şimdi gül baka-lım,» dedi.

Sally gözlerini iri iri açmış, ona bakarak kıpırdamadan yatıyordu. Luke'un parmakları bir ke-lebeğin kanattan gibi vücudunda dolaşmaya baş-layınca, iradesi dışında da olsa istek duymaya başladı.

«Hayır, dur...» diye fısıldadı. «Yapamazsın. Ol-maz. Olanaksız bu...»

«Olanaksız diye bir şey yoktur. Artık beni ta-nıman gerek.»

«Ama ben... şey... hemşire...»

«Kapıyı kilitle.» Bu kesin bir emirdi.

«Olmaz, ben...» .

«Kapıyı kilitle dedim. Hadi fırla.»

Sally odadan çıktığında Luke uyuyordu. Hem-şire Andrews, «Mrs. Vilis,» diye yaklaşırken, Sal-ly parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti.

«Şşş, uyuyor.»

Hemşire ona öyle bir bakış baktı ki, Sally onun durumu sezdiğini anladı. Ama kadın hemen ken-dini topladı.

«İyi. Bugün yoruldu,» dedi. «Ben bir bakayım. Kimbilir, belki uyku ilacına bile gerek yoktur.» Bir an göz göze geldiler. Hemşirenin gözleri gü-lüyordu.

Sally de gülümsedi. «Gerekmeyebilir,» dedi. «Ben aşağı inip konuklarla ilgileneyim.»

Ve salona indi. Erkekler oturmuş konuşuyor-lardı. Herkes kendi durumunu kabullenmiş, alış-mış gibiydi. Gündelik işlerden söz ediyorlardı. Sally yarım saat kadar orada kaldıktan sonra yatmak için salondan çıktı. Craig Lamont peşin-den geldi.

«Sizinle biraz konuşabilir miyim, Mrs. Vilis?»

«Buyrun. Ne istemiştiniz?»

«Dün beni seçtiğiniz için teşekkür etmek isti-yordum.»

«Sizi ben seçmedim ki, Luke seçti. Sizin tepki-lerinizi gözlememi söylemişti, ben de'öyle yap-tım ve sonra sizi yukarı çağırdım. Hepsi bu.»

«Hayır, hanımefendi, hepsi bu kadar değil. Lu-ke sizin yargılarınıza çok güveniyor, hoş bunu zaten bilirsiniz, öyle değil mi?»

Sally kaşlarını çattı. «Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

«Siz bizi başbaşa bırakıp gittikten sonra, Luke kesin karar vermek için sizin görüşünüzü al-mak istediğini anlattı. Siz de onun düşünceleri doğrultusunda karar vermişsiniz.» Craig gülüm-sedi, «İkiniz arasında ne güzel bir uyum var, in-san gıpta ediyor doğrusu. Yeni evlendiğinizi bil-miyordum. Sizi kutlayabilir miyim, Mrs. Vilis? Luke harika bir insandır, size layıktır.»

Bunda bir yanlışlık vardı. Aksayan; bir şey var-dı. Sally bir anlam veremiyordu bu sözlere. Ken-dini zorlayarak gülümsedi. «Çok teşekkür ede-rim,» dedi. Yalnız kalmak, düşünmek istiyordu. Craig kadar zeki bir adam, nasıl olur da böylesi-ne yanılabilirirdi? «Şimdi izninizi isteyeyim, çok yorgunum...»

«Tabii, kusuruma bakmayın. Sadece size mut-luluklar dilemek istemiştim. İyi geceler, hanım-efendi.»

Sally, «iyi geceler,» diyerek yürüdü. Craig'in arkasından baktığını seziyordu. Sonra kapı açıl-dı, Craig salona girdi. Sally de yukarı çıktı. Ba-cakları gövdesini zor taşıyordu. Sanki uzun sü-re koşmuş gibi bir bitkinlik duydu birden.

Ertesi gün Sally çok neşesizdi. Konukların ağırlanmasıyla ilgilendi. Luke'un tekerlekli kol-tuğunu itti. Ama gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Sadece dokuz gün kalmıştı ve Sally'nin içinde tuhaf bir burukluk vardı. Bunu Vilma'dan baş-ka kimse sezmedi.

Öğle yemeğinden sonra, konuklar gittiler. Sa-dece Craig kaldı. Luke'la birlikte havuzun ya-rnında oturup işlerinden söz etmeye başladılar.

Sally odasına çıktı. Biraz uzanmak istiyordu. Vilma geldi.

Sally yatakta doğrudu. «Ne oldu, Vilma? Bir şey mi var?»

«Hayır, efendim, her şey yolunda. Sadece sizi merak ettim.»

«Beni mi?» Sally şaşırıldı. «Neden?»

«Kahvaltıda da yemekte de doğru dürüst bir şey yemediniz. Kusuruma bakmayın, bana söz söylemek düşmez ama, çok üzgün bir haliniz var. Neden bilmiyorum. Ben sizin çok mutlu ol-manızı istiyorum. Yoksa ben mi bir kusur işle-dim?»

«Hayır, sen gerçekten kusursuzsun. Bugün bi-raz canım sıkılıyor. Belki yorulduğum da ondan. Halbuki bütün işi de sen gördün.» Sally kendini zorlayarak gülümsedi.

«İnsan arada bir böyle oluyor. Biraz dinlenirsem bir şeyim kalmaz.»

«Emin misiniz?»

Sally birden ellerini yüzüne kapadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

«Bilmiyorum.»

«Demedim mi ben? Gel, yavrum, içini dök Vilma'ya. Bir terslik olduğunu tahmin etmiştim. Ba-na söyleyebilirsiniz,» diyerek Sally'ye sarıldı Vil-ma.

Sally hıçkırarak konuştu. «Söyleyemem. Kim-seye söyleyemem.»

«Pekâlâ söylersiniz. Ama kendinizi zorlama-yın. Sadece bilin ki, içinizi dökmek isterseniz,, ben hep yanınızdayım. Mister Luke ile ilgili bir şey mi sizi üzen?»

«Evet. Ama sana anlatamam bunu. Sen onu oğlun gibi seviyorsun Böyle olması da doğal. Ben bu eve daha yeni geldim. Sen beni bağrına basamazsın. Vilma, neler saçmıyorum ben? En iyisi, bunu unutalım gitsin. Kendimi toparlarım, sen merak etme.»

Vilma çok kaygılanmıştı. «Birinin desteğine ihtiyacınız var,» dedi. «Sizi bu halde bırakamam. Doğru olmaz. Hemşireyi göndereyim mi, size bir baksın.»
«Onun yapabileceği bir şey yok. Tıp açısından yapılacak biç şey yok yani. Bunu biliyorum.» Sally elini yüreğine bastırarak, «Bütün dert bu–rada.» dedi. «Kırık bir kalbi iyileştirecek ilaç'var mıdır?» Bunu söylemek istemiyordu, ama sözler ağzından dökülvermişti.

Vilma, «Aman Tanrım, nedir derdiniz?» diye sordu.

«Bilmivor musun? Tahmin edemedin mi? Lu-ke'u sevirorum. Ama o beni sevmiyor. Buna da–ha fazla dayanamayacağım.»

Vilma'nın gözleri yaşardı. Yavaşça, «Yavrum, en ivisi sen her şeyi basından anlat.» dedi.

Sally, «Peki, anlatacağım,» diyerek, bütün olup bitenleri anlattı. Hiçbir şeyi gizlemedi. Sally sö-zünü bitirince uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Vilma. «Şimdi anladım.» dedi. «Bana anlattığınız iyi oldu. Ne karışık, ne tatsız bir dünya bu!

«Şimdi anlıyor musun onu neden bırakmak zo–runda olduğumu?» Sally'nin bakışları umutsuz–du. •

«Ama Luke sizi sevmeyi öğreniyor. Bunu görü–yorum...»

«Hayır, onun sevdiği Laura. Ondan başkasını düşündüğü yok. Ben Laura'nın'gölgesinde yaşa-yamam, Vilma, yapamam bunu!»

«Emin misiniz, yavrum?»

«Evet. Bunları sana anlatmamam gerekirdi. Ama şimdi biraz daha iyiyim. Yine de seni üzdü–ğüm için kusuruma bakma. Öyle iyisin ki...»

Vilma, Sally'nin elini tuttu. «İçinizi dökünce rahatladmızsa, önemli olan bu. Size çok saygım var, Mrs. Vilis. Siz ne yaparsanız, bence doğru–dur. Ama acele karar vermeyin, iyi düşünün. Hadi şimdi yatıp dinlenin. Ben sonra soğuk bir şeyler getiririm, içersiniz. Acele etmeyeceğinize söz verin.»

Sally, «Söz veriyorum...» diye yatağa uzandı. «Acele karar vermemeye çalışacağım.»

«Öyleyse uyuyun şimdi.» Vilma çıktı. Sally'nin içinden geçenleri anlayışla karşılaşmıştı. Ne ka–dar olgun kadındı. Ne kadar iyi bir insandı. Sal–ıly bir süre sonra uykuya daldı. Düşünde Laura' yi gördü.

Günler, görünürde bir şey yokmuş gibi sakin geçiyordu. Luke artık koltuk değnekleriyle yürü-yebiliyordu. Craig toplantıdan üç gün sonra git–mişti. Evde sadece hemşire Andrews ile sonra–dan gelen hemşire Andrea vardı. Doktor Rossi de sık sık uğruyordu.

Vilma, Sally'nin durumuna üzülüyor, gözünü ondan ayırmıyordu. Sekizinci gün geldi. Yemek–te Luke, Vilma'nın Sally'ye olan düşkünlüğün–den söz etti. Sally, «Çok iyi anlaşıyoruz, hepsi bu,» diye cevap verdi.

«Bu hoşuma gidiyor. Anaç tavuk gibi kollu–yor seni.»

«Benim de hoşuma gidiyor. Biraz daha salata ister misin, Luke?»

Sally serinkanlılığını korursa, işlerin daha ko–lay olacağını düşünüyordu. Luke ona tuhaf tu–haf baktı. O gece sevişirlerken, Sally, 'Kendimi kaptırmama gerek yok. Nasıl olsa sadece üç gün kaldı,' diye düşünüyordu.

Sally, Rosa ile amcasını görmeye gitti. Londra' daki adreslerini aldı. Ancak, adresi çantasına koymak ve çantayı da yatak odasında bırakmak gafletini gösterdi.

Ertesi akşam yatak odasına çıktığında, Luke elinde çantayla duruyordu. Sally önce durumu kavrayamadı, ama Luke konuşmaya başlayınca, her şeyi anladı.

Luke adresin yazılı olduğu kâğıdı göstererek, «Nedir bu?» diye sordu. Sally kâğıdı onun elinden kaptı. «Çantamı ne diye karıştırıyorsun?» Yanakları kızarmıştı. Yü-reği deli gibi çarpıyordu. Paniğe kapılmaya baş-lıyordu. «Çantan yere düşüp açıldı, içinden bu çıktı. Mr. ve Mrs. Herrick. Mrs. Farrier eliyle, 27 Que-ens...»

Sally, «Tamam, o kadarını ben de okuyabiliyo-rum,» diye atıldı. Kâğıdı çantasına koydu.

Luke, «Bu Rosa'nın el yazısı,» dedi.

«Sen nereden biliyorsun?»

«Bize verdikleri armağanın üzerini yazmıştı. Hemen tanınabilecek bir yazısı vardı.

Peki, Londra'ya ne yapmaya gidiyorlar... ve sen- bun-dan niçin söz etmedin?»

«Unuttum.»

Luke gözlerini kıstı. «Hadi hadi, beni budala yerine koyma. Yoksa öyle bir halim mi var?»

«Hayır. Önemsemедim. Tatile gidiyorlar. Ben de mektup yazarım diye adreslerini aldım.»

«Yalancı!»

Sally'nin gözleri öfkeyle parladı. «Ben mi ya-lancıyım? Öyle olsun. Konuşacak başka bir şey yok. İyi geceler.»

Lüke, «Otur,» dedi. «Daha sözümü bitirmedim.»

«Ama ben bitirdim. Ben...»

«Otur diyorum sana. Yoksa ben oturturum.»

Sally yatağın ucuna ilişti. Luke, «Şimdi anlat bakalım, neden gidiyorlar?» diye sordu.

«Alistair amcam hasta. Doktora gidecekler.»

«Nasıl hasta?»

«Çok ağır hasta.»

«Benimle evlenmeyi kabul ettiğın .zaman onun hastalığını biliyor muydun?»

Sally gözlerini ona dikti. «Evet, biliyordum.» Birden güçlenmişti. Luke ona hiçbir şey yapa-mazdı. Amcasıyla yengesinin gidişine de engel olamazdı. «Tuhaf, değil mi, bana yaraşmayacak kadar bencillikten uzak bir davranışta bulun-dum.»

Luke, Sally'nin sözündeki alayı fark etmemiş gibi davrandı. «Demek o yüzden önerimi hemen kabul ettin? Amcan yüzünden?»

Sally ağır ağır, «Başka neden olabilirdi?» dedi. «Yoksa seni sevdiğimi mi sandın?» diyerek gülmeye başladı.

Luke uzandı, onu tutup sertçe kendine doğru çekti. «Kes şu gülmeyi!»

«Kendimi tutamıyorum, tutamıyorum...» Sally' nin gülüşü sinir krizi halini alıyordu.

Luke onun suratına bir tokat indirdi. Sally ayağa fırladı.

«işte şimdi oldu. Ben odama gidiyorum.»

«Dur, bekle Sally...» Ama Sally gitmişti bile. Yatak odasının kapısını kapadı. Bir daha Luke varken o odaya adım atmayacaktı. Sabah olun-ca da John'a havaalanına gitmelerini" söyleyecek ve Londra'ya gidecek bir uçak arayacaktı.

Rosa ile amcası gitmişlerdi. Sally de ertesi sa-bah, yanma en gerekli birkaç eşyasını alıp gi-decekti. Heyecanlıydı. İştahı kesilmişti. Dokunsalar ağlayacak gibiydi.

Luke'un suratı hep asık-tı. Evdeki herkes bu gerginliğin farkındaydı.

Son gece, Vilma ile Sally mutfakta konuşuyor-lardı. Vilma gitmemesi için ısrar ediyordu. Sally daha fazla dayanamadı.

«Gitmem gerek, Vilma. Ben buradayken, Luke' un iyileşmesi olanaksız. Ne halde

olduğunu gör-müyor musun? Hemşireleri bile paylıyor. Bunla-rın nedeni benim. O yüzden ne kadar çabuk gi-dersem, o kadar iyi olur.»

«Acaba?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Luke daha da kötüleşebilir.»

«Hayır, Vilma. Sen gerçeği biliyorsun. Bu ev-lilik onu sıkıyor. Gitmekle ona iyilik yapmış ola-cağım. Bu gece ona mektup yazar, bunları anla-tırım. Sabahleyin görüşürüz seninle.»

Konu Başlığı: Ynt: YÜREK YAKAN/Marry Wibberly

Gönderen: mydestiny üzerinde Temmuz 20, 2007, 06:43:27 ÖS

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sally, Lake District"teki kulübeye doğru yol alıyordu. Şu evi çok severdi."

Londra'dan sıkıldı-ğı zaman, yanma birkaç arkadaşını alır, buraya kaçar ve eskiden Arabaya gerekli yiyecek içece-ği yerleştirmişti. Kitaplarını, radyosunu almıştı.

Eskiden yalnız kalmayı sevmezdi: O yanı da de-ğişmişti artık.

Eve hava kararırken vardı. Komşu çiftliğe uğ-rayıp, geldiğini haber vermek ve kendisine sütle yumurta getirmelerini söylemek istedi. Çiftçinin karısı Mrs. Murray, onu eve davet etti. Çay ik-ram etti, biraz oturup konuştular.

Sally, çiftlikten sütü alıp eve bıraktıktan son-ra, yarım mil ötedeki telefon -

kulübesine gidip amcasına telefon etmeyi düşündü. Ama eve gi-rince, telefon işini ertesi güne erteledi. Kahve ve sandviç hazırladı. Sonra da hemen yatıp uyudu.

Sally'nin yaşamı belli bir düzene girdi. Yakın-daki bir kasabadan alışverişini yapıyor, kitap okuyor, radyo dinliyordu. İştahı açılmıştı. Ancak bu düzenli yaşam sayesinde Luke'u unutabilece-ğim düşünüyordu. Her gün yürüyüş yapıyor, am-casıyla yengesine telefon ediyordu. Günleri böyle geçiyordu. İki hafta sonra bir sabah, Sally kahvaltısını etti çayını içti ve hepsini kustu. O zaman bir haftadır kuşkulandığı, ama düşünmek bile istemediği şeyin gerçek olduğunu anladı. Çantasın-dan takvim çıkararak, günleri hesaplamaya baş-ladı.

Saat dokuzu geçiyordu. Sally giyindi, telefona gitti.

«Alo, Rosa. Ben Sally.»

«Hayrola, Sally?»

«Rosa, ben gebeyim.»

Rosa içini çekti. «Ne diyorsun! Yanına gelme-mi ister misin?»

«Gelebilir misin? Ama olmaz, amcamı yalnız bırakamazsın...»

«Dinle bak, amcana bir sürü test yapıldı. Şim-di sonucu bekliyoruz. Birkaç gün dinlenecek. Ta-bii ki gelebilirim. Ben şimdi doktora telefon eder görüşürüm, Alistair'in durumunu ayarlarım. Sen beni yarım saat sonra ara, olur mu?»

«Tabii. Yarım saat sonra ararım.» Sally ken-dini çok iyi hissetti. Rosa gelecekti, arkadaşlık edecek, konuşacak biri olacaktı.

Yarım saat sonra yeniden konuştuklarında, Rosa geleceğini söyledi.

Oturma odasında idiler. Rosa, «Ne yapacaksın? Bir karar verdin mi?» diye sordu.

«Yani... çocuğu aldırıp aldırılmamak konusun-da mı?»

«Evet.»

Sally olmaz gibilerden başını salladı. «Bunu yapamam. Gerçi şimdi herkes öyle yapıyor, ama bana göre değil. Üstelik... bu çocuğu doğurmak istiyorum. Luke'dan bana kalan tek şey o olacak. Anlıyor musun?»

Rosa gülümsedi. «Anlamaz olur muyum hiç. Ama yine de bir kez sorayım dedim.

Peki, sonra

ne yapacaksın? Burada kalamazsın, Londra'ya gelmen gerek.»

«Evet. Belki bir iki hafta içinde dönerim Lond-ra'ya.» :

Rosa yavaşça, «Sally,» dedi. «Acaba Luke'a... haber versek mi?»

«Hayır, kesinlikle olmaz. Para peşinde koşturğumu sanır. Ondan tek kuruş istemem.»

«Ama onun karışısın.»

«Hukuksal olarak öyle. Ama bunun bir oyun olduğunu ikimiz de biliyoruz. Zaten, haber versek önemser mi sanıyorsun?»

«Yaşamın hakkında kendin karar verirsin kuşkusuz. Ben öylesine söyledim.»

«Biliyorum, Rosa, ben de seni bir abla gibi görüyorum. Bana o kadar yakınsın.»

«Seni gerçekten çok seviyorum, Sally.» Bu sırada kapı güm güm vurulmaya başladı. Korkuy-la bakiştılar. Rosa, «Kim olabilir ki?» dedi.

«Bilmem. Belki Mrs. Murray'dir! Gidip baka-yım.» Sally kalktı, kapıyı açtı.

Karşısında Luke duruyordu. Bir koluna John girmişti. Öteki elinde de koltuk değneği vardı. Sally bir an konuşa-madı.

Luke, «Beni içeri almayacak mısınız?» dedi. «Uzun yoldan geliyorum. Artık ayakta duracak ha-lim kalmadı.»

«Luke!»

«Demek sonunda beni tanıdın! Aferin. Şimdi içeri girebilir miyiz?»

Sally bayılacak gibiydi. «Tabii. Buyur,» diye-bildi sonunda.

Rosa hemen fırladı. Luke'u oturttu. Gitti, kah-ve yaptı. Sally'nin değil kıpırdayacak, konuşa-cak hali yoktu. Bir süre sonra Rosa onları yalnız bırakıp odadan çıktı.

Luke, «Gittiler,» dedi. «Kendal'daki otelde iki oda ayırttık. John'la Rosa orada kalacaklar. Ro-sa benim odamda kalır. Biz de seninle oturur konuşuruz.

Konuşacaklarımız var çünkü.»

Sally şaşkın şaşkın baktı. «Konuşacaklarımız mı var?»

«Evet. Örneğin beni neden bıraktığını konuşa-cağız.» Sally onun geldiğine hâlâ inanamıyordu. Luke yumuşak bir sesle, «Şalîy, yanıma gel,» de-di. Sally sesini çıkarmadan gitti, yanına oturdu.

«Sally, seni seviyorum. Çok seviyorum.»

«Hayır, sevmiyorsun. Sen Laura'yı seviyorsun. Hiç önemi yok, artık alıştım buna.»

«Seni seviyorum. Sen benim bugünümün ve yarınımın kadınısın. Ömrümü senin yanında ge-çirmek istiyorum. Laura'yı seviyorum, her za-man da seveceğim, ama sadece gençliğimde sev-diğim biri olarak düşüneneğim onu. Bunu anlı-yor musun?»

«Hayır. Sen hep onu düşünüyordun. Benimle şey... şey...»

Luke onun elini tuttu. «Hayır, bu sadece bir. kez oldu. İlk sefer. Sonra hep seni düşündüm, hep seni sevdim. Bana neler olduğunu iş işten geçinceye kadar anlamadım. Hayatımın en bü-yük dersini de Vilma'dan aldım.»

«Vilma'dan mı?» .

«Hem de nasıl! Sen gittikten sonra çekilmez oldum. Herkese bağırip çağırıyordum. Sonunda Vilma işten ayrılacağını söyledi. Ne yaptım sa razı edemedim. Seni geri götürürsem, kalıp kal-mayacağını sordum. O zaman .Vilma oturup her şeyi anlattı. Ben de kalktım, geldim.»

Sally, «Seni seviyorum,»' diye fısıldadı.

«Seviyor musun gerçekten? Vilma da öyle söy-ledi, ama inanamadım.»

«Tabii seviyorum. Ama senin hep Laura'yı dü-şündüğünü zannediyordum. Buna katlanamıyordum.»

«Yüreğimde her zaman Laura'ya yer olacak. Ama bilesin ki, bu sadece eski bir aşkın anısı olarak kalacak. Ondan sonra bir kadını sevebi-İleceğimi sanmazdım. Sonra sen girdin yaşamıma ve giderek seni sevdiğimi anladım. Sana duydu-ğum sevgi bütün dünyayı doldurur. Sen olma-dan yaşayamam, Sally. Sen olmadan, ben bir hiçim. Bunu anlayabiliyor musun?»

Sally içini çekti, Luke'un elini tuttu.

«Anlıyorum,» dedi. «Luke, sana bir şey söyle-yeceğim. Rosa da o nedenle buraya geldi.»

«Neymiş o?»

«Tahmin edemedin mi?»

Luke ona baktı. Ta gözlerinin içine dikti göz-lerini. Sally, onun bakışlarındaki algılamayı gör-dü. «Sally, uğraştırma beni. Tahmin ettiğim gibi mi...?»

«Çocuğumuz olacak.»

Luke öne doğru eğildi. Gözlerini kapattı. Sally bir an onun şok geçirdiğini sandı.

Luke gözleri-ni açınca, Sally onun bakışlarından taşan sevgi-yi ve mutluluğu gördü. Soluğu kesilecek gibi ol-du.

«Sevgilim, canım benim. Ayaklarım tutsaydı, seni kucağıma alır, dans eder, oynardım! Benî bırakıp gelirken, bunu biliyor muydun?»

«Hayır. Şimdi de resmen bilmiyorum, doktora gitmedim daha Ama bu sabah anladım.»

«Harika bir şey bu. Ama kendine çok dikkat etmelisin. Yarın sabah doktora gideriz. Adelana' ya gitmende sakınca kalmayacak kadar bir süre burada kalırız...» Sally yavaşça gitti, perdeleri kapadı.

«Sana içecek bir şey hazırlayayım,» dedi.

«Planlarımızı yatağa girdikten sonra yaparız. Yorgun olmalısın... sana iyi bakmam gerek.»

«Yakında bir şeyim kalmaz.» Luke ayağa kalk-tı. Koltuk değneklerine dayanarak Sally'nin ya-nma geldi.

«Alçı açıldıktan sonra ben sana baka-cağım.» Sally'yi kucakladı. «Seni hiçbir zaman gözümden uzak tutmayacağım.»

«Hiçbir zaman mı?»

«Mmm. Evet,» diyerek öptü Sally'yi- «İçkiyi boşver. Bir an önce yatalım. Sana sarılmak ve gelecekle ilgili planlarımı anlatmak istiyorum.»

Sally, «Bana emir veriyorsun,» diye takıldı.

«Evet; benim gibi buyurgan biriyle yaşayabi-İlecek misin?»

«Bilmem... bir düşüneyim.» Sally gülerek Luke'a sarıldı. «Bundan daha mükemmel bir şey olamaz!»

Ağır ağır kapıya yürüdüler. Sally ışığı söndürdü. Luke arada bir sendeliyor, küfürü ba-sıyordu. Merdivenleri çıkıp yatağa girdiler. Or-tak yaşamları bu kez gerçekten başlamıştı...

Mutlu Son :)